

Вадим Зеланд

Ябълките падат в небето

*Четвърта книга от поредицата
„Трансърфинг на реалността“*

ПРЕДГОВОР

Уважаеми читателю!

Пред вас е поредната книга за транссърфинга - загадъчния аспект на реалността, който предизвика толкова емоции сред читателската аудитория. Във всекидневието си човек се намира във властта на обстоятелствата и не е способен значително да повлияе върху хода на събитията. Животът „се случва“, както става в неосъзнатото сънуване. Събитията се редуват, без да обръщат внимание на вашите „искам“ или „не искам“. Струва ви се, че не е възможно да се преодолее тази фатална неизбежност. А всъщност от това положение има абсолютно неочакван изход. Човек не подозира за онова, което се намира в плен на огледалната илюзия.

Реалността има две форми: физическа, която можем да пипнем с ръка, и метафизична, намираща се извън пределите на възприятията, която обаче е не по-малко обективна. В известен смисъл светът представлява безкрайно *дуално огледало*, от едната страна на което се намира материалната Вселена, а от другата се простира метафизичното *пространство на варианти* - информационна структура, където се съхраняват сценариите на всички възможни събития.

Броят на вариантите е безкраен, както са безкрайни множеството допустими положения на точката върху координатната плоскост. Там е записано всичко, което е било, е и ще бъде, пак оттам идват сънищата ни, интуитивните знания, озарението.

Омагьосан от огледалото, човек предполага, че отражението в него е именно настоящата реалност. Огледалният ефект поражда илюзията, че външният свят съществува сам по себе си и не се поддава на управление. Вследствие на това животът заприличва на игра, в която правилата не се определят от вас. Естествено, позволено ви е да правите някакви опити, за да окажете въздействие върху ставащото. Но сте лишени от главното - не са ви обяснили как от обикновено зарче да се превърнете в онзи, който хвърля заровете.

В книгата се разказва защо управляването на реалността е възможно. Вие сте в състояние да се освободите от илюзията на отражението и да се събудите в своя огледален сън наяве.

Като се събудите, сякаш се изтръгвате от събитийния поток и се оказвате в центъра на гигантски калейдоскоп, който бавно се върти, просветвайки със страните на реалността. Вие сте част от тази реалност и същевременно съществувате отделно, независимо. По същия начин осъзнавате своята „отделност“, когато, опомнили се в съня си, разберете, че сега сънят зависи от вас, а не вие от него.

Колкото и да е странно, тук няма никаква мистика - всичко е реално. Ето защо, проверявайки прочетеното на практика, се дръжте здраво на земята, за да не паднете в небето от смайване и възторг.

УПРАВЛЯВАНЕ НА РЕАЛНОСТТА ИЛИ ТАНЦИ СЪС СЕНКИТЕ

Аз и моят свят отиваме на разходка.

ПЪРВОИЗТОЧНИКЪТ НА НАМЕРЕНИЕТО

Отношенията на човека с околния свят се изграждат по такъв начин, че всяко ново нещо неизбежно се превръща във всекидневие. Реалността постоянно променя облика си, също както облаците в небето. Но скоростта на промените не е толкова голяма, че да се усеща движението на материалната реализация в пространството на варианти. По същия начин движението и трансформацията на облаците се възприемат ясно само когато ускорено прожектираме кадрите.

Дори свежите промени, разнообразявайки живота с кратко лумване, бързо помръкват. Необикновеното се превръща в обикновено, радостта от празника се разтваря във всекидневието. Скучно...

Риторичен въпрос: какво представлява скуката?

Трудно е да се отговори разумно - по-лесно е да се обясни как да се борим с нея. Спасявайки се от еднообразието на всекидневието, душата и разумът изобретяват всевъзможни играчки, носещи необикновени впечатления. Играчките са добро средство срещу скуката. А играта е още по-добро.

Когато порасне, човек измисля все по-усъвършенствани начини за развлечение - от спортните състезания до виртуалната реалност. Дори много професии всъщност не са нищо друго освен игри.

Макар че защо много? Опитайте се да назовете работа, която не може да се разглежда като игра. Обърнете внимание - щом човек прави нещо, във всички случаи той играе. Възрастните снизходително наричат игра онова, с което се занимават децата. А самите те играят на нещо, което важно наричат своя работа.

И едните, и другите се отдават на заниманията си съвсем отговорно. Попитайте едно дете с какво се занимава и то сериозно, едва ли не загрижено ще ви отговори: „Играя!“. Опитайте се да отвличете някой възрастен от работата му и той ще се възмути: „Зает съм с важна работа!“

Така че играта е нещо важно. Какво прави детето, когато не е заето с игра? Обикновено прави бели. А възрастният? Безделничи - така го наричат. Но безделието бързо уморява и доскучава, затова ти се иска отново да се заемеш с някаква игра.

И все пак защо са нужни игрите - само за да се отървем от скуката ли? Да зададем въпроса по друг начин: коя е причината за скуката - нима е само в липсата на впечатления?

Всъщност този въпрос не е толкова тривиален, както ви се струва. "В основата на пристрастеността към игрите е потребност, която е древна като света. Коя е основната необходимост за всяко живо същество? Оцеляването или инстинктът за самосъхранение? Такъв е стереотипният отговор, но той не е верен. Може би стремежът, към размножаване? Пак грешен отговор. Какво тогава?

Основна е потребността (макар и само в известна степен) да си господар на своя живот — това е фундаменталният принцип, заложен в поведението на всички същества. Всичко останало - включително инстинктът за самосъхранение и за размножаване, е негово следствие. С други думи, целта и смисълът на живота на всички същества е управляването на реалността.

Но то не е възможно, щом околният свят съществува независимо от теб и се държи абсолютно неконтролируемо, а понякога и враждебно. Винаги ще се намерят желаещи да ти измъкнат залъка от устата, да те прогонят от уютното ъгълче, дори да те изядат. Обидно и страшно е, когато животът ти се случва и ти нищо не можеш да направиш. Така възниква настойчивата и понякога неосъзната потребност да държиш околния свят под своя контрол.

На мнозина този обрат на нещата може би ще се стори неочакван: „Ама как така, нали винаги е било очевидно, че инстинктът за самосъхранение е най-главният, а пък вие твърдите, че той е само следствие от нещо по-фундаментално?“

Но това изглежда странно само на пръв поглед. Ако вникнем в нещата, с каквото и да се занимава всяко живо същество (включително оцеляването и размножаването), всичко се свежда до стремежа *да се постави околната действителност под контрол*. Това е основният мотив и най-важният източник на всяко намерение, което е в основата на дейността на всички същества.

А липсата на дейност представлява отсъствие на контрол. Следователно *същинска скука не съществува - има само постоянна и неутолима жажда да се управлява реалността*. В този смисъл играта е моделиране на управляемата реалност.

Например някои птици обичат да си играят с шишарки. Шишарката е частица от независимо съществуващата и неуправляема реалност. Но щом птицата я направи атрибут на играта си, тази частица, а следователно в някаква степен и самата реалност, става управляема.

Пързалинето с кълки също е нещо като управление. Реалността ме носи напред, но така, както искам аз. Всяка друга игра също в една или друга степен се подчинява на правилото: „Ще бъде така, както искам аз“. Сценарият повече или по-малко е предопределен, затова ситуацията е предсказуема. Разбира се, има и игри, в които е твърде сложно да се задържи лидерството, но така или иначе всички се свеждат до едно: да се подчини ставащото на твоята воля.

За наблюдаващия зрелището също е игра, в която се моделира управляването на реалността. Музиката, книгите, киното или шоуто са люлка за душата и разума. Изтощителният бяг на мислите спира и преминава в полет на крилата на изящна мелодия или завладяващ сюжет. Каквото и да става с героите, то е само дресирана реалност и наблюдателят безгрижно се наслаждава на представлението.

Игрите с реалността не спират дори по време на сън. Душата и разумът намират утеха в пространството на сънищата, където реалността пластично се подчинява на лекия полъх на намерението.

Най-сетне играта на въображението е още един приемлив начин. Човек си измисля дори несъществуваща реалност, само и само да си поиграе на управление. Фантастиката е необичайна. Позволено ѝ е да е необичайна, докато е нереална. Тя е далеч. А реалността е обикновена поради своята близост, но същевременно е недостъпна, защото е трудно да ѝ повлияеш.

Общо взето, тези игри се захващат не заради борбата със скуката. Всекидневната действителност не е скучна -тя е обикновена, защото е неуправляема. Не е лесно да я подчиниш на правилото: „Ще бъде така, както искам аз“. Именно затова човек се стреми да се скрие от подобна реалност в играта, където всичко е просто и предсказуемо.

И все пак не можеш да се скриеш от неизбежната действителност. Човешкият живот е обусловен от обстоятелствата и положението в обществото. В повечето случаи реалността се развива независимо от волята му. На всяко „искам“ отговаря едно „не бива“. След всяко „дай“ прозвучава „няма да получиш“. Какво може да се предприеме в тези условия?

Обикновено човек се държи по един и същи начин. Опитвайки се да постигне желаното, той се стреми да повлияе на околния свят праволинейно, по принципа „дай ми“. Прякото въздействие, основано върху непосредствения контакт, е една от формите на управление. Но това не е единственият и далеч не е най-ефикасният начин.

Ние с вас ще постъпим другояче: ще скрием ръце зад гърба си и ще направим така, че светът сам да отговори на нашите желания. Цялото по-нататъшно повествование ще е за това, как да го направим. Трансърфингът е технология за управляване на реалността без пряко въздействие. Само че не наужким, както е в играта, а наистина.

ЗАКОНЪТ НА ЛОШИЯ КЪСМЕТ

За да се научим да управляваме действителността, е необходимо да вникнем в механизма на формирането ѝ. Всеки човек непосредствено създава *слоя на своя свят*. Но в повечето случаи той не разбира как става това.

Човек се стреми „всичко да е така, както искам аз“. Опитва се да приложи към света своя простичък принцип: накъдето се обърна, натам ще тръгна; където натисна, там ще се огъне. Но светът, който знае защо, не иска да се подчинява. Нещо повече, човек се запътва на една страна, а го отнася в съвсем друга посока.

Би трябвало да се замисли: щом реалността се държи толкова неадекватно, значи е нужен друг подход. Може би тя се подчинява на съвсем други закони? Но човек не иска да спре, за да се огледа наоколо, и продължава упорито да следва своята линия. В резултат от подобно „творчество“ се получава слой на света, в който „всичко не е така, както исках аз“. Напротив, много неща стават именно „така, както не искам“. Някаква странна, капризна, несговорлива реалност.

Често възниква усещането, че светът се държи като че напук. Сякаш някаква необяснима сила привлича неприятностите. Опасенията се сбъдват, най-лошите очаквания се оправдават. Неотстъпно ни преследва онова, което ни отвращава и което се мъчим да избягваме. Защо става така?

В началния курс по трансърфинг вече казахме защо става така, че „вие получавате онова, което не искате“, особено ако нежеланието ви е прекомерно. Когато мразите или се страхувате от цялото си сърце, значи *външното намерение* ще ви предостави всичко това в излишък. Енергията на мислите, родени от *единството на душата и разума*, въплъщава потенциалната възможност в действителност. С други думи, *секторът от пространството на варианти*, отговарящ на параметрите на мисловното излъчване, се материализира, ако чувствата на душата са единни с мислите на разума.

Но това не е единствената причина за реализиране на най-лошите ни очаквания. Животът без проблеми е норма. Всичко се нарежда добре и гладко, ако се движим *по течението на вариантите*, без да нарушаваме равновесието. Природата не обича енергията да се харчи напразно и не е склонна към интриги. Нежеланите обстоятелства и събития се случват вследствие на това, че *излишните потенциали* предизвикват изкривявания в околната енергийна картина, а *отношенията на зависимост* още повече задълбочават нещата.

Излишните потенциали възникват, когато на някакви качества се придава прекомерно голямо значение. А отношения на зависимост между хората се създават, когато те започнат да се сравняват помежду си, да се противопоставят един на друг и да поставят условия от рода на „ако ти така, аз пък така“.

Самият излишен потенциал не е толкова страшен, докато изкривената оценка съществува сама за себе си, без да се отнася до нещо. Но щом изкуствено завишената оценка на един обект се постави в сравнително отношение с друг, възниква *поляризация*, която ражда *вятъра на равновесните сили*.

Равновесните сили се стремят да премахнат възникналата поляризация и в повечето случаи действието им е насочено срещу онзи, който я е създал.

Ето примери за потенциали без поляризация: аз те обичам; аз обичам себе си; мразя те; аз съм си противен; аз съм добър; ти си лош. Подобни оценки са самодостатъчни, защото не са основани на сравнение и противопоставяне.

А ето примери за потенциали, изградени върху отношения на зависимост: обичам те, при условие че и ти ме обичаш; обичам себе си, защото стоя по-високо от всички вас; аз съм добър, защото ти си лош; не се харесвам, защото съм по-лош от всички; отвращавам се от теб, защото не си като мен.

Разликата между първата и втората група оценки е много голяма. Основаните върху сравняване оценки пораядат поляризация. *Равновесните сили отстраняват тази нееднородност чрез сблъсък на противоположностите*. По същия начин противоположните

полюси на магнита се привличат.

Точно затова неприятностите ваят в живота ни толкова упорито и сякаш нарочно. Например в съпружеските двойки се съединяват на пръв поглед несъвместими личности, като че ли за да се наказват един друг. В различните колективи винаги ще се намери макар и един човек, който ще ви досажда. Законите на Мърфи, или както казваме — на световната проклетия, имат същата природа. А пък злосторниците съседи изобщо са станали неизменно условие на всяко съжителство.

Примерът с досадните съседи добре илюстрира ефекта на поляризация. Въпреки че е обикновен, този въпрос има непосредствено отношение към областта на метафизиката. Проблемът е, че едни хора пречат на другите да живеят спокойно. Защо обаче? Защо винаги и навсякъде има „лоши“ чичковци и лелки, които не дават покой на „добрите“?

Нима хората са разделени на два лагера? Но ако ги попитаме: „Към кой лагер смятате, че принадлежите?“, много малко от тях ще си признаят, че са лоши. Повечето от съседите ви са толкова нормални хора, колкото и вие.

Тенденцията се създава от вятъра на равновесните сили, който духа към вашата неприязън. Посоката на вятъра се определя от „подличкия“ принцип: *всичко, което не ви харесва, ще бъде около вас.*

Някой може да възрази: „За какви, по дяволите, равновесни сили говорите? Тези хора просто нямат съвест и няма какво да философстваме.“ Но сега ще ви докажа, че това не е празна философия.

Да предположим, че съседите ви досаждат. А вие досаждате ли им? Най-вероятно не. И защо? „Ами защото са лоши, а ние не сме такива“ - ще отговорите вие. Но просто лоши и добри хора не съществуват. Всяка оценка е относителна, тъй като се ражда в сравняването и противопоставянето.

И все пак защо вие не досаждате на вашите съседи? Отговорът ми ще ви се стори неочакван: *защото на тях не им пука за вас.* „Дойдохме си на думата - ще кажете вие, — затова са лоши, защото нямат никаква съвест.“ Точно с това отношение вие включвате поляризацията като електромагнит, който ще привлича към вас все нови пакости от страна на съседите ви. А те пет пари не дават, защото вие не представлявате интерес за тях. Не им идва наум да правят сравнителни оценки за вас, т.е. да влизат в отношения на зависимост от вас. И в този смисъл те плюят на вас - *вие нямате за тях никакво значение и не ви включват в своя свят*, затова и не страдат.

Съседите нямат поляризация с вас, докато са заети със своите грижи и не ви обръщат особено внимание. Но щом придадат значение на съществуването ви и започнат да ви сравняват, веднага ще се изясни, че вие не сте като тях. И ако това ги възмути и ги засегне, вие самите ще започнете да им досаждате. От добри ще се превърнете в лоши съседи.

По-нататък ще стават все по-невероятни неща. Ще започнете да им причинявате неприятности, а на вас и през ум няма да ви мине, че това пречи на някого. *Ще досаждате на съседите си, без сами да го разбирате.* По същия начин сега те не осъзнават, че ви досаждат.

На първо място в съжителството са шумовите ефекти. Колкото повече не ви харесва това, толкова по-активно ще ви преследва. Макар че тишината и спокойствието е оптималният начин за съществуване не само за вас, но и за съседите ви. Така се изразходва по-малко енергия. Нарушаването на спокойствието винаги е аномалия, която не възниква на празно място. Но откъде се взема енергията?

Шумът ви изкарва от равновесие и започвате тихо (или силно) да ги ненавиждате. Точно вашето раздражение е източникът на енергия. Възникват отношения на зависимост, които пораждаат поляризация. Яростни чувства от рода на: „Мразя тези шумни съседи!“, създават мощен магнит, който ще привлича към вас все нови дразнители.

Наоколо ще се появяват нови съседи, склонни към шумно съществуване, а старите ще се сдобиват със съответната апаратура, сякаш специално за да ви досаждат.

Трябва да се има предвид и че съседите на вашите съседи също внасят своя принос и

ако общите чувства към нарушителите на спокойствието съвпадат, ефектът се умножава.

Естествено, „приятното“ съседство не се изчерпва само с шума. Всичко зависи от това, към какво сте склонни да изпитвате отвращение. Едни ще ви затрупат с боклук, други ще ви задушат с неприятни миризми, ще изпоцапат стените във входа и т.н. А омразата към съседите като към човешки вид може да повлече още по-големи последици — наводнение, дори пожар.

Във всички други случаи аналогично действа нещо като закон на лошия късмет. Предметът или свойството, на които се придава особено значение, привличат обекти с противоположните качества. А както е известно, *значението* се засилва при сравняване и противопоставяне. Щом има един полюс, трябва да има и друг. Поляризацията създава магнит за неприятностите. Привлича към вас всичко, което предизвиква неприязън. Преследва ви всичко, което ви дразни. А което ви е крайно нежелано, ви се случва. И тук няма никаква мистика - това е закономерност.

Поляризацията изкривява енергийната картина и поражда вихри на равновесните сили, вследствие на което реалността се отразява неадекватно, сякаш в криво огледало. Човек не разбира, че патологията е резултат от нарушеното равновесие, и се опитва да се бори с околния свят, вместо да премахне поляризацията.

А се изисква само да се изпълни основното правило на трансърфинга: *да си позволиш да бъдеш себе си, а на другия да бъде друг.* Необходимо е да пуснеш света на свобода и *да отпуснеш хватката.* Колкото повече държите на своите желания и претенции, толкова по-силен е магнитът, който привлича всичко противоположно на тях. Става буквално следното: вие държите света за гърлото, а той се съпротивява, опитвайки се да се освободи.

Да оказвате натиск и да настоявате е безполезно - ситуацията още повече ще се влоши. Вместо това е необходимо *осъзнато да промените отношението си към ситуацията съобразно с правилото на трансърфинга.* Постарайте се например за известно време да изхвърлите от главата си съседите, да престанете да ги съдите, престорете се, че просто не съществуват. Кажете си: „Много им здраве!“ Просто ги изхвърлете от слоя на вашия свят.

Щом успеете да откъснете от тях „смукалото“ на вашето *отношение*, поляризацията ще изчезне и съседите постепенно ще престанат да ви досаждат. Нещо повече, ако имате сили напълно да скъсате отношенията на зависимост, може да се случи невъзможното - тези отвратителни типове да станат ваши приятели.

ВСИЧКО Е НАПУК

Изобщо фактът, че съществува „законът на проклетията“, е твърде странен, нали? Защо, по каква причина светът се държи толкова гаднярски? Или това са само измислици и предразсъдъци? Не, все пак има някаква тенденция и не можеш да се скриеш от този факт. За щастие моделът на трансърфинга не само разкрива причината за тази закономерност, но и обяснява как може да се избегне.

Правилото на трансърфинга действа безотказно, като освобождава онзи, който го следва, от множество неприятни проблеми. Щом отпуснеш хватката и престанеш „да държиш света за гърлото“, той веднага става приветлив и послушен. А онзи, който продължава да стиска, ще привлича като магнит противоположното. Но законът на проклетията съвсем не е всичко. Щом противоположностите се срещнат, конфронтацията им се стреми към по-нататъшно изостряне.

Известният закон за *единството и борбата на противоположностите*, чиято същност се крие в самото му название, вече е станал „учебникарско“ знание. Но не всичко е толкова просто. Нека се запитаме - а защо всъщност този закон действа?

Вече изяснихме причината за вездесъщото единство на противоположностите - като ги сблъскват, равновесните сили възстановяват равновесието. А защо противоположните страни се намират в състояние на непрекъсната борба? Изглежда би трябвало да е обратното - като се сблъскат, да се неутрализират и да се успокоят. Ама не - противоположностите ще се дразнят, докато не се сбият. И ако не се разтърват побойниците, това ще продължава

постоянно.

Примерите са навсякъде около нас. Вие самите можете да потвърдите колко често светът ви действа на нервите. Разбира се, за всекиго това е различно и в различна степен. Но общо взето, същността е следната: ако *в дадения момент нещо е способно да ви извади от равновесие, именно то, кой знае защо, се случва сякаш напук*. Става следното. Ако сте разтревожени, угрижени или потиснати от нещо, нервите ви са напрегнати. Точно тогава и сякаш във връзка с това се появява някакъв паяк и започва така да подскача, че още повече опъва струните на вашите нерви. Вие се дразните, а паякът подскача още по-бясно.

Съществуват много начини да се засили раздразнението. Да предположим, че бързате за някъде и се страхувате да не закъснеете. Паякът веднага плясва с ръце и възкликва: „Започва се!“

От този момент всичко работи против вас. Хората ви препречват пътя и си вървят чинно, а вие по никакъв начин не можете да ги заобиколите. Нужно ви е по-скоро да преминете през вратата, а там буквално се е наредила опашка от мързеливци и едва-едва си местят краката. На булеварда същото става с автомобилите. Всички сякаш са се наговорили. Разбира се, нещичко може да се мине по сметката на възприятието - когато бързаш, ти се струва, че целият свят се движи бавно. Но има и явни признаци: асансьорът или колата се поврежда, автобусът закъснява, на пътя възниква задръстване - съществува някаква злонамерена обективност.

Има и други примери - ако сте разтревожени или напрегнати от нещо, хората около вас правят точно това, което ви дразни, и то именно сега, когато искате да ви оставят на мира. Децата обръщат всичко с главата надолу, макар досега да са били мирни и тихи. Някой до вас започва да мляска и шумно да преглъща. Някакви типове ви се мотаят в краката и ви досаждат с проблемите си. Навсякъде ви се изпречват разни пречки. Ако нетърпеливо очаквате някого - той се бави и не идва. А ако не искате да виждате някого - непременно ще дойде. И така нататък.

Този натиск отвън става все по-интензивен, колкото по-голямо напрежение се натрупва. Колкото по-силно е напрежението, толкова по-активно ви досаждат околните. Но има нещо интересно - те не се държат така умишлено. Дори наум не им идва, че ви пречат. Та къде е причината за подобно поведение?

В психологията на несъзнаваното има множество бели петна. Колкото и да е странно, в повечето случаи хората се движат от неосъзнати мотиви. Но дори това не е толкова удивително, колкото фактът, че *движещата сила, формираща несъзнателните мотиви, не се намира в човешката психика, а извън нея*.

Това са невидими, но реални енергоинформационни същности, родени от мисловната енергия на живите същества - махалата. За тях говорихме в първата книга. Те винаги се появяват там, където могат да похапнат от енергията на някой конфликт. Не бива обаче да смятате, че тези същности са способни да кроят нещо и да осъществяват осъзнато намерение. Като пиявици махалата усещат поляризацията във вид на нееднородност в енергийното поле и се стараят да се залепят и да смучат. Но и това не е толкова страшно.

Целият ужас е, че те не само поглъщат енергията на конфликта, а и по някакъв начин карат хората да се държат така, та да излъчват повече енергия. Махалата правят всичко тя да бъде в изобилие. Дърпат хората за невидими нишки и те им се подчиняват, сякаш са марионетки. Засега не е ясно по какъв начин влияят върху мотивацията на хората, но го правят много ефикасно.

За махалата не е достъпно ясното човешко съзнание, но това не им е необходимо - напълно им е достатъчно подсъзнанието. Като правило всички хора в една или друга степен спят наяве. Много неща човек изпълнява машинално, отпуснато, без да си дава ясна сметка: „В настоящия момент не спя и ясно осъзнавам какво правя, защо и по каква причина.“

Особено ниско е нивото на осъзнатост, когато човек е вкъщи или сред тълпата. В домашна обстановка необходимостта от самоконтрол не е голяма и затова човек е отпуснат и дори дреме. Във външен, но тесен кръг на общуване, напротив, съзнанието е най-активно и е

заето със самоконтрол. При големи струпвания на хора човешките действия отново стават спонтанни, същевременно обаче попадат в силна корелация с общите пориви на масата.

За да демонстрираме работата на махалото, ще дадем един прост пример - по улицата върви минувач, вие искате да го изпреварите. Щом се наканите да завиете наляво, той спонтанно прави стъпка вляво, сякаш да ви прегради пътя. Опитвате се да го заобиколите отлясно и той неволно се отклонява в същата посока.

Какво кара минувача да променя посоката си на движение? Нали не ви вижда, пък и какво му влиза в работата, че искате да го задминете? Може по някакъв начин с гърба си да чувства приближаването ви и инстинктивно не желае да пусне „съперника“ си? Подобно предположение като че ли се набива на очи и все пак това не е така. Ако говорим за инстинкти, в живата природа съперничеството винаги се проявява в ситуациите, когато противоположните страни стоят лице срещу лице. Махалото - ето какво принуждава минувача да се отклонява встрани.

Човек върви, без да мисли как стъпва, за да се движи по права линия. В това отношение спи, защото линията на стъпките му от време на време самопроизволно се отклонява на едната или на другата страна. Мотивацията, т.е. изборът на посоката, лежи в подсъзнанието, което в дадения момент не е контролируемо, следователно е отворено за махалото. Тогава идвате вие и се опитвате да заобиколите минувача. Всъщност има конфликт, макар и минимален. За да увеличи енергията на конфликта, махалото принуждава минувача да направи неволна крачка настрани, прегражда ви пътя и по този начин изостря ситуацията.

Махалото не действа умишлено, тъй като няма осъзнато намерение. По същия начин и равновесните сили вършат своята работа несъзнателно. Още веднъж подчертавам - става дума за процеси, чийто механизъм засега не е ясен, а не за разумно поведение на същностите. Само отбелязвам отделните прояви и закономерности на природата на енергоинформационния свят.

Няма смисъл да разсъждаваме кое махало действа в дадената ситуация, откъде се е взело, как успява да го направи и какво става в действителност там, на енергийно ниво. Все едно, няма да се ориентираме във всичко това в подробности. Има значение само един главен извод: ако равновесните сили сблъскват противоположностите, *махалата правят всичко, за да раздухат енергията на възникналия конфликт*. Такъв е *законът на махалото*.

Нескончаемите битки на махалата - независимо дали са семейни караници или въоръжени конфликти - се водят

именно съобразно с този закон. Ако е възникнало противопоставяне, по-нататъшните събития ще се развиват към изостряне на конфликта, каквото и да става, включително временни и козметични примирия.

Там, където действа законът на махалото, здравият разсъдък няма сила. Именно затова действията както на отделните личности, така и на цели държави много често не се вменват в рамките на здравия смисъл. *В конфликтни ситуации мотивите на човека се намират във властта на махалото*. Оттам произлиза страният ефект, когато възприемаш миналите си действия като сън: „Къде ми беше умът? Защо постъпих така?“ Ами защото човек е действал, без да си дава сметка. Едва по-късно, когато съзнанието му вече не е подложено на външно въздействие, той адекватно преценява случилото се.

Близките хора се карат и се разделят, защото са убедени, че характерите им не си пасват. Но нали е имало щастливи моменти, когато всичко е вървяло чудесно? А внезапно човек се променя и започва да се държи враждебно. Това не се връзва с поведението му буквално преди дни. Познавате такава ситуация, нали?

В действителност тук проблемът не е, че някой се е променил. Човек постъпва по съвсем неприемлив за партньора си начин, защото така го принуждава махалото. То управлява подсъзнателната мотивация на конфронтиращите се хора и това управление е насочено към увеличаване на енергията на конфликта. Човек не осъзнава, че го подтикват да се противопоставя, дори може да действа нелогично и неадекватно.

Особено е ясен този ефект при необяснимо жестоките постъпки. Сетне, вече на

подсъдимата скамейка, престъпникът си спомня за действията си с недоумение: „Сякаш бях омагьосан." И той не лъже - това действително е така. За самия престъпник то е напълно неочаквано, той възприема извършеното от него като страшен сън.

Сънят става твърде здрав, ако вниманието попадне е *примка*. В специфичните общества като например в армията, в групи или секти се създава среда с определен стереотип на поведение и мислене. Това „приспива" и подсъзнанието напълно се отваря за зомбиращото въздействие на махалото. И тогава стават неща, които отстрани изглеждат напълно невероятни.

Защо хората с такова настървение убиват себеподобните си, понеже се покланяли на други богове? Кому пречи това? Хората търпят лишения през войните и умират с десетки, стотици хиляди и милиони. Къде е инстинктът за самосъхранение? Битките за богатство и територии все пак могат да бъдат разбрани. Но как да се обясни войната за убеждения?

Идеята за мир ни е съвсем близка. Но войните не спират. Идеята за единия Бог е очевидна. Идеите за добро, за справедливост, за равенство... можем да продължим списъка. Всички го разбират, но здравият смисъл не действа, а злото побеждава. Откъде идва то?

И така, универсален източник на злото са махалата. Ако наблюдаваме известно време, ще ни стане абсолютно ясно: каквото и да се случи във всяко противопоставяне на нещо срещу нещо, всичко върви към увеличаване на енергията на конфликта. Дори борбата да затихне, то е за кратко и сетне се разгаря с нова сила.

Разбира се, махалата са различни и са деструктивни в различна степен. Много от тях са напълно безобидни. Махалото на транссърфинга например е необходимо, за да се замислят колкото се може повече хора какво става в действителност. Не става дума напълно да се освободите от всички махала - това едва ли е възможно. Главното е да не бъдете марионетка и да действате осъзнато, за да използвате тези структури в свой интерес. Но как да се освободите от това влияние?

Да се събудите и да осъзнаете по какъв начин махалото се опитва да ви манипулира. Когато разберете какво става, работата вече е свършена наполовина. Силата на влиянието на махалото е обратно пропорционална на осъзнатостта. То има влияние върху вас дотогава, докато вие спите наяве.

Преди всичко не бива да участвате в деструктивните битки на махалата, ако не е нужно лично на вас. Когато сте сред тълпата, трябва да слезете от сцената на действието в зрителната зала, да се огледате и да се събудите: „Какво правя тук? Давам ли си сметка? Нужно ли ми е?" Събуждането от съня наяве трябва да бъде абсолютно ясно, както бе показано по-горе: „*В настоящия момент аз не спя и ясно осъзнавам какво правя, защо и по каква причина именно така го правя.* " Щом си давате сметка, всичко е наред. Ако обаче не си давате сметка, значи във всяка, дори нищожно дребна конфликтна ситуация вие сте марионетка.

По-сложно е, когато нещо ви ядосва. В този случай паякът ще подскача дотогава, докато поддържате нервното напрежение. Обикновено това означава, че махалото е уловило вашето внимание в примката си. За да се освободите от него, е необходимо да станете безразличен. Но това е трудно да се направи.

Например съседите ви дразнят с музиката си, която ужасно не ви харесва. Задачата ви е по всякакъв начин да се „откачите" от махалото. Но практически не е възможно да се принудите да не реагирате. *Безполезно е да потискате емоциите си.* Наместо това е нужно да прехвърлите вниманието си върху нещо друго. Опитайте се да слушате своя музика, но не силно, а толкова, колкото да заглушите 'съседската. Измислете и други начини да се отвлечете. Ако успеете да мислите за нещо друго, съседите постепенно ще се умират.

Същото е и в останалите случаи. Щом „паякът подскача", значи вашето внимание е попаднало в някаква примка.

Въвлекли са ви в играта на махалото, чиято цел е да повиши енергията на конфликта. *За да се освободите от примката, е необходимо да прехвърлите вниманието си върху нещо друго.*

В общи линии нещата не са толкова лоши. Няма да има „напук“, ако не спите наяве. Макар че сега може би си мислите, че казаното дотук е някакво чудовищно блънуване. Естествено, не е лесно да свикнете с мисълта, че някакви същности ви управляват. Да приемете това знание или не - това е въпрос на личен избор. И не е нужно да вярвате. Наблюдавайте и сами си правете изводите.

ПРАВИЛОТО НА МАХАЛОТО

В нашия свят едва ли не на всяка крачка се сблъскваме с пряка или косвена информация, засягаща половите отношения. В модела на транссърфинга тази тема, както и много други, е представена в необичайна светлина. Сексът играе значителна роля в личния живот на хората, независимо дали го признават или не. И по-точно дори не самият секс, а *отношението* към него. Няма значение дали човек води полов живот или не - в мислите му от време на време възниква огнище на интерес, изразяващ *отношение*.

Тук не може да има неутрална позиция - така или иначе, природата си казва думата. Едни проявяват отношението си като неприемане, раздразнение, насмешка, дистанциране. Други го превръщат в *намерение*. И ако то не се реализира или се реализира неуспешно, в психиката възникват най-различни комплекси или, изразявайки се с термините на транссърфинга, *негативни слайдове*.

Въпросите на секса в една или друга степен вълнуват ако не всички, то повечето хора. И мнозина си създават комплекси на тази почва. Немалка роля имат махалата – по всички начини те се опитват да ви внушат, че не сте свършени и имате проблеми. И вие действително вярвате, че имате проблеми. Не можете и да си представите колко много са като вас. Мислейки, че вашият интимен живот не е наред, а на другите е в пълен порядък, дълбоко се заблуждавате. Тази илюзия е създадена изкуствено от махалата с помощта на средствата за масова информация. Обърнете внимание - навсякъде, където се засяга темата за секса, се показват хора, на които уж всичко им е наред.

А ако от пълен стадион с хора изведем всички, на които „нещо не им е наред“, ще останат колкото пръстите на ръцете ни. Представете си себе си в центъра на огромен пълен стадион, който внезапно опустява, и вие се озъртате да откриете останалите там „нормални“. Дори приятелите ви да не преувеличават, като се хвалят с успехите си, можете да сте уверени, че те също си имат проблеми, които грижливо крият не само от околните, а и от себе си.

Няма нужда да се обръщаме към Фройд - той едва ли би могъл да си представи какви размери е достигнала „сексоманията“ в наше време. Просто ви предлагам да се запитате: защо около такава проста функция, доведена до свършенство от природата, възникват толкова проблеми?

Отговорът на този въпрос откриваме в абсолютно неочаквана плоскост, до известна степен свързана с явлениято флеш-моб. Ако не знаете какво е това, ще ви обясня.

Представете си многолюдна улица или площад в слънчев ден. Всичко е както трябва. Но внезапно няколко десетки или стотици хора отварят чадъри и с целия си вид показват, че вали дъжд. „Нормалните“ минавачи стоят с отворени уста, а другите се веселят от цялата си душа. Подобна грандиозна шега се организира много просто. Група хора, които дори не се познават, се договарят чрез Интернет в определено време на определено място да изпълнят по даден сигнал някакво нелепо действие.

Какво става при тази акция? Както ви е известно, когато група хора мислят в една насока, се създава махало. Флеш-групата мисли: „Вижте какви сме - с чадъри!“ Останалите недоумяват: „Какво правят?“ Еднородното мисловно излъчване на група хора създава резонанс, който храни махалото.

Флеш-махалото има най-къс живот - лумва и изгасва и затова не причинява никому вреда. Този безобиден пример ни показва как се раждат и действат по-дълготрайните и деструктивни махала.

Какво е необходимо, за да се накарат хората да излъчват енергия в една посока? Трябва да се определи шаблонът на поведение и мислене - да се установи *правило*. Естествено

правилата не се създават от махалата, а от хората. Махалата не са способни да реализират осъзнато намерение. Те възникват самопроизволно, но ги ражда създаденото правило. *Правилото на махалото* е най-страшното и вредно нещо, измислено от човечеството. То гласи: „*Прави като мен!*”

Всички шаблони на поведение и мислене в общи линии се свеждат до правилото на махалото. Наблюдавайте и ще забележите, че то действа навсякъде и винаги. Разбира се, не винаги е вредно. Например запаянковците на стадиона раждат флаш-махало и то се храни от енергията на резонанса, макар че това не вреди никому.

В концертната зала махалото изпяло поглъща енергията на зрителите. Това също не е вредно за никого, но обърнете внимание как се държат понякога артистите. С всички сили се мъчат да запаят зрителите по правилото на махалото: „Горе ръцете! По-високо! А сега всички заедно!” Зрителите послушно ръкопляскаат и тази енергия, нищожна за един човек, се излива в резонанс, който създава невидимо чудовище, надвиснало над залата.

Ако махалото не поглъщаше тази енергия, артистът буквално ще излети във въздуха. Но той получава от нея нищожни трохи, всичко останало заграбва махалото. Чудовището живее дотогава, докато хората изпълняват правилото му: „Прави като мен!”

И какво от това? Нали нищо страшно не е станало? Наистина флаш-махалата са безвредни. А какво отношение има това към секса? Никога няма да познаете!

Започнахме да говорим на тема секс и се прехвърлихме върху флаш-моб. Какво общо имат? Навярно сте си помислили, че общото между тях по някакъв начин е свързано с енергията. Наистина когато се занимавате със секс, възниква флаш-махало, което поглъща енергията на резонанса. От древни времена хората са подозирали, а може би и са знаели за присъствието на някаква същност, която витае над „сцената на действието”.

Тази същност, която в рамките на модела на транссърфинга наричаме флаш-махало, у различните народи обикновено се асоциира с емоционално обаяни образи. Например „Дяволът си играе”. А някои последователи на окултните практики са твърдо убедени, че по време на полов акт се излъчва енергия, която привлича различни представители на финия свят. Те тукаткси се събират и си устройват дяволска оргия.

Каквото и да се говори, това не бива да ви безпокои, тъй като флаш-махалото не може да ви навреди. То просто се храни с енергията, която вие така и така отделяте, това е всичко. Но същността не е в това - главното, което обединява секса в съвременния му вид с махалото, е правилото на махалото: „*Прави като мен!*”

С развитието на техническите средства за масова информация това правило стана напълно господстващо. Човешката психика на всяка крачка е подложена на незабележима, но твърде ефективна обработка с насаждане на шаблони на поведение и мислене. Не бих искал да употребя думата „зомбиране”, но всъщност нещата клонят натам.

Съвременната информационна и развлекателна индустрия се гради на един-единствен прост принцип: гледай какво правят онези, които са постигнали успех, следвай ги и вземай пример от тях. Опитват се да ви демонстрират *еталон на успеха*. Вие прекрасно го разбирате, но май не сте се замисляли колко огромно е влиянието на тази пропаганда, понякога явна, а по-често действаща незабележимо, тайничко.

Това особено се отнася до всичко, свързано с интимните отношения. Тук здраво са се вкоренили стереотипите *какво трябва да се прави*. Цялата печатна и видеопродукция на тази тема демонстрират отношения, които - по всичко личи - отговарят на стандартите. Не си мислете, че говоря за някакъв заговор или преднамерена пропаганда. Всъщност никой не си поставя за цел да ви внушава някакви шаблони. Всичко става от само себе си. Защото всеки човек винаги го човърка съмнение — правилно ли постъпвам? Както и необходимост от сравняване, защото успехът е нещо относително. Ето защо, когато човек вижда чуждия успех, е склонен да го възприема като еталон.

Интимните отношения и особено сексът се развиват главно в тесен и затворен кръг, следователно потребността от потвърждение, че „всичко ви е наред”, се увеличава. А ако човек няма и още повече не е имал партньор, трескаво започва да търси еталон. И, разбира

се, средствата за масова информация задоволяват тази потребност на хората, предоставяйки им широк избор от всевъзможни еталони. Така се създават общоприетите стереотипи - как трябва да се прави *това*, какъв имидж да имате и други подобни.

Например той е як „мачо“, а тя - знойна „секси“. Гледайте ги и правете като тях. А ако не се вписвате в тези стандарти, значи нещо не ви е наред.

Трудно е човек да си представи цялата деструктивност на това правило. Навярно си мислите, че аз неоправдано раздувам значението на проблема, когато казвам, че правилото на махалото е най-страшното и вредно нещо от всичко измислено от човечеството. Ни най-малко. Дори се изразявам твърде съдържано.

Броят на разпадналите се двойки е огромен. А на нещастните семейства вероятно е още по-голям. В крайна сметка главната причина за раздорите е неудовлетвореността от секса. Всичко останало е или следствие от тази неудовлетвореност, или извинения на хора, които не желаят да си признаят истинската причина.

Неудовлетвореността възниква, защото двамата следват правилото на махалото. Те знаят, че според стандартите това трябва да се прави така, а онова иначе. Правилото на махалото „Прави като мен!“ означава *измени себе си, измени на себе си*. И човек се опитва да се пригоди към установените стандарти, а вследствие на това получава душевен дискомфорт и неудовлетвореност.

Грешката на онзи, който има някакви проблеми със секса, е, че *играе роля*. Всичко е много просто. От множеството еталони човек си избира един, който най-много му подхожда, и друг за своя партньор. После поема тази роля и започва да я играе, а на партньора си оказва проекцията на своите очаквания. И което е учудващо, той играе тази роля тъкмо по принципа на транссърфинга - отстранено, като играещ зрител, защото постоянно сравнява себе си и партньора си с еталона: правилно ли става всичко.

А в крайна сметка нищо не се получава, защото природата на секса изисква отпускане, свобода и самоотдаване. Сексът е единственият случай, при който в играта трябва да потънеш целият, и то без да играеш никакви роли. *Нормалният и естествен секс е игра по правила, които вие сами установявате, без да се съобразявате как го правят другите и как уж било правилно*.

На всичкото отгоре объркващо действа неправилното смесване на различни понятия - любов и секс. Просто ми се гади, като чувам лицемерното „да правим любов!“! Не е ли полесно нещата да се наричат с истинските им имена?

Сексът не е любов, а любовта не е секс. Но нима тези неща са несъвместими? Съвместими са, само че още веднъж подчертавам - *любовта не е секс, а сексът не е любов*.

Тези неща могат както да се съвместяват, така и да се разделят. Но правилото на махалото пречи това да се прави *естествено*. Няма да сгреша, ако кажа, че всички неуспехи в сексуалния контакт са свързани с това, че хората, следвайки правилото на махалото, се опитват изкуствено да смесват любовта и секса. Получава се абсурден хибрид.

А всъщност ако забравим за правилата и стандартите, всичко е много просто. Представете си скала, нулата е по средата, наляво са деленията „ласки“, а надясно - „агресия“. И така, когато стрелката се отклонява наляво, това е любов, а надясно е секс. Харесва ли ви подобна мисъл или не, но колкото и да го увъртате, сексът е много повече агресия, отколкото ласка. Ала мнозина се стесняват или се страхуват, когато тези „дяволски“ инстинкти се събуждат в тях. Смятат го за противоестествено. И наистина - срещат се двама нормални души, отначало се държат съвсем обикновено, но после в очите им се появява някакъв хищен блясък и те започват да вършат такива неща, които никак не се вписват в рамките... В рамките на какво?

Точно тук се проявява правилото на махалото. От една страна, съществуват общоприети рамки на приличие, чието нарушаване не винаги е удобно. От друга, в тези рамки не е възможно да се получи удоволствие от секса. А ти се иска и едното, и другото... И за да се вмести в стандартите, хората започват да играят роли. Страхувайки се да не би да пробудят животинските си инстинкти, те разводняват секса с установени и както им се

струва - необходими ритуали. От своя страна това предизвиква известно закрепостяване. Би трябвало да отпуснат юздите, но правилото на махалото не им позволява. И обратното - ако стрелката отива твърде далеч в частта на агресията, тутакси възниква необходимостта от потвърждение: „Обичаш ли ме?“

И така, на сцената постоянно присъстват двама играещи зрители. Като марионетки те висят на нишката на контрола, към която сами са се закачили. Какво правят ли? *С всички сили се мъчат да отклонят стрелката ту на едната, ту на другата страна.* А е нужно само да плюят на правилото на махалото и да пуснат стрелката - нека си се движи свободно, в съответствие с чувствата на душата, а не с идеите на разума.

Някой може да възрази, че така лесно ще паднеш до животинското ниво. И тук отново работи правилото на махалото. Кой е установил границите къде свършва човешкото и къде започва животинското?

Въпросът дори не е в самите граници, а че вие самите трябва да определяте своите правила, а не да следвате чужди. Вие сте човек, затова имате право на свои критерии за човечност и приличие.

Надявам се, разбирате, че пиша всичко това за хора, които имат известни проблеми със секса, особено които се обичат. Всичко, което е нужно за премахването на проблемите, е да оставите стрелката на мира, както съзнателно контролирате спазването на правилото на махалото.

Има една категория хора, които нямат никакви затруднения в секса. И наистина много проблеми отпадат, когато наричате нещата с техните имена, не смесвате понятията, съзнателно си давате сметка какво искате да получите и главното - честно да говорите за това с партньора си. Животът веднага става по-лесен, ако бъдете открити. Можете да бъдете уверени, че и вашият партньор има предостатъчно скрити желания. А могат да възникнат ситуации, когато единият иска нещо, което другият не приема. Какво да се прави тогава?

Първо, необходимо е винаги да помните главния принцип на фрейлинга: *откажете се от намерението да получите, заменете го с намерение да дадете и ще получите онова, от което сте се отказали.* Този великолепен принцип работи безотказно, като дори не винаги ви е ясно как именно.

Второ, необходимо е напълно да се откажете от правилото на махалото и да го замените с правилото на транс-сърфинга. А то е: *позволете си да бъдете себе си, а на другия да бъде друг.*

Както разбирате, за да получите задоволство от сексуалните отношения, е необходимо да се чувствате свободно, разкрепостено. Човек не може да се чувства свободно, ако има в себе си излишни потенциали във вид на комплекси -например за непълноценност. Колкото и да се мъчи да се отпусне, равновесните сили няма да му позволят.

Но основната част от напрежението възниква не толкова вследствие на самите излишни потенциали, колкото от отношенията на зависимост. Често вътрешното намерение на хората е насочено да получат, а не да дадат. Освен това върху партньора обикновено се закача проекция съобразно с ролевите очаквания. Ама никак не им се иска да позволят на другия да бъде друг!

Както знаете, отношенията на зависимост поражда поляризация, а тя предизвиква вятъра на равновесните сили, които в крайна сметка развалят всичко. Правилото на транс-сърфинга мигновено премахва поляризацията, създадена от отношенията на зависимост. Ето защо дори да не успеете да се отървете от комплексите си, достатъчно е да следвате правилото на транс-сърфинга и напрежението тутакси забележимо ще спадне.

Да си позволите да бъдете себе си, значи да се приемете с всичките си недостатъци. Да позволите на другия да бъде друг значи да свалите от него проекцията на своите очаквания. Вследствие на това ситуацията, когато единият иска нещо, което другият не приема, чудодейно ще се оправи. Повтарям, всичко, което ви е нужно, е *да се откажете от правилото на махалото, да го смените с правилото на транс-сърфинга и да насочите намерението си съобразно с главния принцип на фрейлинга.* Ако и двамата го направите,

повече няма да имате никакви проблеми. Подробните разсъждения защо това работи нека оставим на психолозите. Просто работи и точка.

Но защо му е на махалото правило? В случая с флаш-махалата е ясно - те се хранят с енергията на резонанса, затова им е необходима синхронност на действията. А на какво се крепят всички останали, дълготрайните, за които не е задължително привържениците им да действат като един?

Преди всичко правилото на махалото определя нормите на поведение и мислене, т.е. стандартите на „нормалност“. Човек не разбира, че му се предлага ерзац, сурогат на успеха. Чуждият успех не може да служи за пример, за образец за подражание. Истински успех постигат само онези, които са се осмелили да нарушат правилото и да вървят по свой път.

Следвайки чужди стъпки, човек вечно е обречен да догонва залязващото слънце. Стандартите на успеха са мираж, но той не знае или не иска да знае, че правилото на махалото го задържа в паяжината на илюзиите. А те често са по-сладки, по-удобни и по-разбираеми от неизвестната реалност.

Когато човек се сблъсква лице в лице с факта, че не се вписва в установените стандарти, той изпитва душевен дискомфорт. Потиска го страхът от поражение, чувства се самотен в този враждебен свят.

Какво може да направи? Един от вариантите е да се разграничи. Човек може да се ограда със стена от неприемане към непостижимите еталони. А може и да продължи да преследва еталона. Следвайки правилото на махалото, той се опитва да се промени и натиква душата си в калъфа на предопределеността. Това не му носи нищо освен неудовлетвореност, вследствие на което отново е принуден да се променя.

Когато човек преследва еталона, излъчва енергия на неудовлетвореност и разочарование. Другояче не може и да бъде - също както магарето се движи в кръг след закачения за връвчица морков. Точно с тази енергия се хранят деструктивните махала, предлагащи еталони на чуждия успех.

От своя страна стената, с която се е оградил, изисква немалък разход на енергия. Не е лесно да поддържаш около себе си защитно поле, когато на всяка крачка ти внушават правила, които нямаш сили да спазваш.

Но все пак има изход от този лабиринт - *откажете се от правилото на махалото и поемете по своя път*. Който го направи, ще получи удивителна придобивка, от усещането за която направо дъхът ти спира - *вътрешна свобода*. Има и такива хора. Ето откъс от писмото на една читател-ка, която е на две крачки от тази свобода.

„Аз съм около 30-те и никога не съм имала отношения с мъж. Сексопатолозите казват, че това е сериозно отклонение от нормата. А аз не мога да разбера защо. Винаги съм вярвала, че никъде не е написано, че до 25 непременно трябва да спиш с някого и че девствеността е повод за морално наказание. Привлекателна съм и съм имала много случаи да създам интимни отношения. Но не ми се иска. Не физиологично - там всичко ми е наред, просто досега не съм срещнала мъж, с когото би ми се искало да легна. И напоследък все повече се усещам, че това ми тежи. Защото всички се отдават на телесна любов, а аз не. Така е прието - а пък аз не следвам това правило... Никога не съм робувала на обществените стереотипи, но изглежда точно тази тяхна част започва да ме дразни. Понякога се чувствам морален изрод. Макар че самият факт на самотата ми не влияе дори върху самооценката ми - съзнателно не искам да създавам интимни отношения без привличане. Нима моят случай все пак е някакво отклонение, нещо сбъркано?“

По-горе казах „на две крачки“, защото все пак съществува страхът, че не е „като всички“. Въпреки това са налице вътрешна сила и независимост, което не е малко. Разбира се, тук няма никакво отклонение. Необходимо е само да не се страхува, че „не е като всички“, а да се радва. Е, и да не прекалява. Вероятно трябва да свали летвата на изискванията си и да бъде по-естествена.

Съдейки по информацията, която ни залива, можем да си помислим, че всички правят само това - секс. А всъщност това е илюзия. Далеч не всички водят подобен „активен живот“,

а мнозина дори си нямат партньор. Но страхът от самотата и да не би да се окажат не като всички ги кара да вярват в илюзията.

Да вземем например Париж с неговия дух на свобода и непринуденост. Той си е извоювал репутацията на „град на самотните сърца“. Всеки ден от сутринта хората излизат на улицата и се разпръскват из многобройните кафенета. Защо го правят, нали и вкъщи могат да си изпият кафето? Защото самотата ги прогонва от къщите.

Някому може да се стори, че махалата нарочно заробват човешкото общество със своето правило. Наистина го заробват, но те не са определили това правило. *Те съществуват благодарение на него!* Правилото създава махало. А сетне това махало започва своето черно дело. Главното, в което се състои деструктивността му, е, че то отклонява човека от неговия път, по който би могъл да постигне истинското щастие.

Представете си многолюдна улица, където всеки върви по своите си работи. Внезапно се появяват хора в черно, нареждат хората в редици и ги принуждават да маршируват в строй. Някой се опитва да се измъкне, но веднага грубо го връщат обратно: „Стой! Къде си се запътил? Я веднага в строя!“

Филмът „Матрицата“ не се появи случайно. Фантастиката с времето се превръща в действителност. И тази тенденция се ускорява. Ако сте обърнали внимание, пропастта между фантастиката и действителността все повече се смалява. Разбира се, хората не са натикани в колби с прикрепени към телата им маркучи, но аналогията е някъде много близо.

Струва ви се, че строеят е реалност. Всъщност необходимостта да се намираш в строя е илюзия. Истинската реалност е да излезеш от строя и да тръгнеш по своя път. Но не е така просто да го осъзнаеш. Човек толкова е свикнал да живее с илюзиите си, че е необходимо добре да бъде разтърсен, или както казва Карлос Кастанеда - „да спре света“, за да разбере къде е реалността, а къде - илюзията.

Например инвалидите са хора, лишени от избор. Те са принудени или цял живот да страдат и да се измъчват от своята непълноценност, или да отхвърлят правилото на махалото. Ако човек разбира, че няма какво повече да губи, отказва се от преследването на еталона и заживява за свое удоволствие.

Инвалидите, които играят баскетбол заедно с количките си, са неизмеримо пощастливи от здравите юноши, подражаващи на Майкъл Джордан. Те не изглеждат толкова естествено като инвалидите, защото маршируват в строя. И никой от тях няма да стане нов Майкъл Джордан, докато не осъзнае, че трябва да излезе от строя.

Онези, които нарушават правилото на махалото, стават или лидери, или отцепници. Някои се издигат до звезди, други пропадат до парии. Разликата между тях е, че първите са уверени, че имат пълното право да нарушават правилото на махалото, а вторите се съмняват в това.

Звездите се раждат самостоятелно, но ги запалват махалата. Онзи, който е излязъл от строя, създава нов еталон за успех. Махалата не понасят индивидуалността, виждат изгряващата звезда и не им остава нищо друго, освен да я направят свой фаворит. Тогава установяват ново правило, строеят прави завой и вече крачи след новата звезда.

Разбирате ли какво става?

Но за да излезете от строя, трябва да знаете как да го направите. Ако ще се борите с хората в черно, ще загубите. Винаги ще бъдете победени в битката с махалата.

Тайната е, че от строя трябва да се излезе без борба. Можете просто да се отдръпнете и спокойно усмихвайки се, да помахате на прощаване на хората в черно. Сетне тръгнете по своя път. Те ще излизат от кожата си, за да ви вкарат обратно в строя, ала нищо не могат да направят, ако се откажете от борба с тях. Но за да разберете тази проста истина, е необходимо основно да преразгледате светогледа си. В нашия свят много неща са обърнати с главата надолу. В този смисъл трансърфингът поставя нещата по местата им и помага да се откажете от правилото на махалото.

Наистина на мнозина не им се нрави дори идеята, че са натикани в матрица. Който предпочита да не се събужда, на него трансърфингът не му е нужен. Всички ние получаваме

това, което избираме. Илюзията също е избор и всеки има право на това, щом повече му харесва.

Аз никому нищо не натрапвам и нямам намерение да доказвам идеите си. Вие сами можете да проверите всичко от своя опит. Аз само минавам покрай вас и ви казвам:

- Знаете ли, че съществува трансърфинг на реалността? -Ами, така ли?!

- Аха! Аз съм натам, а вие както искате.

СТАБИЛИЗИРАНЕ НА СТРУКТУРАТА

В съответствие със своя закон махалото прави всичко, 'за да увеличи енергията на възникналия конфликт. Непрекъснато се водят битки, в които то черпи енергия. Но като правило всички тези конфликти възникват между две или няколко противодействащи си структури. Примерите са безброй - войни, революции, конкуренция и т.н.

Но наред с агресията срещу противниците отличителна особеност на всяко махало е стремежът му да съхрани и заздрави структурата, благодарение на която то всъщност съществува. Енергоинформационната същност се образува и се развива едновременно с появяването на подредена структура, създавана от представители на живата природа. Съществуването на махалото изцяло зависи от това доколко тази структура е стабилна. *Ето защо то ще прави всичко за стабилизирането ѝ.* Това е вторият закон на махалото.

Като илюстрация ще разгледаме най-простия пример -ято рибки, което се държи като един организъм. Ако го подплашим в единия край на аквариума, всички рибки синхронно завиват и отплуват в другия край. Какво предизвиква тази синхронност? Да предположим, че всяка рибка реагира на движението на съседката си - тогава смущението трябва да се предава по веригата. С каквато и скорост да се предава сигналът, все пак трябва да има известно време за реагиране. Но цялата работа е там, че няма никакво забавяне. Каквито и да са размерите на ятото, синхронността не се променя.

Аналогично е поведението и на птиците. Ако сте наблюдавали голямо ято, състоящо се от малки и бързи птички, непременно сте забелязали, че всички се мятат насам-натам удивително съгласувано. Може би тук действа друг механизъм - например телепатичен контакт? Но и това е малко вероятно. Ако в езеро, където няма никакви ята риби, изплашим една рибка, другата само на метър от нея се държи съвсем спокойно. Значи няма и телепатичен контакт. Сигналът се предава само в ятото, което всъщност е една най-проста структура. А може би никакъв сигнал не се предава?

Да вземем например по-сложна структура - мравуняка. Науката не може да даде смислен отговор как се управлява колонията. Чудното е, че в мравуняка има точно разпределение на задълженията, но няма йерархия. Защо всички насекоми действат съгласувано, като в организация с централизирано управление?

Мравките контактуват помежду си чрез отделяне на миризливи вещества - феромони. Пътечките с техния мирис им позволява да намират пътя към дома и към храната. Но по какъв начин информацията се предава едновременно на всички членове на колонията? Не може и дума да става за някакви висши форми за обмяна на информация. Иначе защо ще използват толкова примитивни данни като миризмите?

И така, какво обединява отделните членове в организираната колония? *Махалото.* Едновременно с образуването и развитието на структурата се формира енергоинформационна същност, която поема функциите на управление и стабилизиране на тази структура. Между махалото и елементите на структурата има преки и обратни връзки. То съществува за сметка на енергията на своите привърженици и синхронизира тяхната дейност, обединявайки ги в организирана общност.

Отстрани може да изглежда, че структурата по някакъв начин се самоорганизира, обаче това не е така. За самоорганизиране може да се говори само в неживата природа, където като управляващ елемент се проявяват законите на физиката. Например молекулите на течността в процеса на кристализиране се построяват в решетка, чийто строеж се определя от формата на молекулите и силите на взаимодействие между тях.

За обединяването на живите организми в структура се изисква външен организиращ

фактор. Точно като такъв се проявява махалото. Как го прави - все още не е известно. По всяка вероятност между тази същност и живия организъм съществува определен енергоинформационен обмен.

Всяка структура, обединяваща живи организми, притежава махало като управляваща надстройка. Но не може да се каже, че то я управлява разумно, тъй като не притежава съзнателно намерение. Съзнанието на енергоинформационната същност прилича на алгоритъм. Махалото не осъществява замисленото, както го прави разумното същество, то ръководи структурата също както програмата управлява работата на автоматичното устройство.

Доколко „автоматично“ действат елементите на структурата, зависи от степента на тяхната осъзнатост. Колкото по-примитивен е живият организъм, толкова по-малко има представа за своите мотиви и действия. Ако съществото живее обособено, действията му се определят от вътрешна програма - комплекса от инстинкти. Но когато съществата се обединяват в групи, веднага се включва външна програма - махалото, което започва да управлява поведението на общността.

Агресивността на света, в който всеки изяжда всекиго, се е развила като следствие от първия закон на махалото. Родената от махалото агресия не е задължително свойство на живата природа и това се потвърждава в отделни кътчета на планетата. Например в Нова Зеландия практически няма хищници.

Много обитатели на планетата обаче са принудени да се обединяват в групи, за да оцелеят в небезопасната среда. Махалата принуждават живите същества да стават елементи от структурата на принципа: „Какво, пиленце, искаш ли да живееш? Тогава прави като мен.“

Хората също са склонни да се обединяват в групи по интереси. Това се обяснява с факта, че в подобни групи общуването става по-лесно. Може да изглежда странно обстоятелството, че мнозина изпитват значителни затруднения в общуването. Въпреки непринудените на пръв поглед междуличностни отношения, по ред причини -външни и вътрешни, те са натегнати. За да установят по-тесен контакт, хората инстинктивно се стремят да намерят нещо общо, което да ги обедини. Тук се проявява стабилизиращата функция на махалата. Когато събеседниците „се люлеят“ в едно и също махало, те са настроени на една вълна и не им е трудно да намерят общ език. Ето защо отношенията са непринудени — заедно могат да пушат, да пийнат, да празнуват, да отидат на поход, да поиграят на нещо и т.н.

Но най-забележителната илюстрация на втория закон на махалото е зараждането на цивилизацията. Никога ли не сте се замисляли защо са се появили градовете? Защо хората стотици хиляди години са живели в села и паланки, а после изведнъж започват да строят големи цивилизовани селища? Кое е поставило основата им - занаятите, търговията или може би войната?

Най-древните градове са връстници на пирамидите. Един от тях — Карал — е открит съвсем наскоро в Перу. Този изгубен град е бил скрит от погледите почти пет хиляди години. Открили го, когато изяснили, че хълмовете, извисяващи се наред пустинята, някога са били пирамиди, една от които по размери не отстъпва на египетските. Археолозите били учудени от факта, че разкопките не открили нито керамични изделия, нито оръжие. Хората ползвали примитивни оръдия, направени от камък, кости и дърво.

Установено било, че гражданите се занимавали с отглеждане на памук, плетели риболовни мрежи и ги заменяли срещу риба с крайбрежните жители. Но със същото биха могли да се занимават и обитателите на селата. Около Карал нямало защитни съоръжения, значи военната предистория отпада. Каква е била причината за образуването на града?

От древността хората са живеели в села, занимавали са се с примитивни занаяти, търгували са и са водели междуособни -войни. За всичко това не им е било необходимо да строят каменни градове и пирамиди. Вероятно организиращ фактор са били махалата и по-точно стабилизиращата им функция.

Не може да се обясни точно как става това. Истината винаги е някъде наоколо. Най-

вероятно в определен момент спонтанно се образува структура на махалата, в която е заложена способността за по-нататъшно развитие. Защото градът всъщност е сложна йерархия на махалата за производство, потребление и обмен. И ако по своя строеж тази самоорганизираща се система от самото начало е устойчива, тя се разраства и заздравява. Нейната еволюция може да достигне до формирането на сложна цивилизация. И процесът ще продължава дотогава, докато някакъв дефект в архитектурата не срути гигантската постройка. Разбира се, ние сме още далеч от подобна перспектива. Макар че знае ли човек...

Но да се върнем към нашия живот. В сравнение с останалите представители на живата природа човекът е „по-събуден“. Но нима винаги си дава сметка за действията си? Човешкият разум може да създава сложни устройства и механизми, да строи градове, да изследва околния свят. Въпреки това що се отнася до осъзнатостта, човек не се е издигнал чак толкова над животинския свят.

Цялото човешко общество е организирано в сложна структура, състояща се от отделни компоненти - от семейството до големите корпорации и държави. Както и в природата, ако човек живее обособено, основно сам отговаря за действията си. Знаем, че просветление са достигали онези, които са се откъсвали от обществото. Но когато човек става елемент от структурата, през повечето време спи наяве, което впрочем не пречи на разума му да се занимава с високотехнологично производство.

Съвременният завод е много по-сложен от мравуняка. Но всъщност и едното, и другото са структури, управлявани от махалата. И всички постижения на научно-техническия прогрес, ако ги разгледаме комплексно, са продукти на структурата, а не на отделни личности. Един човек може да изобрети телевизор, но телевизията е създадена от цяла система, управлявана от махало.

Когато човек става елемент от структура, му се налага да следва правилото на махалото. Вследствие на това възниква неизбежно противоречие между личните интереси и условията, натрапени от структурата. Най-лошото е, когато човек не осъзнава този факт и послушно работи с пот на челото, без да вдига глава, за да се огледа и да си даде сметка за действията си.

Може би ще възразите: „Ама че глупости! Защо пък да не си давам сметка? Напротив, отлично разбирам какво, защо и по каква причина го правя!“ Да, ама не!

Ярък пример са детските летни лагери. Неустойчивата психика на децата, относително свободни от занятия, е благодатна почва за израстване на махала. Поради агресивната си същност те създават среда, в която процъфтява съперничество. В нея щом не си като всички, т.е. не отговаряш на параметрите на образувалата се структура, могат да те осмеят, да те прогонят от „ятото“, а дори и да те набият. В тези условия детето заспива дълбок сън наяве. Живее като насън, без да си дава сметка за действията си, независимо дали е заедно с тълпата или ѝ се противопоставя. Като сънотворно служи тягостното усещане за съперничество и силните съмнения в собствената пълноценност и съответствие със „стандартите“. Това чувство за потиснатост и напрегнатост не го оставя нито за миг, дори детето външно да се държи бодро и спокойно.

Същата потиснатост, граничеща с безизходица, човек изпитва в неосъзнатия си сън, когато се намира изцяло във властта на събитията. Животът в агресивна среда „се случва“ подобно на сън. Бурният поток на обстоятелствата „носи“ човека и цялата му съзнателност отива, за да се задържи над водата, озъртайки се изплашено.

Ако детето няма вътрешна опорна точка, то започва инстинктивно - т.е. неосъзнато - да търси опора навън, та тя да му даде възможност да заздравя положението си. Тази опора му дава махалото в замяна на подчинението му на правилата на структурата.

Можем да забележим как в среда подобна на летните лагери се появяват разпасани личности, които сякаш сто процента са уверени в себе си и се чувстват като риба във вода. Цялата им фалшива увереност се държи на опорната точка, която им е предоставило махалото.

Представете си двама подобни притежатели на опорна точка - единият „отстранен“,

другият „прикачен“: „Ей, ти! Погледни ме! Прави като мен! Прави като мен!“; „Ей, ти! Защо спиращ? Не се лигави, отдръпни се, прикачи се!“

Никой наоколо не разбира, че двамата се люлеят на въдицата на махалото като марионетки. Опорната точка създава илюзия, макар и ефимерна. Гледайки тази мнима увереност на марионетките, другите постъпват по същия начин — получават опорна точка в замяна на изпълняването на правилото „Прави като мен“. И всички се люлеят като един - и „отстранените“, и „прикачените“. Така се формира структурата.

Главното е, че привържениците на махалото се подчиняват на правилото му абсолютно несъзнателно. Те имат пълната илюзия, че точно така трябва да бъде. Следвайки правилото, привържениците могат да правят всичко, но непременно еднакво. Например днес псувните не служат за обида - просто си говорят така. Никому не идва наум, че това е вулгарно. А вулгарността е преди всичко лош вкус, ниска класа. Това е все едно да ходиш некъпан и с мръсни дрехи. И непременно ще го направят, щом се появи съответното правило.

Например в двора на френския крал Луи IV не е било прието да се мият, защото кралят изпитвал патологична неприязън към хигиената и само си потапял пръстите в коняк. Придворните били принудени да следват примера му и за да скрият неприятната миризма от телата си, обилно се поливали с одеколон, вследствие на което в двореца се разнасяла невероятно тежка смрад. И понеже всички ги мъчели въшки, те създали „изискан“ навик - дамите и кавалерите винаги си носели пръчици, с които „изящно“ се почесвали.

Както виждате, правилото е способно да реабилитира абсолютно всякакви безсмислици. Но главното е, че всичките му последователи действат еднакво, еднообразно, като стадо овце. Например онзи, който измисли някоя жаргонна дума, може да се смята за овчар. Но всички останали, които повтарят като папагали тази дума, безспорно се държат като овце.

Тук му е мястото да си спомните за ятото рибки. Толкова далеч ли е стигнал човекът в своята осъзнатост?

Не само юношите, а и възрастните са подложени на влиянието на махалата, особено в тълпата. Например на събрание, където съвместно се обсъжда някой или нещо, човек става, без самият той да го очаква, и започва да философства. По-късно недоумява какво го е споходило, а после се убеждава, че е казал каквото трябва. Тълпата принуждава членовете си да се държат по определен и често неприсъщ за тях начин. Точно така действа махалото на онези, които търсят опорна точка.

Но ето че човек открива своята опорна точка в структурата - и какво от това? Разбира се, и това е изход. Само че би трябвало да се има предвид, че щом се подчиняваш на правилата на структурата, ще се наложи да забравиш за своята индивидуалност. Ако си „като всички“, ще получиш спокойствие и безопасност. Но и ще изгубиш божествения си дар - уникалността на душата си, благодарение на която се извършва всичко гениално.

Да не говорим и че за никакво единство между душа и разум не може да става дума. Когато е изцяло под властта на структурата, човек практически е в безсъзнание и не чува гласа на душата си. А това означава, че никога няма да открие пътя си и цял живот просто ще превива гръб за благото на структурата.

Но аз не искам да кажа, че пътят на човека се намира извън всякакви структури. Можеш да отидеш в планината и да се изолираш от света на махалата. Ако и там обаче продължиш да живееш като в несъзнателен сън наяве, нищо няма да се промени.

Думата ми е да станеш господар на съдбата си, като останеш в структурата. Дали в летния лагер например можеш да получиш желаната увереност, без да се подчиняваш на правилото на махалото, като същевременно не се превърнеш и в отцепник? Много е просто. За тази цел е необходимо само да се събудиш и да погледнеш играта като зрител, без да напускаш сцената. Тогава ще видиш и фаворитите на махалото - „закачените“ и „прикованите“, и привържениците, които следват правилото.

Те не бива да се осъждат, нито да се презират. Ако човек осъзнае положението и започне да се противопоставя на „спящите“, възникват отношения на зависимост,

поляризацията се засилва и „събудилият се“ непременно е отхвърлен от обществото. Много важно е да се помни, че не е достатъчно да се откажеш от правилото на махалото - необходимо е да го замениш с правилото на трансърфинга: „Позволи си да бъдеш себе си, а на другите да бъдат други“.

Точно тогава можеш да намериш опорната точка в себе си. Да разбираш какво става вече е половината от работата. Дори само знанието за това носи надеждна и спокойна вяра в себе си, защото неувереността е резултат от страха пред неизвестността. Когато човек не познава правилата на играта, околният свят започва да му се струва заплашителен и враждебен. Тогава го залива чувство на самота и угнетеност и го кара да заспи и да се подчини на правилото на махалото.

Така че като знаете всичко това, вече сте способни да превърнете живота си в съзнателен сън най-вече, следователно да получите контрол над ситуацията. Или станете овчар, или поне престанете да бъдете овца.

А как да заздравите положението си, подробно обяснихме в основите на трансърфинга. Първо, освободете се от чувството за вина. За целта е необходимо да престанете да се оправдавате и да давате отчет за действията си на онези, които имат наглостта да ви съдят. И второ, престанете да се защитавате и да доказвате, че сте важни. Ако същевременно следвате и правилото на трансърфинга, тези две неща са напълно достатъчни, за да намерите опорна точка в самия себе си, т.е. да заживеете съобразно със своето кредо.

Трябва обаче да имате предвид, че не бива лекомислено да се противопоставяте на структурата и по всякакъв начин да се мъчите да се отървете от влиянието ѝ. Повтарям, не става дума напълно да се освободите от махалото, а да не сте негова марионетка.

Когато се събудите, ще усетите и ще разберете как структурата ви притиска (искаш ли да живееш?), опитвайки се да ви натрапи своите правила. Тогава ще можете да решите за себе си дали да се откажете от тях или да ги следвате. Главното е да го правите съзнателно, докато другите около вас са потънали в сън - такава е стратегията на един господар на ситуацията.

Като пример ще посочим едно характерно писмо.

„Защо понякога става така, че когато изпълняваш работата си добре, дори повече, отколкото е нужно, предлагаш някакви нови идеи, които се приемат възторжено - никой не забелязва това и благодарят за идеите на някого друго. Дори въпросът да е свързан с повишение, много бързо забравят за мен, като че ли ме няма в плановете, а и да ми предложат малко по-висока длъжност, докато оформят документите ми, длъжността вече е заета от друго или всичко спира. Сякаш съм невидима. Защо става така? ”

По всичко изглежда, читателката работи в някаква администрация. Всяка система представлява махало. Отначало възниква енергоинформационна структура като комплекс от идеи и принципи, а сетне и материалната ѝ реализация, т.е. система. Тя започва да се развива самостоятелно, подчинявайки привържениците си на своите закони. Махалата поставят привържениците си на високи длъжности не заради техните заслуги, а защото напълно отговарят на системата. Наивно е да се мисли, че по служебната стълбица и особено в йерархията на властта хората се изкачват благодарение на качествата и постиженията си. До известна степен е така, но това не е най-важното.

Главният критерий не е колко *добре* човек изпълнява работата си, а колко *правилно* го прави от гледна точка на системата. Преди всичко махалото се грижи за стабилността. Ето защо и вие трябва да ориентирате действията си преди всичко за поддържане на стабилността на системата.

Ако искате да се изкачвате по служебната стълбица, е необходимо да разбирате разликата между „добре“ и „правилно“. Тук всичко зависи от конкретния колектив. Махалата също са различни.

В малките колективи вероятно се поощряват творчеството, самостоятелността, ентузиазмът, инициативата. Но ако това е управленски апарат или голямо предприятие, тук

действат съвсем други закони и съвсем друга етика - корпоративната. Корпоративната етика предполага по-твърда регламентация, дисциплина и изпълнителност. Инициативата често се наказва, самостоятелността се посреща недоверчиво, творчеството не играе решаваща роля. В подобна система е необходимо да се работи не „добре“, а „правилно“.

Така че е нужно да се действа съзнателно и гъвкаво, съобразявайки постъпките си с реалните на света на махалата. Нещата обаче не са толкова сложни, колкото изглеждат. Главното е навреме да се събудите.

ИНДИГОВИТЕ ПРИШЪЛЦИ

Една от най-ярките прояви на новата реалност е феноменът „индигови деца“, подробно описан в книгата на Лий Каръл и Джен Тоубър. Терминът е въведен от ясновидката Нанси Ан Тап. Тя е изследвала взаимната връзка между човешкия характер и цвета на аурата му.

В началото на 70-те години на ХХ век Нанси Тап се сблъскала с необичайно явление: на бял свят започнали да се появяват деца от нов тип, с индигов цвят (синьовиолетов) на аурата, който преди не се е срещал. Характерът им също се отличавал от останалите хора. Основната им особеност е хиперактивност и недостатъчно внимание. Не могат да стоят на едно място, ако нямат личен интерес. Макар да не е задължително всички индигови деца да са с подобни характеристики. Всички са различни.

Обединява ги вроденото чувство за собствено достойнство и стремежът към независимост. Индиговите деца знаят цената си и сякаш са уверени, че са заслужили да бъдат тук, в този живот. Толкова са разумни, че учудват възрастните. Съзнателността им и трезвият поглед към света са развити не за възрастта им. Не са склонни да се прекланят пред общопризнатите авторитети. Не приемат консерватизма. Струва им се очевидно, че някои неща трябва да се правят по съвсем друг начин, докато останалите хора следват общоприетите норми и правила.

Не можем да ги наречем сговорчиви деца. От гледна точка на възпитанието бихме могли да кажем, че са неуправляеми. Те винаги си имат нещо наум. До известна степен това е характерно за всяко ново поколение. Но индиговото поколение изпъква с нещо по-особено. Хилядолетия наред смяната на поколенията е протичала равномерно. Но напоследък се наблюдава ускорен процес на обновяването им - всяко следващо все по-радикално се различава от предишното. Индиговите деца също вече си имат деца, които по характерните си признаци надминават родителите си.

Какво всъщност става? Процесът на революционно обновяване на човешкото съзнание не може да протича независимо, без особени причини. Както е известно, в природата и обществото всичко се стреми към равновесие. Значи обновяването на съзнанието се противопоставя на някакъв друг процес.

Не е трудно да разберем какъв е той. През последното десетилетие едновременно с развитието на структурите на информация и телекомуникация се е създала и мощна мрежа от махала, плътно обхващаща цялата Земя.

Научно-техническият процес като цяло не е толкова страшен, колкото информационната му страна, която създава благоприятна почва за зараждането и съществуването на махалата. Колкото по-голяма е групата му от привърженици, толкова по-силно е махалото, следователно и властта му над хората.

За да се контролира съзнанието на огромен брой хора, не е задължително те да се поставят в колби с маркучи, както във филма „Матрицата“. Напълно достатъчно е да се изгради всеобхватна информационна мрежа, тогава хората автоматично сами ще заемат местата си в нейните гнезда.

А какво представлява човекът в информационно гнездо? Това е т.нар. социален *елемент*, създаването на който е предопределено главно от положението му в *структурата*, наистина напомняща матрица. Тя незабелязано, но здраво обхваща всеки член с определен комплекс от стереотипи на мислене и поведение. На човек му се струва, че действа свободно, по своя воля. Но всъщност и представа си няма за свободата, защото „конфигурацията“ на волята му е формирана от структурата. Човек играе *според отредената му роля* в натрапена

игра.

Изглежда сякаш всеки е *свободен* да прави всичко, което *иска*. Такава свобода му е декларирана. Само че всеки може да *иска* онова, което е съобразено с интересите на структурата. *Тя учи да се желае само онова, което трябва.*

Точно за този процес на заробване на волята (намерението) става дума. По своето естество той е синергетичен, т.е. самоорганизиращ се, тъй като и самите махала не притежават съзнателно намерение. Всичко става от само себе си, като при образуването на ледените кристали в процеса на замръзване на водата. Мрежата на махалата като някаква колония от паразитиращи растения обвива цялата биосфера на Земята.

Страшно ли е? Или може би смешно? Както повече ви харесва. Всеки е *свободен* безгрижно да отнесе тези разсъждения към областта на фантастиката. И все пак когато всекидневието се прояви в непознат облик, жестокият му реализъм надминава и най-смелите фантазии.

Но да се върнем към нашите деца. Тенденцията за поробване на волята поражда ответна реакция - появата на деца с вроден стремеж към независимост. Това е естествен природен процес. Така се проявява действието на равновесните сили в отговор на разрастването на мрежата на махалата.

От една страна, махалата се опитват да подредят света, да натикат хората в структура, подобна на матрица. От друга - индиговите деца уравнисяват засилването им, сякаш по този начин изпълняват предначертана мисия. Поведението на децата е насочено към разрушаване на реда. Притиснати в рамките на стереотипите и предопределеността, те се стремят да се изтръгнат на свобода.

Всички деца и особено индиговите са много чувствителни към излишните потенциали. Например тутакси усещат всеки фалш. Когато им се подмазват, те стават груби. Щом прекомерно ги хвалят, започват да капризничат.

Всяка подреденост създава поляризация, която децата се стремят веднага да разрушат. „Няма да спя! Не искам каша! Аз самичък!“ Склонността към непослушание и беладжийство се проявява не защото са лоши, а в резултат от естественото желание да се освободят от външното управление. Понякога ни се струва, че децата правят напук. В подобни случаи те действат несъзнателно, непреднамерено. Не планират и не обмислят предварително предизвикателното си поведение. Това се получава естествено, от само себе си. Така се проявява действието на равновесните сили в отговор на подредеността, в която възрастните се мъчат да натикат децата си.

Стремежът на индиговите деца към независимост се проявява и в отношението им към религията.

„Новите деца трудно приемат съвременната църква - пишат в книгата си Лий Каръл и Джен Тоубър. - Индиговите деца идват на този свят с изострено чувство за самоуважение и с непоколебимата увереност, че са деца на Бога.“ Нима в такъв случай им са нужни посредници за общуването им с Бога? Едва ли.

Индиговите деца повече се ръководят от гласа на сърцето си, отколкото на разума. Възрастните смятат, че е добре, когато постъпват правилно. А децата са на мнение, че главното е всичко да се прави от душа, с любов, не както е правилно. Ами ако някога, в някой минал живот, децата ви са били ваши родители? А сега сте си сменили местата. И тези древни души продължават да ви учат, като ви преподават редица мъдри уроци.

Разумността на индиговите деца е следствие от повишената им осъзнатост. Те си дават сметка какво става около тях и кой кой е. Осъзнатостта се изостря, когато фокусът на вниманието е насочен към себе си, а не към външния свят. Защото ако човек е погълнат изцяло от грижи, натрапени му отвън, той потъва в несъзнателна игра. Осъзнатостта на индиговите деца се противопоставя на тенденцията за „приспиване на съзнанието“ на хората в мрежата на махалата.

Всички деца от самото си раждане се отличават с ярка индивидуалност. В ранното си детство те са много красиви и обаятелни. Тайната на тяхната привлекателност е в хар-

моничното единство между душата и разума. Те се приемат такива, каквито са, затова първичната им душевна красота не е изкривена от фалшивите маски на разума.

Защо когато порастват, у тези прекрасни създания се появяват някои неприятни черти и слаби страни? Та нали са деца на Бога, затова са красиви и могъщи като самия Бог въпреки безпомощността на ранната възраст. От самото начало те притежават силата на Твореца, способна да създава нова реалност. Но способностите на децата на Бога не успяват да се разкрият и да се реализират, защото махалата ги лишават от божествената им сила - единството между душата и разума.

Децата идват на този свят и доверчиво го гледат с широко отворени очи. Животът им се струва многообещаващ и пълен с надежди. Но господари на света са махалата, действащи на принципа „Разделяй и владей“. Те обединяват мислите и стремежите на хората, като разрушават уникалността и целостта на личността. Отделянето и отчуждаването на разума от душата причинява загубване на божествената красота и сила.

С времето малките и големите надежди пропадат. За някои този процес е бавен и безболезнен, за други, на които по-малко им е провървяло, той е бърз и жесток. Ако погледнем в очите на деца от дом за сираци, можем да видим едновременно две сякаш несъвместими неща - надежда и отчаяние. Там като че ли е застинал въпросът: „Нима?...“

Светът на махалата постоянно показва на децата тяхната уязвимост. Отначало в съзнанието им се заражда недоверие, после и страх, който толкова здраво се вкоренява, че става навик. Но не могат просто да се изплашат и да избягат - трябва някак да оцеляват в тази агресивна среда. Намирайки се под мощното влияние на структурата, децата на Бога са принудени да станат нейни елементи.

С възрастта децата започват да се боят да не би да не са като всички, защото които са „като всички“, могат да ги заклеймят, а това често става. А ако са извън тълпата, обществото може да ги отхвърли. Ето така постепенно децата изгубват даровете си от рождение - независимост, осъзнатост, интуиция, индивидуалност.

Всички тези качества в най-голяма степен са присъщи на индиговите деца. Но за структурата това е смъртоносно, затова процесът на закрепостяване на волята ще се развива и по-нататък. Кой ще победи в тази битка - не е известно.

За нас е важно едно: докато структурата не е спечелила окончателната победа, е необходимо сега, в този живот, да си върнем поне частица от силата, дадена ни от Бога. И трансърфингът ще ни помогне.

А вие, скъпи читателю, случайно да не сте индигов? Впрочем няма значение. Всъщност всички ние сме еднакви - или сме пораснали деца, или сме деца-възрастни.

ВЛАСТЕЛИНИ НА ЕНЕРГИЯТА

Колко странно... Обичайно и същевременно - странно. Културните растения и домашните животни някога са били диви и са живеели независимо и естествено. Но човек се е „събудил“ и е осъзнал, че може да ги подчини на своя контрол. Именно осъзнатостта му е позволила да се издигне над животните и растенията и докато те са живеели в неосъзнат сън, да ги използва за свои нужди. За тази цел е било необходимо да се създадат структури, които са определяли къде и по какъв начин да съществуват поробените.

Каквито и да са били целите на животните и растенията - а безспорно има такива, - подредеността на структурата ги е унищожила. От човешка гледна точка целта на живота на по-малките му братя е задоволяване на примитивните им потребности от храна и размножаване. Но ако това „висше“ същество наистина мисли така, то доказва по-скоро примитивното равнище на неговия уж съвършен разум.

Всъщност всяко живо същество си има цел. Защо обаче е така? *Защото процесът на постигане на целта е двигател на еволюцията.*

По-нататък пак ще се върнем към този въпрос, а сега само ще констатираме факта, че истинската цел на живото същество, каквато и да е тя, може да бъде постигната само в естествената му среда. А всяка структура подчинява целта на своя елемент изключително на своите интереси. Развитието на опитомените или „регулирани“ животни и растения върви по

пътя, определен от човека. Вследствие на това елементите на структурата заспиват още по-дълбоко и окончателно губят представа за истинските си цели.

Животът на дивите животни и растения е много по-богат и осмислен.

Да вземем например стадо елени. Имат си грижи колкото щещ: и проблемите за защита от хищници, и въпросите за възпитаване на потомството, търсенето на храна, семейните отношения, йерархията, игрите и просто наслаждаването от живота.

Животът на стадо крави в структурата на фермата е къде по-беден. Човекът ги е задоволил откъм покрив и препитание, като е премахнал редица проблеми за тях. Но в замяна на това се е наложило те да предадат на стопанина си своите цели - вече той определя как, защо и колко да живеят. Май много прилича на притчата, в която човек „продава Душата си на дявола“.

А човекът?

Реалността е такава, че създавайки структури, той сам става техен роб. *Човек губи себе си и престава да разбира кой е и какво иска.* Цялата му дейност в крайна сметка се свежда до производство, продажба и покупка на различни стоки. Начело на всяка структура стои махало, подобно на надстройка. Самите стоки не са интересни за махалото, обаче структурите се развиват много активно.

Защо?

Работата е там, че главната стока е енергията. Човек купува вещи за свое удоволствие и комфорт, нали така? Наред с приятните съществуват и неща, предназначени да причиняват неприятности на другите. И в единия, и в другия случай се отделя енергия — положителна или отрицателна.

Точно това е нужно на махалата. Както виждате, производството и товарооборотът на материалните обекти далеч не е всичко. *Преди всичко се продава и се купува енергия.* И целият този енергиен пазар се контролира от махалата. Малка част се пада на човека, а голямата - на тези магнати.

На енергийния пазар дори се провеждат операции подобно на финансовите. Например алкохолът е енергия в чист вид. Поемайки го, вие вземате енергия на кредит. Алкохолната еуфория е кредитът, а махмурлукът - връщането му с лихвите. Винаги се налага да се връща повече от взетото, махалата никога не дават енергия безвъзмездно.

Слабите алкохолни напитки предизвикват отпускане. Махалото смуче енергия по малко. Напротив, силните провокират прилив на енергия. Но махалото отпуска енергията с голяма лихва. След еуфорията настъпва спад. Колкото по-силна е възбудата, толкова по-дълбока е последвалата потиснатост.

Махмурлукът настъпва не толкова за сметка на физиологичния удар по органите, колкото защото махалото в това време усилено изпомпва свободната енергия на човека. Той е принуден или да страда, или отново да пие. Махалото може пак да го кредитира с енергия, то няма какъде да бърза. Рано или късно разплатата ще настъпи. От бармана можеш да избягаш, без да му платиш, ала от махалото не можеш. И колкото повече е „задлъжнял“ човек, толкова по-жестока разплата го очаква.

В такова състояние свободната енергия би трябвало да е напълно на разположение на махалото. Човек буквално усеща как някой е стиснал в клещи енергийното му тяло в областта на сърдечната чакра. Махалото поставя условие: или пак да пие, или мъчението ще продължи.

Тъй като човешката воля всъщност е свободната му енергия, той става толкова слаб и безволев. Това е главната причина за алкохолизма.

Ако човек пие още, пак му се отпуска на кредит енергия, но неизбежно следва по-тежка разплата. И сърцето му може да спре - често се случва. Махалото оставя човека на спокойствие едва когато няма какво повече да вземе от него и той ще има голям късмет, ако оживее.

Първият кредит винаги е най-щедрият и празничен, като презентация. Както е известно, първата чаша вино в живота действа възхитително, но по-късно усещанията стават все по-

малко приятни. Махалата проявяват щедрост само за да привлекат човека в мрежите си. А разплатата винаги е жестока и без никакви отстъпки.

Ето защо, ако вземаш подобен кредит, трябва да държиш съзнанието си на особено високо ниво и да си даваш сметка за своята „платежоспособност“.

Алкохолиците не са пропаднали хора, както е прието да се смята. Тези нещастници просто не са съумели да пресметнат силите си и навреме да си изплатят кредита, затова и досега са длъжници. Плащат отново и отново и с всеки път разплатата е по-тежка.

А началото е толкова радостно, толкова весело около празничната маса! Процесът на падение ускорява оборотите си незабелязано, но неминуемо и прераства в лавина. Природата на индуцирания преход е много коварна и всеки може да бъде въввлечен в неговия водовъртеж.

Изобщо всичко, свързано с интензивните, т.е. поглъщащи много енергия преживявания, спада към вредните пристрастявания и това са кредити на махалата.

Защо вредни?

Защото махалата по природа са агресивни и склонни да увеличават енергията на конфликта. Всичко привлекателно, но вредно рано или късно свършва зле за човека. Колкото по-вредно, толкова повече отрицателна енергия се отделя. Положителната енергия никога не се отделя в такива големи количества.

Най-много енергия махалата „издохват“ от онези, които употребяват наркотици. Краткотрайната еуфория е нищо в сравнение с последвалата я депресия. А ако следващата доза не дойде навреме, ужасните страдания изстискват от нещастника цялата му енергия до последната капка.

Съществуват и други видове кредити с по-ниски лихви. Това са преди всичко чайт, кафето, тютюнът, безалкохолните напитки, дъвките. Някой може да възрази: „Я почакайте, дъвките пък защо?“

Както вече казах, при задоволяването на каквато и да е материална, а също и духовна потребност се отделя енергия - на удоволствието, на комфорта или на нещо друго, не е важно. При всички случаи когато искаш, трупаш енергия, когато получаваш желаното - излъчваш я.

В процеса на дъвчене човек изпитва определено усещане за комфорт, което между другото има много древни корени. Природата му е напълно очевидна - когато ядеш, всичко е наред, а пък когато теб те ядат, работата е лоша.

Що се отнася до всяка пристрастеност, ако човек стане „постоянен клиент“, попада в „стадото“. Обор не му е нужен, никъде няма да се дене, докато е в примката на махалото. Когато човек мисли за своята пристрастеност, излъчва енергия на резонансната честота на махалото.

Например всички мисли на задлъжнелите „дебитори“ са насочени само и единствено към получаване на поредната порция енергия - кредита. Не са в състояние да мислят за нищо друго, защото махалото не пуска тяхното внимание.

Впримчването е възможно благодарение на определено свойство на човешката психика. Вниманието може да зацikli на едно нещо - като ветропоказател, когато махалото духа вятъра само в една посока. Един прост пример показва впримчването на вниманието - не можем да се отървем от натрапчивата мелодия в главата си.

Не бива да смятаме, че зависимост се развива само поради физиологични фактори — и това също, но далеч не е главното.

Например заклетите пушачи изпълняват мисия в подводница - там ни най-малко не страдат от липсата на тютюн. Щом люкът е затворен и е дадена команда за потапяне, мислите за пушене изчезват, тъй като обективно липсва всякаква възможност. Пушачът напълно се е примирил с тази обективна необходимост и просто не мисли за нея. Ветропоказателят на вниманието му е обърнат в друга посока.

Къде е физиологичната зависимост?

Но лодката изплува и ако човекът не е имал намерение да остави пушенето, си спомня,

че не би било лошо да изпуши една цигара - и нахалният кредитор веднага улавя вниманието му в своята примка.

Още едно явление потвърждава улавянето на вниманието - игровата или интернет зависимостта. Мнозина са стигнали толкова далеч, че се чувстват добре само пред екрана на компютъра. Ако такъв човек се откъсне от монитора макар и за няколко часа, започва срив - силно главоболие, болки в мускулите и нетърпимо чувство за дискомфорт. Но щом се върне пред екрана, всички симптоми веднага изчезват. Очевидно тук няма никаква физиологична необходимост.

Във всички случаи зависимостта възниква главно защото вниманието е попаднало в примката на махалото. *За да се „откачите“ от ветропоказателя, е необходимо да превключите вниманието си, да го насочите към нещо друго.*

Едва ли е възможно да се освободите от примката с усилие на волята. По същия начин можете да се отървете от натрапчивата мелодия, като я смените с друга. По правило вредната пристрастеност е съпроводена с определен сценарий и комплект декори. Всичко това създава характерна обстановка, като например почивката за по една цигара по време на работа - така вниманието се обсебва.

Да изплатите всичките си дългове и да се измъкнете от тази порочна банка можете по един-единствен начин - *като промените сценария и декорите*. Не е толкова трудно да се направи, изискват се само желание и малко фантазия.

При всички случаи, дори да няма „задължения“, а само като използва продуктите на цивилизацията, човек отдава част от енергията си на махалата независимо от волята си. Хората в буквалния смисъл ги „пасат“, да не кажем - ги „отглеждат“.

Целият живот на цивилизованото общество представлява непрекъснат процес на потребление и отдаване на енергия. А този енергиен обмен се контролира от махалата.

Но събирането на енергия от хората само по себе си не е толкова страшно. Главната опасност от структурата е, че тя зачерква индивидуалните пътища на своите елементи. Отделният елемент изгубва дори самото понятие за съществуване на собствен път.

Той започва не само да изпълнява заповедите на структурата, но дори да желае именно онова, което ѝ е изгодно. И не бива да се ласкаем, че човекът е разумно същество, затова няма да допусне да бъде заробен.

Както вече показахме, степента на човешката осъзнатост е на ниско ниво, а структурата бавно, но сигурно унищожават последните остатъци от съзнателност. За пълната ѝ победа ѝ е необходимо да обедини всички елементи в единно информационно пространство, а това сега се прави стремително и успешно. Може би на човек му е останало да сложи последните тухли в стената, за да се зазида окончателно.

Какво да се прави?

Излиза, че ако купуваш продуктите на цивилизацията, значи те пасат (можем вече да употребяваме думата без кавички). Има случаи, когато хората в опита си да избягат от цивилизацията отиват сред природата и се заселват там в общини. Не се наемам да преценя доколко опитите им са успешни. Все едно, съвременният човек не може напълно да се откаже от цивилизацията - не е приспособен.

Но си струва да свеждаме всички вредни продукти до минимум и да ги заменяме с естествените дарове на природата.

Например да си създадете имение със своя градина. Главното предимство на този оазис на живата природа сред пустинята на цивилизацията е, че нормите и стандартите там определя стопанинът, а не структурата. А пък онези, на които не им е по сърце, не е нужно да се ровят в пръстта. Всеки трябва да има възможност да определя законите на битието си самостоятелно: ако искам, ще асфалтирам всичко, а ако искам, ще пусна дивата природа около себе си в цялото ѝ буйно безобразие.

За градския жител друга възможност е да премине изцяло на хранене с природни продукти. Но и за това е необходимо преди всичко да се събуди и да осъзнае, че красивата ябълка, отгледана в структурата и купена в супермаркета, става единствено за „пълноценен“

елемент на тази структура с пълния комплект заболявания, произтичащи от такова хранене.

' Пътищата са много и всеки избира своя. Пример за мен винаги ще бъде един подивял котарак, с когото имах честта да се запозная.

Аз и един мой приятел обичахме да отиваме в гората и да си стъкнем „вкусен огън“, за да избягаме от благата на цивилизацията. Веднъж, привлечен от интересната миризма, до лагера ни се примъкна огромен котарак. По всичко изглеждаше, че някога е бил домашен, но по някакви причини после се е оказал в гората и подивял. Съдейки по размерите му, този космат тъпчо твърде успешно е ловувал птички и мишки. Макар че такова котарачище и заек би могъл да удуши. Той не се отказа от гошавката, обаче без излишни церемонии - грабна я и избяга.

Оттогава неведнъж го срещаме в гората. Мустакаткото обичаше да го гошаваме, но не позволяваше фамилярности. Котаракът беше истински трансърфър. Той беше усетил вкуса на реалната свобода и макар да не отказваше прикосновение с цивилизацията, нямаше да замени независимостта си за никакви блага.

Можем да използваме предметите на цивилизацията и без да ставаме зависими. Свободната личност се отличава от стадото със своята съзнателност.

Трябва само да се събудите и да си дадете сметка какво става наоколо.

И аз успях да разбера всичко това, а сетне да ви го разкажа само защото... Това е тайна.

Но на вас, скъпи читателю, ще ви я разкрия - аз подивях. Избягах от фермата.

ДЕКЛАРИРАНЕ НА НАМЕРЕНИЕТО

Досега говорехме само как да се освободим от махалото и да не се поддаваме на влиянието му. А възможно ли е да се спечели някаква полза от него? Изобщо всяка мечта се реализира с помощта на махалата. Защото всички живеем и работим в едни или други структури и няма къде да се денем от този факт. Въпросът е структурата да не ти отнема мечтата, а да помогне тя да се реализира.

Съществуват ли обаче някакви методи за пряко въздействие върху махалото?

Най-вероятно не. То не може да се опитоми, както и да се управлява. Но все пак могат да се използват свойствата му за своя полза.

Не сте ли се замисляли защо хората произнасят тостове на празничната трапеза? Дали съществува някакъв практически смисъл или е само символичен ритуал?

Оказва се, че не е току-така. Народната мъдрост понякога ражда обичаи, които приличат на безсмислени предразсъдъци. Но хората несъзнателно следват изпитаните правила, без да подозират, че те са своего рода начини за управление на реалността.

Както показахме по-горе, алкохолните напитки са енергиен кредит. Свободната енергия се подхранва допълнително и се покачва. А тъй като това е енергия на волята, в зависимост от това накъде е насочена, се получава и съответният резултат.

Например ако пият от мъка, реалността ще потъне още по-дълбоко в черна яма. А когато пият от радост, ще се появят още повече поводи за веселие. Щом напитките се смесят с чувството за безпокойство и страх, животът така ще се обърне, че действително ще има от какво да се страхувате. Същото става и във всички други случаи.

Мисловното излъчване, засилено от енергийната вълна, ще премести човека на жизнени линии със съответните качества. Предоставящото кредита махало служи за усилвател на енергията на намерението. Самото то, колкото и силно да се люлее, няма достъп до външното намерение, затова не е способно да материализира сектор от пространството на варианти. Реалността е подвластна само на живи същества. И*така, когато човек произнася тост, той фиксира насоката на своето намерение. Разбирате ли какво става? Енергията на махалото кредитор обикновено носи отрицателни качества. Но когато човек привнася в нея своята добра воля, той променя полярността ѝ. Ето защо тостовете не са безсмислен ритуал, а *деклариране на намерението*.

Въпреки благотворното действие на тостовете обаче всички те съдържат една и съща досадна грешка - пожеланията обикновено се произнасят за бъдещето. Предоставената от махалото енергия само се преобразува в положителна, но не оказва влияние върху

реалността. Желаното така си и остава някъде там, в недостъпното бъдеще. И това е напълно закономерно. Нали огледалото не е способно да възпроизведе бъдещето - то винаги отразява настоящето.' Какво следва от това?

Всички тези тостове е необходимо да се произнасят в настояще време. Ще бъдат много странни, но ще работят. Например не „Ще бъдем!“, а „Ние сме!“; или „Здравето ни е отлично!“, „Ние победихме!“, „Онези, които не са с нас, са винаги с нас!“, „На онези, които са в морето, винаги им върви!“, „Желанията ни се изпълняват!“, „Късметът е винаги с нас!“ и т.н.

Подобно деклариране на намерението ще привлеча пожеланието в днешната реалност, а няма да го отлага във вечно ненастъпващото утре.

Не бива обаче да смятате, че с помощта на спиртните напитки лесно ще претворите желаното в действителност. Медалът си има и обратна страна. Колкото по-голям е кредитът, толкова по-висока е лихвата. Да не говорим и че с увеличаването на „задлъжнялостта“ съзнанието, следователно и намерението се измества в такава област на пространството на варианти, която не е адекватна на реалността. Не може и дума да става да се провеждат подобни опити с наркотици. Не винаги и не всеки има силата да преобразува отрицателната енергия на махалото в положителна.

На същия принцип е основано действието на черната магия. Злият магьосник призовава тъмните сили, за да използва енергията им за засилване на своето враждебно намерение.

Да се взема кредит от махало е неизгодно във всички отношения. Но ако въпреки това го правите, необходимо е да спазвате правилото: *когато си се хванал на въдицата на махалото, е необходимо да мислиш само за хубави неща.*

Да вземем например махалото на трансърфинга. Безспорно то няма да ви причини вреда, затова пък декларирането на намерението може значително да повиши ефективността му. Винаги когато срещате информация за трансърфинга, си напомняйте, че той ви помага да постигнете целите си. Подобно фиксиране на намерението ясно насочва вектора на течението на вариантите натам, където ви е нужно.

Постъпвайте по същия начин с всяко друго махало, дори без да има никакво отношение към вашия живот. Например когато гледате телевизионен сериал или шоу, така или иначе обменяте енергия с махалото.

Наблюдавайки действието на екрана, поддържайте готов *целевия си слайд*, т.е. картината на онова, което желаете да получите. В информационния поток винаги можете да откриете нещо, което има макар и съвсем малко отношение към целта ви. Например като гледате как героите от сериала се разхождат в луксозна кола, веднага констатирайте факта, че имате намерение да си купите нещо подобно.

В момента на получаване на кредита в никакъв случай не мислете за нещо лошо. Тревожните размисли, потискащите проблеми, униинето, страхът - всичко това ще бъде засилено от допълнителната енергия. Ето няколко примера. .

По време на паузата за пушене си мислете за предстоящия успех, сякаш вече е в джоба ви. Или да предположим, че някаква реклама ви приканва да се насладите на ароматично кафе. По-добре се насладете на късмета си, който винаги е с вас, каквото и да се случва. Нали не сте забравили *принципа за координиране на намерението?*

Например когато пушите или пиете кафе, вместо разточително да пускате мислите си на самотек, декларирайте намерението си: „Всичко се развива великолепно, защото с намерението си формирам своята реалност. И аз знам как да го правя.“

На същия принцип са чаените церемонии. Молитвата преди хранене и посвещаването на храната на Бога са влезли в традициите на много народи. Но отдавайки дължимото на Бог, не бива да забравяме и себе си.

Ако ще се храните с любов и грижа към себе си, като си повтаряте нещо като: „Яж, яж, миличък, и бъди здрав!“, ефектът може да е съвършено невероятен и неочакван. Много е възможно да изчезнат някои болести. Организмът ви отначало ще се учуди, а сетне ще се зарадва и ще разцъфти като цвете, за което нежно и внимателно се грижите. Главното е да се

обслужвате с искрено участие, любов и думи от рода на: „Ако сам не се нахраниш, никой няма да те нахрани“.

Подобна декларация притежава огромна сила. Ако преди сте се отнасяли към себе си равнодушно или с неприязън, описаният ритуал ще предизвика значителни промени.

Щом не вярвате - проверете!

В светлината на гореизложеното вероятно ви се струва, че декларирането на намерението може да се използва в играта с такива коварни махала като борсата, казиното и тотализатора.

По принцип - защо пък не?

Вероятността за успех ще се повиши, ако, докато влагате парите си и в хода на играта, прожектирате слайда за неминуема печалба. Не е лесно да се направи, но е възможно. Обикновено мислите на играча се свеждат до следните формулировки: „Как искам да спечеля!“, „Ами ако изгубя?“, „Не, все пак трябва да спечеля!“, „Този път ще ми провърви!“.

Всичко това не струва. Тук има и желание, и размишление как да спечелите, и страх от неуспех, и надежда за успех. Трябва да отхвърлите всички разсъждения и емоции, включително и надеждата за успех. Необходимо е да остане единствено безусловната и безстрастна *решимост да имате* печалба. „Аз съм победител“ - такава трябва да бъде декларацията ви, и то без каквито и да било причини, условия и възклицателни знаци. Ако успеете да постигнете това състояние на безстрастна и безусловна решимост да имате, шансовете ви за успех рязко ще подскочат нагоре.

Наистина това не е всичко. В една и съща серия на играта е възможно да спечелите един, два, три пъти. Но не може вечно да продължава така, защото всеки човек си остава човек и не е способен постоянно да поддържа безупречно ниско *ниво на важността*. Всяка хазартна игра е енергиен кредит, който незабелязано може да се превърне в *индуциран преход* с печален финал.

Впрочем тези въпроси са разгледани най-подробно в първата книга за трансърфинга, затова тук няма да се спираме на тях.

Може да се каже, че има само един начин да се избегне изплащането на лихвите по кредита - навреме да излезете от играта. И не само да излезете, а напълно да се освободите и от най-малката връзка с махалото, да спрете излъчването на мисли на неговата честота.

С други думи, за известно време *да прехвърлите вниманието си* върху нещо друго, а за играта дори да не си спомняте. Само така - като спрете да се люлеете заедно с махалото - можете да се спасите от водовъртежа на индуцирания преход. След като връзката е напълно прекъсната, започвайте втора серия на играта.

Но играта с махалото изобщо е много опасна и непредсказуема, защото нито един човек не притежава необходимата за тази цел безстрастна решимост да има. Всъщност това дори не е игра, а *танц със сянка*.

Махалото е невидима, студена и безжалостна сянка. Не притежава съзнателност и намерение. Няма душа и разум, противопоставянето между които поражда чувства, пориви и слабости. Никога не ще го победите в играта, както не можете да надскочите сянката си. То безстрастно следи лутанията ви, защото знае, че никъде не ще се денете. Тази сянка не е възможно да се победи в борба, а да се играе с нея е безсмислено.

Какво да се прави тогава?

Нужно е или да се откажете от опасната игра, или да започнете своя, за да станете фаворит на махалото – ето това има смисъл.

Опитвайки се да спечели играта с махалото, човек преследва сянка. Всички стремежи към успех и съпътстващите преживявания са подчинени на вътрешното намерение, а то винаги сляпо ви води към онова, което е пред носа ви, без да виждате нищо наоколо. За да спре тази безполезна гонитба, необходимо е да спрете, да се огледате и да започнете самостоятелно движение. Тогава ролите ще се сменят - не човекът ще гони махалото, а махалото ще върви след човека. Който се откаже от ограниченото вътрешно намерение, ще стане господар в играта - ще е водещ в танците със сенките.

За да започнете своя игра, е необходимо да си позволите да бъдете себе си. Вашата игра е формиране на собствена реалност по свое усмотрение. Вие го можете. Изисква се само *да си вземете* такава привилегия. Привилегиите си ги раздавате или отнемате единствено вие самите. Трябва да разберете това.

Но да си позволите да бъдете водещ не е всичко. Звездите се раждат самостоятелно, но ги запалват махалата.

Дори да сте гениален, да сте създали потресаващ шедьовър - никой няма да го знае, ако не ви удари едно рамо някакво силно махало. Колкото и великолепно да е творението, то няма да стане популярно само по тази причина. В културата, науката и изкуството творенията се превръщат в интересни за широката публика само ако възникне ново махало или това е изгодно на старото.

За да станете звезда в сферата на своята дейност, е необходимо да умеете да използвате свойствата на махалото. Никога ли не сте се замисляли защо произведенията, които са били особено популярни в миналото, днес не се ползват с успех, въпреки че запазват изключителните си качества?

Великолепните свойства на множество културни постижения биха могли да задоволят всички съвременни потребности. Но днес тези постижения не се търсят, защото техните махала, блестящи в миналото, почти или съвсем са угаснали.

Популярността и модата се създават именно от махалата. Иначе защо внезапно огромна маса хора започват едновременно да се увличат от един и същ предмет?

Да разгледаме феномена на модата с примера на групите „Бийтълс“ и „АББА“. И едните, и другите са спечелили световно признание не защото са създали нещо принципно ново и особено. Напротив, първооткривателите на стиловете диско и рок са били други, много по-малко известни музиканти. Но тогава как да си обясним феноменалния успех на тези две групи?

Началото на кариерата на „Бийтълс“ е поредица от митарства и неуспехи. Квартетът е обикновена група като множество други по това време. Дори не умеят да свирят добре. Целият им професионализъм не се издига над нивото на обикновена кръчма, където са свирели. Да, били са много талантиливи, но в шоу бизнеса това съвсем не е достатъчно. Старите махала винаги се мъчат по всякакъв начин да изтикат новациите по-далеч.

През 1969 г. групата вече има свой стил и ще се появят песни, от които скоро ще пламне целият свят. Но това ще бъде после, а засега никой не им обръща внимание. И все пак „Бийтълс“ имат макар и немногобройни, но предани поклонници. През онази година квартетът неуспешно търка праговете на звукозаписните фирми, получавайки отвсякъде неизменен отказ. Сякаш тази група няма никакви шансове да се издигне над клубно ниво.

В авторизираната си автобиография Хънтър Дейвис пише: „И все пак ние продължавахме да вярваме, че ще пробием и ще станем първи. Когато всичко беше гадно и нямаше искрица светлина в тунела, ние правехме особен ритуал. Джон крещеше: „Момчета, къде отиваме?“ А ние виехме: „На върха, Джони, на самия връх!“ „На самия връх на какво?“ „На самия връх на най-високата планина!“

Но не тази целеустременост ги довежда до успеха. Все пак през 1963 г. успяват да пуснат първата си малка плоча - сингъл. Неочаквано тя заема първо място в класациите. Това е първото забележимо постижение, но никой не вижда в него голямо събитие. Печатът приема успеха на сингъла за краткотрайна звездичка и пропуска сензациите. След плочата пак настъпва затишие. Но както се оказва, това е затишие пред буря.

След половин година бийтълсоманията залива отначало Англия, а сетне едва ли не целия свят. „Всяка страна - пише Хънтър Дейвис - ставаше свидетел на масова психоза, която до неотдавна изглеждаше немислима и която едва ли ще се повтори. Днес вече никой не вярва в това, докато вчера всичко беше истина.“

Нещо подобно се случва и с „АББА“. През 1972 г. този блестящ квартет не успява дори да се класира за участие в конкурса за Евровизия. Най-сетне през 1974 г. те успяват да участват в конкурса и неочаквано за всички спечелват невероятна победа, оставяйки далеч

назад останалите участници. Никой обаче тогава не придава значение на това. Общото мнение е, че групите, участвали в Евровизия, са едnodневки и не могат да имат повече от един хит. И пак както в случая с „Бийтълс“ настъпва временно затишие. Но не минава и половин година и целият свят е залят от нова мощна вълна - „аббамания“.

И в двете истории откриваме две еднакви закономерности. Първо, популярността им се развива по вълнообразна траектория. Отначало има твърде дълъг период на неизвестност, през който се създава малка, но стабилна група от поклонници. Следва неочаквано изстрелване, после настъпва период на затишие, сякаш вълната се отдръпва от брега, за да набере сили. И най-сетне, след периода, през който нищо не става, внезапно избухва мощен взрив на оглушителен успех. Популярността се задържа известно време, но после вълната неизбежно затихва, тъй като се появяват нови махала, които изтихват предишните на заден план.

Най-интересната закономерност обаче е, че произведенията, които по-късно стават блестящи хитове, в периода на неизвестност просто не се възприемат. Слушат ги, но не им обръщат внимание.

И ето че внезапно настъпва момент, когато същите неща започват да правят съвсем друго, необичайно впечатление на някаква особена новост и неповторимост. Звученето придобива отсянка на нещо много стилно и модерно.

И по непонятен начин всички са единодушни, че това е много яко.

Но откъде идва всеобщото чувство за новост и стил? Та нали още през 1969 г. „Бийтълс“ са звучали „бийтълски“, защо никой не им е обръщал внимание? А защо никой не е възприемал „АББА“ през 1972 г.? Нали песните им са били 'същите, откъде накъде изведнъж именно през 1975 г. са развълнували всички?

Обяснението е, че всяка епоха си има свое характерно качество, звучене, оттенък или с други думи - харизма. *Но новата епоха не настъпва от само себе си - тя се приелина от намерението на хората като облак в пространството на варианти, А махалата стабилизира това колективно намерение.*

Отначало се образува малка група от фенове. Всеки от тях излъчва мисли на честотата „това ми харесва“. Ражда се махало, което обединява и синхронизира мислите на почитателите в една посока - „на нас това ни харесва“.

В пространството на варианти, където, както е известно, има всичко, съществува определена област от сектори с едно общо качество - „това харесва на всички“. Колективното намерение на първата група фенове насочва движението на материалната реализация към тази област. Вследствие на това след известно време реалността придобива отсянка на нова епоха. Феновете стават все повече и махалото набира сили.

Най-сетне колективното намерение надвишава критичната маса и облакът с харизмата на новата епоха обхваща цялата материална реалност. Точно той, привлечен от обединеното намерение на привържениците на махалото, създава особената харизма на новото време.

Сега вие, познавайки механизма на възникването на нови вейния, можете смело, без да се съобразявате с целия останал свят, да се възползвате от своята законна привилегия - *да бъдете себе си.*

Само така можете да реализирате шанса си, да обявите пред целия свят неповторимата си индивидуалност. Махалата не понасят уникални личности - ще бъдат принудени да направят от вас звезда.

Престанете да гоните някаква сянка, започнете да се движите самостоятелно и тогава те няма какво да правят, освен да ви следват. Вие самите сте способни да станете законодател на модата, защото свойствата на душата ви са уникални, а в пространството на варианти вече е готов индивидуален облак първа класа - той ви чака. А вие провъзгласете декларацията на своето намерение!

РЕЗЮМЕ

Целта и смисълът на всички живи същества се състоят в управляването на реалността.

Скуката като такава не съществува - има само постоянна и неутолима жажда да се управлява реалността.

Оценките, основани на сравняване, пораждаат поляризация.

Равновесните сили премахват поляризацията чрез сблъсък на противоположностите.

Предметът или свойството, на което се придава особено значение, привлича обекти с противоположни качества.

Правилото на махалото: „Прави като мен!“

Правилото на трансърфинга: позволи си да бъдеш себе си, а на другия да бъде друг.

Поляризацията се премахва с правилото на трансърфинга.

Осъзнатост: в този момент аз не спя и ясно осъзнавам какво правя, защо и по каква причина именно така го правя.

Първият закон на махалото: то се стреми да увеличи енергията на конфликта.

Вторият закон на махалото: то прави всичко за стабилизиране на структурата си.

Махалата координира съществуването на организирани структури.

Закрепостяване на волята (намерението): структурата учи да се иска това, което трябва.

За да се освободите от зомбиращото влияние на структурата, е нужно да си изберете ролята на играещ зрител.

Процесът на постигане на целта е двигателят на еволюцията.

В структурата човек губи себе си и престава да разбира какво иска.

Зависимостта възниква, защото стрелката на вниманието попада в примката на махалото.

За да се освободите от примката, е необходимо да прехвърлите вниманието си, да го заемете с нещо друго, да промените сценария и декорите.

Харизмата на епохата се привлича от намерението на група хора като облак от пространството на варианти.

Когато получавате какъвто и да е енергиен кредит, декларирайте намерението си.

Невъзможно е да спечелите срещу махалото - нужно е или да се откажете от опасната игра, или да започнете своя, за да станете негов фаворит.

За да започнете своя игра, е необходимо да си позволите да бъдете себе си.

СЪНЯТ НА БОГОВЕТЕ

Аз се грижа за своя свят.

ДВАТА ОБЛИКА НА РЕАЛНОСТТА

От незапомнени времена хората са забелязвали, че светът се държи двойко. От една страна, всичко ставащо на материално ниво е горе-долу разбираемо и обяснимо от гледище на законите на естествознанието. Но от друга страна, когато се сблъскаш с явления на фино ниво, тези закони престават да са в сила.

Защо по никакъв начин не могат да се обединят различните прояви на реалността в единна система от знания?

Получава се някаква странна картина: светът сякаш играе на криеница с човека, не желаейки да разкрие истинската си същност. Учените тъкмо открият закон, обясняващ едно явление, и тутакси възниква друго, което не се вмести в рамките на предишния. И това преследване на истината, изплъзваща се като сянка, продължава непрестанно.

Но има още едно интересно нещо: светът не само крие действителното си лице - той с готовност приема облика, който му приписват.

Това се случва във всички области на естествознанието. Например ако представяме обекта на микросвета като частица, експериментите непременно ще потвърдят това. Но щом предположим, че не е частица, а електромагнитна вълна, светът няма да възрази и охотно ще се прояви по съответния начин.

Със същия успех можем да зададем на света въпроса: каква е субстанцията, от която той се състои — материя, притежаваща маса ли? И той ще отговори - да. А може би все пак е енергия? И отговорът отново ще бъде утвърдителен. Както е известно, във вакуума протича непрекъснат процес на раждане и аниhilация на микрочастиците - енергията се превръща в материя и обратното.

Не си струва да питаме света кое е първично - материята или съзнанието. Той пак коварно ще сменя маските си, обръщайки се към нас със страната, която искаме да видим. Представителите на различните учения спорят, като доказват противоположни гледни точки, но реалността произнася безстрастната си присъда - всъщност всички са прави.

Излиза, че светът не само се изплъзва, а и се съгласява, с други думи - държи се като *огледало*. В него буквално се отразяват всичките ни представи за действителността, каквито и да са.

Но какво излиза - нима опитите да се обясни природата на реалността са напразни?

Защото светът винаги ще се съгласява с онова, което мислим за него, и същевременно постоянно ще се изплъзва от правдив отговор.

Всъщност всичко е много по-просто. Не е нужно да се търси абсолютната истина в отделните прояви на многоликата реалност. Необходимо е да се приеме само фактът, че тя прилича на *огледало* с две страни - физическа, която можем да пипнем, и метафизична, лежаща, извън пределите на възприятията, но не по-малко обективна. В наше време науката работи с онова, което се отразява в огледалото, а езотериката се опитва да го погледне от другата страна. Тъкмо за това е целият спор.

И все пак какво се крие там, от обратната страна на дуалното огледало?

От другата страна се намира *пространството на варианти* - информационна структура, в която се съхраняват сценариите на всички възможни събития. Броят на вариантите е безкраен, както е безкрайно множеството възможни положения на точка върху координатната система. Там е записано всичко, което е било, е и ще бъде. Всяко събитие в нашия материален свят представлява материална реализация на един от многото варианти. Май е трудно да повярвате в това. Къде е пространството на варианти? Как изобщо е възможно такова нещо? От гледна точка на нашето триизмерно възприятие то е навсякъде и никъде. Може да е извън пределите на видимата Вселена, а може да е и във вашата чаша с кафе. Във всеки случай не е в третото измерение.

Парадоксът е, че всички ние отиваме там нощем. Сънищата изобщо не са илюзия в нашето обикновено разбиране. Човек безгрижно причислява сънищата си към областта на фантазията, без да подозира, че те отразяват реални събития, които са се случили или ще се случат.

Известно е, че насън човек може да наблюдава картини сякаш не от нашия свят. И е съвсем ясно, че подобно нещо не би могъл да види никъде. Ако сънят не е имитиране на реалността от нашия мозък, откъде се вземат тези невъобразими картини и сюжети?

Ако условно отнесем всичко съзнателно в човешката психика към разума, а подсъзнателното - към душата, можем да кажем, че сънищата са полет на душата в пространството на варианти. Разумът не си ги измисля - той действително ги вижда.

Душата има пряк достъп до информационното поле, където всички „сценарии и декори“ се съхраняват стационарно, също като кадрите на филмовата лента. Феноменът време, т.е. развитието на събитията, се проявява едва в процеса на движение на „филмовата лента“. Разумът е в ролята само на наблюдател и „генератор на идеи“.

И паметта има пряко отношение към пространството на варианти. Вече е доказано, че мозъкът не е в състояние да побере цялата информация, която човек натрупва в течение на живота си. Как успява да я запомни?

Работата е там, че мозъкът запазва не самата информация, а нещо подобно на отправки към данните в пространството на варианти.

Разумът не е способен да създаде нищо принципно ново. Той може само да построи нова версия на къщичка от старите кубчета. Всички научни открития и шедьоври на изку-

ството разумът получава от пространството на варианти с помощта на душата. Ясновидството и интуитивните знания идват пак оттам.

„Откритието в науката - пише Айнщайн - не се извършва по логически път, в логическа форма се облича по-късно, в хода на представянето му. И най-дребното откритие винаги е озарение. Резултатът идва отвън и толкова неочаквано, сякаш някой ти го е подсказал.“

Не бива да се смесва пространството на варианти с известната концепция за общото информационно поле, в което данните могат да се предават от един обект на друг. Пространството на варианти е стационарна матрица -структура, определяща всичко, което е и би могло да стане в нашия свят.

Засега официалната наука не е в състояние нито да обясни, нито да потвърди съществуването му. Напротив, тя ще се опитва по всякакъв начин да дискредитира модела на трансърфинга и не е чудно, защото официалната наука е типично махало. Изобщо на науката - при всичките ѝ безспорни достойнства и постижения — е присъщо да отхвърля всичко, което не се вмести в нейните рамки.

Когато срещне необясними неща, тя се мъчи да обвини опонентите си в шарлатанство, в подмяна на фактите или просто игнорира очевидното, само и само да се задържи на гранитния си пиедестал. Но все пак се намери един човек -академик Вячеслав Бронников, който успя да постави науката в абсолютна безизходица, като обедини съвършено невероятното с повече от очевидното.

Възпитаниците на Международната академия за развитие на човека, основана от Бронников, демонстрират способности, които действително не се вменят в никакви рамки. Те могат да виждат със затворени очи също като с отворени, запомнят огромен обем информация, притежават ясновидски дар, наблюдават отдалечени обекти като с телескоп. Трудно е да се повярва, но фактът си е факт - те гледат през стена, сякаш изобщо я няма.

Как успяват?

Изследвайки ефекта на „прякото" зрение, неврофизиолозите описват наблюденията си така: „При обикновеното зрение апаратурата фиксира мястото на влизане на сигнала, преместването му в мозъка и преработката му. При прякото зрение не се регистрира място на влизане на сигнала, липсва преместването му в мозъка, но уредите точно регистрират преработването му. Всичките ни опити да блокираме влизането на сигналите в мозъка дадоха отрицателен резултат. Откриваме нещо, което с оглед на физическите му параметри проявява свойства, несвързани с електромагнитните процеси.“

Излиза, че мозъкът е способен да вижда сам, без помощта на зрителния апарат, като начинът на приемане на информация е неизвестен. Как да разбирате всичко това?

Бронников обяснява този феномен с наличието на връзка между човешкото съзнание и нещото, наречено свръхсъзнание. „Свръхсъзнанието - пише той - е нещо, което се намира извън човека, някаква среда.“ Навярно сте се досетили, че в трансърфинга под тази среда се разбира пространството на варианти. Впрочем има ли значение как ще бъде наречена? Същността си остава еднаква.

Разумът, или ако щете - мозъкът, „вижда" онова, което се намира в пространството на варианти, с помощта на душата. А очите наблюдават физическата реалност.

При прякото зрение мозъкът се включва в метафизичното информационно поле, където се съхранява целият отпечатък на околната реалност. След като получи достъп до тази база данни, той може да разглежда обекти независимо къде се намират - зад стената, под земята или отдалечени на десетки километри.

В пространството на варианти съществуват както области, въплътени в материалната действителност, така и нереализирани. За да се постигне пряко зрение, е необходимо да се научите да възприемате именно текущия реализиран сектор. От физиологична гледна точка това може да се интерпретира като особена синхронизация на двете полукълба на главния мозък. Академик Бронников е разработил цяла система от специални (и същевременно много прости) упражнения, които позволяват на всеки обикновен човек да развие у себе си подобни възможности. Вие самите можете да намерите съответната информация в Интернет и да

опитате. Всичко е реално.

В пространството на варианти се съхранява и информация за всички възможни варианти на миналото и на бъдещето, а това означава, че достъпът до него отваря възможност и за ясновидство. Проблемът е, че съществуват безкрайно множество варианти, затова могат да се видят и събития, които няма да бъдат реализирани. Точно по тази причина ясновидците често допускат грешки в прогнозите си. Защото могат да видят и нещо, което никога не е било и което никога няма да се случи.

В това отношение можете да бъдете спокойни — бъдещето ви не е известно на никого, тъй като никой не е в състояние да определи кой вариант действително ще бъде реализиран. По същата причина не съществува никаква гаранция, че насън сте видели именно онзи сектор от пространството, който ще бъде въплътен в действителност.

Та това е забележително - щом бъдещето не е фатално предопределено, значи винаги остава надежда за нещо по-добро! Задачата на трансърфинга не е със съжаление да гледате в миналото и да треперите пред бъдещето, а съзнателно да формирате своята реалност.

Мисловната енергия на човека при определени условия е способна да материализира един или друг сектор от пространството на варианти. В състоянието, което в трансърфинга се нарича *единство между душата и разума*, се ражда непостижима вълшебна сила - *външното намерение*. Точно то въплъщава потенциалната възможност в действителност.

Всичко, което е прието да се нарича магия, има непосредствено отношение към външното намерение. С помощта на тази сила маговете от древността са издигнали египетските пирамиди и са творили и други подобни чудеса.

Намерението се нарича външно, защото се намира извън човека и затова не е подвластно на разума. Наистина в определено състояние на съзнанието човек е способен да получи достъп до него. Ако подчините тази мощна сила на волята си, можете да създавате невероятни неща. Съвременните хора обаче отдавна са изгубили способностите, които са владеели жителите на древните цивилизации като например Атлантида. Частици от древното Знание са дошли до наши дни във вид на разпокъсани езотерични учения и практики. Но е твърде трудно тези знания да се използват във всекидневието.

И все пак ситуацията не е толкова безнадеждна. В трансърфинга има косвени методи, с чиято помощ може да се принуди външното намерение да работи по заобиколен път. Човек е способен да формира своята реалност. Но за тази цел се изисква спазването на определени правила.

Обикновеният човешки разум неуспешно се мъчи да въздейства върху отражението си в огледалото, докато е необходимо да се промени самият образ. Образът са насоката и характерът на човешките мисли. За да се превърне желаното в действителност, само желание не стига. Необходимо е да се знае как да боравиш с дуалното огледало.

И вие ще се научите как да го правите.

Наистина ще се наложи солидно да разклатите монолита на т.нар. „здрав смисъл“, който всъщност не е такъв. Ако се примирите с едновременното съществуване на две страни на реалността - физическа и метафизична, старите стереотипи ще рухнат, затова пък картината на света става все по-ясна. Дуализмът е неотделима част от нашата реалност. Например душата има отношение към пространството на варианти, а разумът — към материалния свят. Вътрешното намерение работи с материалната действителност, а външното - с виртуалните сектори от пространството на варианти.

Когато тези два аспекта на реалността се докосват на повърхността на огледалото, възникват феномени, които е прието да се отнасят към паранормалните или засега необясними явления. Нагледен пример за подобен допир на две разновидности е корпускулярно-вълновият дуализъм -микрообектът е ту вълна, ту частица. Раждането и аниhilацията на микрочастиците във вакуума е още един пример за гранично състояние, при което реалността се колебае между физическата и метафизичната форма.

Но най-удивителният пример сме ние самите - живите същества, съчетаващи у себе си едновременно и материалното, и духовното. В известен смисъл живеем на повърхността на

гигантско огледало, от едната страна на което е нашата материална Вселена, а от другата се простира черната безкрайност на пространството на варианти.

Намирайки се в такова уникално положение, би било най-малкото недалновидно да живеем само в рамките на обичайния светоглед и да използваме единствено физическата страна на реалността.

Ще разберете как да боравите с огледалото на света и ще можете да извършите неща, които преди са ви се стрували неизпълними. Предстои ви да се убедите, че възможностите ви са ограничени само от вашето намерение.

СЪНУВАНЕ НАЯВЕ

Когато потенциалната възможност се въплъщава в действителност, спрямо повърхността на дуалното огледало възниква симетрична картина. От едната му страна се намира секторът на метафизичното пространство на варианти, а от другата - материалната му реализация. При това всички живи същества балансират на ръба на огледалото, тъй като техните тяло и разум спадат към материалния свят, а душата остава в неразривна връзка с пространството на варианти.

Всички ние сме дошли в този живот оттам и пак там ще се върнем, сякаш зад кулисите, за да се окажем, преоблечени, отново на повърхността на огледалото в нов облик. В този театър на маските актьорите се въртят в непрекъснат кръговрат на ролите.

Изигравайки една роля, актьорът за миг се скрива зад кулисите, надява друга маска и отново се включва в играта, като изцяло забравя за всичко, което е ставало до момента на неговото последно излизане на сцената. Той толкова е увлечен от образа на своя персонаж, че губи представа какъв е всъщност. Но понякога пелената пред очите му се разкъсва и човек внезапно осъзнава изумен, че този негов живот не е първият.

Американският професор по психиатрия Йън Стивънсън е събрал повече от 2500 официално регистрирани случая на спомени от предишен живот, като е разпитвал предимно деца. Без никаква хипноза те са описвали живота си в далечното минало в други страни.

В книгите на професора се привеждат повече от любопитни факти. Характерна е историята на двама братя близнаци, които разговаряли помежду си на някакъв непонятен език. Отначало всички смятали, че това е просто детско бръщолевене. Но когато навършили три години, родителите най-после разбрали, че има нещо нередно. Завели братята при лингвисти и те с удивление открили, че братята разговарят на древноарамейски. Този език бил широко разпространен по времето на Христос, но понастоящем не се използва.

Едно момиченце от бивша Югославия се разболяло и известно време било в безсъзнание. Като се събудила, тя не познала близките си и заговорила на чужд език. Специалисти установили, че това е едно от бенгалските наречия. Детето молело да го заведат къщи — в Индия. Когато го завели в града, който тя назовала, то познало къщата си. Наистина се оказало, че родителите й, както и тя самата, отдавна са умрели.

Подобни неща се случват и с възрастните. 27-годишна жена, пътешествайки с мъжа си в Германия, с учудване забелязала, че познава местата, сякаш са й родни, макар никога преди да не е ходила там. Тя даже видяла къщата си и си спомнила имената на родителите и братята си. В местната кръчма жената познала един старец, който познавал семейството й и разказал за трагичния случай, когато конят ритнал малката им дъщеричка и я убил. Жената веднага допълнила разказа му с всевъзможни подробности.

Анджей Донимирски в книгата си „Един път ли живеем“ описва експериментите на английския психиатър Арнолд Блексмен, който връща чрез хипноза пациентите си в минали животи. Една пациентка подробно разказва за шест предишни превъплъщения. В първото била жена на възпитателя на римския наместник в Англия, после жена на евреин лихвар, сетне слугиня в дома на търговец в Париж, била е също придворна дама на испанската инфанта в Кастилия, шивачка в Лондон и монахиня в американски щат. И това — в течение на две хилядолетия. Историците грижливо проверили всички дати и събития - всичко се потвърдило. Ако се съберат всички факти, почти не остават съмнения, че инкарнацията е действителна. Остава единствено въпросът: защо спомените от предишните животи се по-

явяват в редки случаи, и то на относително малък брой хора? Случва се предимно в ранното детство, а с времето всичко се изтрива от паметта.

Всъщност не се изтриват спомените, а се блокира човешката осъзнатост. Всеки може да си спомни предишните си превъплъщения, ако се събуди в този си живот, подобен на сън наяве. Известно е, че до 4 години детето не може да различи съня от реалността. Вероятно си спомня предишните си животи, но не му позволяват да го осъзнае, защото усилено му натрапват „разумното“ светоусещане. Всъщност осъзнатостта на децата е много по-голяма от възрастните. Възрастните потъват в несъзнателен сън наяве, затова не помнят нито предишните си животи, нито себе си в ранното детство.

Нека си изясним как става това.

Като се върне в ново тяло, душата е изтласкана на заден план, а разумът заема господстващо положение. Що е разум? В момента на раждането той е като чист лист хартия, на който може да бъде записано всичко. От самото начало на живота върху този лист се нанася шаблон, съобразно с който човек възприема себе си и околната действителност. И колкото той е по-точен и по-подробен, толкова по-дълбока е пропастта между душата и разума. *Човек осъзнава реалността така, както са го учили да го прави.*

Осъзнатостта може да се раздели на две равнища: първото е вниманието, второто - възприятието. Веднага след раждането възприятието не е завоалирано от нищо. Детето има широко отворени способности за интуитивни знания и ясновидство. С други думи, има непосредствен достъп до информацията от пространството на варианти и възприема света такъв, какъвто е.

„Сънуващите“ възрастни обаче веднага сериозно се заемат с новороденото и го напъхват в тесните рамки на съня, който те приемат за съзнателно съществуване. Това се прави чрез ограничаване на свободата и фиксиране на вниманието. Принуждават детето да съсредоточава вниманието си върху нещата от материалната действителност: „Гледай тук! Слушай ме! Не прави така! Прави така!“ Когато вниманието е уловено, кръгзорът на възприятието рязко се стеснява, осъзнатостта се губи и човек потъва в състояние, което почти не се отличава от несъзнателното сънуване.

И наистина, ако вниманието е съсредоточено върху тесен кръг неща, човек върви, сякаш приковал поглед в краката си, и естествено няма възможност да се огледа. На свой ред шаблонното светоусещане го натиква в прокрустовото ложе на стереотипите, определящи „кое как трябва да бъде“. В несъзнателното сънуване това фиксиране на вниманието и възприятието достига максимални размери.

Човек приема ситуацията като нормална, предполагайки, че е безпомощен да повлияе върху хода на събитията.. Вследствие на това сънуващият се намира изцяло във властта на обстоятелствата, сънят му се „случва“ и той не може нищо да направи. Сценарият се развива спонтанно, съобразно с опасенията и очакванията. Очакванията и мислите текат неуправляемо.

В осъзнатото сънуване нивото на съзнателност е по-високо, сънуващият може с волево усилие да влияе върху хода на събитията. Щом човек осъзнае, че това е само сън, му се отварят удивителни способности. В осъзнатото сънуване няма нищо неизпълнимо - може да се управляват събитията и да се вършат непостижими неща, например да се лети. Така е, защото вниманието и възприятието са се освободили от фиксираното си положение - човек сякаш е вдигнал глава, огледал се е и е осъзнал своето положение.

Колкото и да е странно, наяве нивото на осъзнатост пак спада. В повечето случаи човешките мисли излитат спонтанно, прескачат от тема на тема. Онова, което ни тревожи, безпокои или дразни, обикновено напълно владее съзнанието ни и ни човърка постоянно в една или друга степен. Такива мисли е трудно да се контролират. Независимо от волята на човека най-лошите му очаквания и негативните реакции формират реалността му. Възприятието и вниманието са фиксирани върху проблемите, потискащите размисли и обстоятелствата. Вследствие на това човек потъва в грижите си като в сън наяве. Ето така става „възрастен“.

Зрелият човек смята детето за неразумно, защото не се вписва в неговия сън. Разбира се, необходимо е то да бъде научено как да съществува в новите за него условия. Но тук неизбежно възниква един парадокс: колкото по-добре се усвояват правилата на поведение в тесните граници на материалния свят, толкова по-ниско пада нивото на осъзнатост, което става причина за изгубване на способността да се влияе върху хода на събитията и да се възприема метафизичната страна на реалността.

Възрастните са се превърнали в пленници на игрите си, следователно и на обстоятелствата от момента, когато са започнали да ги възприемат насериозно и да потъват в грижите си. А детето е пълновластен господар на своята игра. Неговата осъзнатост е по-висока, защото то във всеки един момент помни, че всичко това е само игра. Важността му е ниска, тъй като разбира, че това е само игра. И то действа сякаш отстрани, едновременно наблюдавайки като зрител, понеже съзнава, че това е само игра.

За възрастните игрите са приключили, животът е сериозна работа. От една страна, това е вярно, но от друга -такова отношение превръща съществуването в несъзнателно сънуване наяве. Разбира се, човек е наясно, че в дадения момент не спи, а бодърства. Но нима това променя нещо?

Нали желанията не се изпълняват, мечтите не се сбъдват, затова пък като напук лошите очаквания се оправдават. Животът върви от само себе си, както стане, а не както ти се иска. Излиза, че в съзнателното сънуване човек е господар на своята реалност, а наяве е безпомощен. Всичко е относително.

Човек е способен да управлява сънуването си, когато осъзнае сам себе си в съня си относно реалната действителност. На това стъпало на осъзнатост той има опорна точка - реалността, в която може да се върне, след като се събуди. На свой ред реалността прилича на несъзнателно сънуване наяве - животът „се случва“. Човек не помни миналите си животи и няма опорна точка, от която ще може да се изкачи на следващото стъпало на осъзнаване.

В осъзнатото сънуване си спомнете кой сте всъщност. Вие сте този, който сънува. Въобразявате си, че щом се събудите, всички видения ще изчезнат. Но можете да останете в съня си и с намерението си да го насочвате. Докато не осъзнаете, че сънувате и не помните опорната си точка, вие сте изцяло във властта на съня. Зависим сте от обстоятелствата, намирате се в калъфа на предопределеността.

Реалността се отличава от съня по това, че винаги се връщате в нея. За да определите дали е сън или реалност, е необходимо да имате отправна точка, защото и сънят, и реалността са относителни. Сънищата са нереални спрямо реалността. А спрямо какво е нереална самата реалност? Къде е отправната точка за определяне на реалността?

Умирайки, вие се връщате при тази начална отправна точка. Но всеки път, когато се раждате, забравяте началния пункт и потъвате в нов сън - поредния живот. Ако бихте могли да си спомните кой сте всъщност, щяхте да осъзнаете, че сте способни да управлявате този свой сън - живота.

Това е изключително сложно да се направи.

Трудно е, защото за тази цел е необходимо да се промени шаблонът на светоусещането. Това е нещо като матрица, издълбана в разума, и по никакъв начин не може да се изтрие или поправи. Единствено може да се създаде нова, допълнителна, за което е необходимо преди всичко да се освободи, да се откъсне разумът от предишната.

Разумът се откъсва от своя шаблон в променено състояние на съзнанието, което настъпва по време на сън или под въздействие на психотропни вещества.

В нормално състояние на съзнанието душата и разумът синхронно са настроени към реализиран сектор от пространството на варианти. Разумът наблюдава материалната действителност, сякаш гледа през прозорец. В състояние на алкохолно или наркотично опиянение той отслабва контрола си, синхронността се нарушава и душата се отклонява към нереализирана област на пространството на варианти. Вследствие на това, намирайки се в реалния свят, човек го възприема съвсем другояче, в зависимост от степента на отклонение.

По-просто казано, пияният може да вижда добре познатия си дом или улица в

необичаен облик, както става насън. Разумът му наблюдава картина от разположени наблизно нереализирани сектори от пространството, където декорите вече са други. А там може да има всичко. Например човек не намира вратата си, защото не я вижда на предишното място. Обстановката може да е ужасна, като при основен ремонт, така че е почти невъзможно да се познае. Познатите хора също могат да изглеждат другояче. В реалността всичко си е останало постарому, но човек вижда нереални декори, защото възприятието му „гледа“ друга област на пространството на варианти.

В несъзнателния сън контролът на разума още повече отслабва, затова се случва душата да се залута в твърде отдалечени сектори, където сценарият и декорите са нещо невъобразимо. Там е възможно всичко - от небесния рай до такъв ад, в сравнение с който дяволите с котлите са просто санаториум. Сънуващият може да се окаже в технотронен свят, изпълнен с огромни скърцащи механизми. Или в свят, напомнящ скотобойна, където няма нищо, освен кал, мръсотия и купища сурово месо. Може да попадне в непознат град, където ще броди отчаяно по чуждите улици, не-разбирайки как се е оказал тук и накъде да върви. Хората там биха могли да са ненормални изроди, а животните -бесни.

Като се събуди от подобен сън, човек изпитва с нищо несравнимо облекчение: „Боже Господи! Какво щастие е, че е само сън!“ Да, това е сън, но не е илюзия в обикновения смисъл на думата, а нереализирана метафизична реалност. И най-страшното в нея е, че виртуалните персонажи виждат сънуващия и могат да направят всичко с него, съобразно с неговите опасения и очаквания. Не дай, Боже, да заседнеш в такава реалност!

Между другото космонавтите в орбита също сънуват съвсем неземни сънища. Например Геннадий Стрекалов пише в публикуваните си дневници: „Сънувам някакви странни сънища. Понякога се чудя - няма никаква мотивация и връзка. Изглежда главният мозък като свръхсложен компютър се обърква от умора или в него е постъпила информация отвън, от световното информационно поле, където всичко е записано и се съхранява вечно.“

Вероятно след подобни сънища, които не могат да се родят в рамките на обикновеното човешко съзнание, космонавтът няма да се учуди от постулата на транссърфинга за съществуването на пространство на варианти.

Моделът на човешкото възприятие е изложен добре в книгите на Карлос Кастанеда и Теун Марез. Те описват как са си го представяли толтеките - последните хора от Атлантида. Според учението им човек е обвит от светец енергиен пашкул, състоящ се от множество нишки. На нивото на лопатките всички те се събират в една точка, наричана асамблираща (събирателна) точка. Нейното положение определя ориентирането на възприятието.

Ако сравним този модел с концепцията на транссърфинга, ще видим, че при нормално положение на събирателната точка човек възприема обикновената реалност. При това положение реализираната действителност съвпада със съответния сектор от пространството на варианти. А когато точката е изместена встрани, синхронизацията се нарушава и човек може да възприема нереализирани области.

При обикновените хора точката е строго фиксирана. Когато по някакви причини фиксацията се нарушава и точката започва да „танцува“, човек проявява способности за ясновидство. И, разбира се, сънищата се определят именно от преместването ѝ.

Важно е този фокус на възприемане не само да се измества встрани, но и да се връща обратно. В противен случай, ако той блокира в неестествено положение, с психиката става това, което се нарича лудост.

Който умее целенасочено да премества своята събирателна точка, е способен да управлява реалността като съзнателно сънуване. Подобна способност ще се прояви от само себе си, ако си върнете опорната точка спрямо реалността, т.е. осъзнаете кои сте всъщност. Но това съвсем не е лесно. Постигналите просветление се броят на пръсти. То е като да се луташ по оплетените улички на непознат град, а после да се издигнеш в небето и от височината на птичи полет да видиш цялата местност като на длан и пътят към целта веднага ти става ясен.

Транссърфингът не ви издига на височината на птичи полет, но ви показва пътя, по

който можете да вървите дори със затворени очи. За да се събудите в съня си, ви е нужна опорна точка. Разбирате, че това е сън, когато си спомните, че има друга реалност — настоящата. Като опорна точка би могло да послужи знанието, че в живота можеш да се изкачиш ако не на цяло, поне на половин стъпало на осъзнатостта, а това вече не е малко.

Например вървите по улицата или разговаряте с някого, или се занимавате с всекидневните си работи. Събудете се! Огледайте се, погледнете трезво ставащото.

Способни сте със своето намерение на насочите света си в нужната ви посока. Можете да управлявате реалността си. Няма да прилича на онова, което става в съня, когато сюжетът се променя пластично, подчинявайки се и на най-малкия тласък на вашата воля. Материалната реализация е инертна като смола, но и тя може да бъде управлявана, ако се използват принципите на транссърфинга. И първото, което е нужно да направите, е да се събудите.

Осъзнайте реалността като сън. Само в осъзнатото сънуване сте способни истински да контролирате ситуацията. Когато спите наяве, не контролирате ситуацията, а се борите с махалата. *Слезте в зрителната зала и наблюдавайте. Действайте сякаш отстрани, като се отдавате под аренда и оставате наблюдател.*

За да поддържате нивото на осъзнатост, е необходимо постоянно да контролирате насоката на мислите си. Когато ви стане навик, ще го правите автоматично, без усилия. Защото щом се събудите в съня си, вече не е нужно да полагате усилия, за да поддържате знанието си, че това е само сън. По същия начин и наяве можете да се научите да контролирате насоката на мислите си. Но за тази цел отначало ще се наложи системно да се принуждавате да се „събуждате“, за да добиете навик.

Когато наяве си спомняте, че е нужно да действате сякаш отстрани, вие осъзнавате, т.е. слизате от сцената в залата или оставате на сцената като играещ зрител. Това е половината стъпало към осъзнаването, което е достатъчно, за да изпълнявате останалите принципи на транссърфинга. Главният от тях, както ви е известно от предишната книга, е *намаляване равнището на важността, движение по течението на вариантите и координация.*

Тези принципи дават възможност дори слепешката уверено да вървите из лабиринта на жизнените ситуации, като избягвате всякакви неприятности. А в по-нататъшното изложение ще се запознаете с поредния мощен инструмент за управление на реалността - дуалното огледало.

Като финал на дадената тема можем да зададем още един въпрос: ако някъде в пространството на варианти съществува опорна точка пред поредния живот, спрямо който реалността може да се смята за сън, тогава какво е началото на самата тази начална точка? Очевидно самият Бог.

Душата на всяко живо същество е част от Бога. А всеки живот е неговият сън. Можем да продължим да питаме: дали самият Бог има опорна точка?

Нека над този въпрос се мъчат онези, които се хранят с надежди. Със същия успех можем да попитаме: има ли нещо там, зад пределите на видимата Вселена? Няма да разберем това, както пеперудите, събиращи нектар в Африка, няма да разберат, че има и Америка и там също растат цветя. Нима този свят не е достатъчно прекрасен и така? Защо да искаме от него всички обяснения?

Можем просто да се наслаждаваме на нектара на цветята, които са ни достъпни.

ДЕЦА НА БОГА

Отдавна се е вкоренил всеобщият навик да се приписват на набожните граждани изключително положителни качества, а безбожниците да се обвиняват във всевъзможни грехове. По-точно самите набожни граждани са създали този стереотип - за себе си, пък и за другите, като своего рода презумпция за невинност. И то като се има предвид, че в името на Бога са се извършвали и продължават да се извършват чудовищни престъпления, имащи за основа уж богоугодна цел - преследване на другояче мислещите. Пък и религиозността изобщо не прави от човека праведник.

Откъде привържениците на религията черпят увереност в собствената си

непогрешимост, или по-точно праведност, че дори атеистите са склонни да се съгласяват с тях? Ще рече, ние вярваме, ходим на църква, молим се, затова сме център на всичко духовно и светло, а вие, безбожниците, сте потънали в грехове.

Източникът на тази увереност е опорната точка, която човек намира в махалото на религията. Тук има всичко: и упование в милосърдието на Бога, който прощава греховете, и освобождаване от чувството за вина чрез покаянието, и вяра в царството Божие, както и надежда за Божията помощ и усещане за единство с едновърците.

В този смисъл атеистите живеят много по-сложно — налага се да разчитат само на собствените си сили, пък и чувството им за вина няма къде да изчезне.

Но защо да се стремим към Бога, който поначало се смята за праведен? В много случаи съвсем не любовта към Всевишния довежда вярващите при Него, а чувството на страх и неувереност. Някои хора смятат, че с цялата си душа се стремят към Бога, но това е илюзия. Всъщност те се мъчат да избягат от своето его. В това няма нищо лошо и то не пречи, докато не започнат да обиждат егото си. То се ражда от отношенията на зависимост, когато човек се сравнява с другите и открива, че никак не е съвършен.

Единствената цел на егото е потвърждаване на собствената значимост. Щом не получи подобно потвърждение, то се обижда и човек чувства душевен дискомфорт, от който се мъчи да се отърве. А как да го направи? Ако с повишаването на значимостта нещата не вървят, тогава остават два начина - или да се отпуснат юздите на егото и то да се втурне напред, или съвсем да се задуши. Избралите първия начин се превръщат в егоисти, а втория - в алтруисти.

Често за да се отърве от дискомфорта на контактуването със себе си, егото се решава на отчаяна стъпка - започва да отрича самото себе си. Егото обявява, че се обича -лошо, трябва да се обичат другите. Човек загърбва душата си и се устремява към Бога, към хората, за да посвети живота си на нещо или на някого, само и само да получи опора. А понякога става наопаки - егото става агресивно и тогава се появяват престъпниците, мерзавците, циниците. И така, и крайно духовните, и падналите личности са родени от егото, само че с различен знак.

Вероятно ви се струва, че като се обърнете към Бога, ще се освободите от егото си. Но парадоксът е, че именно егото ви тласка към Него. Защото Бог не е вън, а вътре във вас! Във всяко живо същество има частица от Него, така Той управлява целия свят. Егото се покланя на някакъв абстрактен символ, а от душата си, т.е. от истинския Бог, отвръща поглед. Христос, Мохамед, Буда, Кришна - това са висши прояви на Бога. Обикновеният човек също е проява, макар и не висша. Излиза, че едната проява се покланя на другата.

Кому е нужно това?

Стремежът към Бога, за да се отървете от своето его, е път към вътрешната важност. Тя се проявява само когато се предавате на другите да ви съдят. Връщането към себе си, без да се интересувате от другите, е истинският път към Бога. Ако аз се освободя от необходимостта да се съобразявам с мнението на другите, тогава съм си самодостатъчен и моето его престава да съществува, а остава цялостната ми личност. Не слушайте хората, които ви приканват да се промените и да се превърнете в нещо, съответстващо на някакви стандарти. Те ви принуждават да се промените - да загърбите душата си и да следвате правилото на махалото „Прави като мен!". Обърнете се към себе си, приемоте се какъвто сте, позволете си да бъдете себе си, вземете правото си да бъдете прав. Да се посветиш целия на служенето на някакъв абстрактен Бог означава да загърбиш душата си. Точно това е привързаност към махалото на религията.

Такава е теософията на транссърфинга, която впрочем не натрапвам на никого. Не провъзгласявам абсолютни истини, а само се опитвам да покажа някои закономерности. Всеки е свободен да си прави изводи.

Естествено, на религиозните дейци няма да се понравят подобни разсъждения. Макар че и сред тях има разни хора с различни убеждения. Върлите привърженици на махалото на религията се различават от истинските свещенослужители със злобното противопоставяне на

догмите срещу всичко друго. Този агресивен натиск издава фена на махалото. За щастие отминаха времената, когато тези привърженици можеха да изгарят на кладата другояче мислещите. Но все още съществуват конфликти на религиозна почва и няма да имат край, тъй като никой не отменя първия закон на махалото.

Всъщност религията е контактуване с Бога чрез посредници. В обредите кръщаване, венчаване и погребение не може да мине без свещенослужители. Но и това не е задължително. Нима Бог няма да приеме чедото си, ако не са успели да го кръстят? Щом във всекиго от нас има частица от Създателя, нима не сме Негови деца? Нужни ли са ви посредници, за да общувате с Баща си и Майка си? Всеки сам за себе си решава този въпрос.

Спрямо привържениците си религията е особено строго махало и призовава към отричане от външните мирски блага. Обикновено е прието да се смята, че всеки духовен път е свързан с аскетичен живот. Разпространено мнение за просветлените е, че щом човек достига висоти в духовното усъвършенстване, всичко земно престава да го интересува. Не се хващайте на тази въдица.

Всеки може и е длъжен да се интересува от материалното си благополучие, комфорта и благосъстоянието си. Щом не е така, значи човек се намира изцяло във властта на някаква идея. Най-често тя идва от някое махало - религиозно, философско или друго някакво „духовно“.

Съобразно с втория си закон махалата се стремят да принудят привърженика си да се посвети изцяло на интересите на структурата. Ако човек здраво е налупал въдицата, действително престава да се интересува от нещо друго. Дори може да е подвластен на илюзията, че се занимава изключително с душата си или „беседва с Бога“. Всъщност душата на подобен „просветлен“ е затворена в тесен калъф и не може да изрази потребностите си.

Защо душата е дошла в този материален свят? За да се подготвя за другия, неземния живот на небето ли? Пълна глупост! Щом тя така и така е дошла от небето в този свят, защо ѝ е отново да се подготвя за живот на небето? Пък и дали това е възможно тук, на Земята? Този мирски живот е уникален шанс за душата. Точно затова е дошла от духовния свят, за да опознае всички прелести на материалния свят. Ще успее да отиде в духовния. Какъв смисъл има да я лишаваме от всичко, което този прекрасен, чудесен, великолепен свят ѝ предлага? Тук има толкова забележителни съблазни!

Отдавайки се изцяло на служене на Бога, вие се отдалечавате от Него. Създателят твори множество реалности с помощта на живите същества като свои живи възплъщения. Бог има намерение да изпробва всички страни на реалността, която създава. Точно затова Той изпраща децата си в материалния свят. Бог ви е дал свободата да действате - наслаждавайте ѝ се! Не е нужно да се затваряте в килия и да се молите часове наред. Това не е служене на Бога, а лишаване от Неговата радост, която можете да получите от пълноценния живот. Това е като да не пускате детето да играе навън, а да го принуждавате през цялото време да зубри.

Привържениците на махалата на религиите ще ви внушават, че не сте способни за нищо, а Бог е всемогъщ. Структурата няма изгода от вашата свобода и сила — нужни са ѝ изправни винтчета. Махалата вече имат немалък успех в процеса на закрепостяване волята на човека. Остава ни да се чудим колко голямо трябва да е влиянието им, че Божиите деца да изгубят всякаква представа за своето всемогъщество.

На човек поначало му е дадена властта да формира слоя на своя свят чрез претворяване на потенциалните варианти от метафизичното пространство в материалната действителност. Махалата са успели не само да отнемат от хората знанието за способностите им, но дори да извратят смисъла на самия живот, като са подменили *служенето* на Бога с *поклонение*.

Едва ли Той се нуждае от поклонение. Нима вие се нуждаете от поклонението на своите деца? Навярно бихте предпочели да виждате в тях добри приятели. Всъщност *целта на живота, както и на самото служене на Бога се състои е съ-творение — творене заедно с Него*.

Мнозина смятат, че вярата в Бога е всичко, което се иска от тях. Те вярват в Неговото съществуване и могъщество. Е, и какво? Защото не разбират Бога - за тях Той е като някакъв

абстрактен, недосегаем и често страховит идол. Внушили са им, че трябва да Му се покланят, да спазват Божиите заповеди и с праведен живот да се подготвят за нещо, което никой не може свястно да обясни.

Но вярата не е разбиране. Молитвата не е общуване с Бога. *Езикът на Бога е творене.* Можете или да приемете, или не това твърдение, но няма смисъл да се спори и разсъждава на тази тема. Това не е философски проблем, а въпрос на избор. Ето защо просто няма какво да се добави.

Формирайки слоя на своя свят, на своята реалност вие общувате с Бога. Когато се радвате на своето творение, Той се радва заедно с вас. Точно това е истинско служене на Него. А вярата в Бога е преди всичко вяра в себе си, в силата на възможностите си като творец. Във всеки човек има частица от Създателя. Така че доставете радост на своя Отец! Колкото вярвате във възможностите си, толкова е вярата ви в Бога. Така реализирате казаното от Него: „Според вярата ви ще ви се въздаде.“

ТЕАТЪР НА СЪНИЩАТА

Както вече казахме в началото на книгата, първичният мотив, лежащ в основата на поведението на всички същества, е потребността макар в малка степен самостоятелно да се разпореждат с живота си. Всяка целенасочена дейност или процес най-общо може да се характеризира като управляване на реалността. Каквото и да става в живота или съществуването на каквото и да било, в крайна сметка се свежда до една и съща задача - да вземе околната действителност под своя контрол в една или друга степен.

А с какво се занимава самият Бог? Отговорът е очевиден и не изисква доказателства. Творене и управляване на реалността - в това е целта и смисълът на всеки живот изобщо. Управляващата функция на Бога не предизвиква съмнение, въпросът е единствено как Той я осъществява.

Откакто махалата на религиите са извратили самото понятие Бог, всичко свързано с Него е обвито в някаква странна и противоречива тайна. Уж Той съществува, а същевременно никой не го е виждал. От една страна, Бог управлява света, но от друга - дейността Му не се проявява явно. Така че излиза - Той е, но Него Го няма; Него Го няма, но Той е. Подобна парадоксална ситуация позволява на махалата да тълкуват и да използват понятието Бог както им е изгодно.

Без да изпадаме в подробности, главната причина за изкривяването на истинската същност на Бога са редицата подмени, осъществени от религиите. Превръщат служенето на Него в поклонение, а очевидността на съществуването Му заменят със сляпа вяра. Махалата обявяват, че човек е безпомощен, като му противопоставят всемогъществото на Бога. А пък първичната Божествена същност на човека изобщо са заличили, като по този начин са скъсали предишното му единство със Създателя.

След като се поддал на влиянието на махалата, човек е бил отстранен от достойната си служба и е станал *прислужник*. Не става дума само за махалата на религията. Атеизмът също е своего рода религия, само че наопаки. Тук вярата се превръща в неведение, неведението - в отрицание, а отрицанието - в активно неприемане. Но какъвто и светоглед да приеме човек, същност положението му не се променя: религиозното махало отдава съдбата му в Божиите ръце, а атеизмът - в ръцете на някакво Провидение или във властта на обстоятелствата, с които е прието да се бориш.

И в единия, и в другия случай на човека се отрежда незавидната роля на марионетка - или се моли и чакай Божията милост, или се бори с препятствията, защото нищо не се дава даром. Но каквото и да прави, както и да се извърта, човек остава във властта на махалата и обстоятелствата дотогава, докато действията му не излязат извън рамките на вътрешното намерение. Винаги получаваме онова, което сме избрали.

Ако мислиш, че ориста ти е да бродиш в гори тилилейски, значи ще ти се наложи да се промъкваш през драките. А щом допускаш дръзката мисъл, че си способен да се издигнеш в небето, тогава хвъркваш над гората и летиш свободно. Никой не те държи, освен теб самия.

Но човек не може да повярва, че е способен да получи всичко просто така, без всякакви

условия, с помощта на външното намерение, щом не осъзнава и не приема Божествената си същност. Не е лесно това да се направи, защото и същността на самия Бог е изкривена до краен предел -от Творец са го превърнали в Управник, който изисква поклонение. А какво прави един управник? Поема ролята на съдия, раздава справедливост, наказва, награждава всички според заслугите им, заповядва, най-сетне помага и се грижи за поданиците си.

В действителност обаче не наблюдаваме нищо подобно. Всъщност навсякъде царят произвол и беззаконие. Праведниците страдат, а грешниците вършат черните си дела безнаказано. Молитвите и молбите не дават очаквания резултат. Макар че какво би струвало на Бог да изпълни човешката молба и да възстанови справедливостта, щом е всемогъщ?

За да обяснят това очевидно несъответствие, привържениците на махалата се опитват да интерпретират нещата по определен начин, та да пригледят сценария за ролята, която приписват на Бога. Разпространяват се всякакви измислици от рода на: „Такава е волята Божия" или „На всички ще им бъде въздадено по заслугите, щом застанат пред Него". Може да се помисли, че хората като негодници са избягали от своя възпитател и затова засега вършат всякакви безобразия, но когато Той ги хване, ще ги накаже с цялата си строгост.

В какво се състои Божието намерение, ако отхвърлим всички измислици? За да отговорим на този въпрос, няма да гадаем или да философстваме, а просто още веднъж ще констатираме факта, че намерението на всичко живо така или иначе се свежда до управляване на реалността. Не раздаване на правосъдие и справедливост, не изпълняване на желанията и молбите, не награждаване според заслугите и не наказване, не грижа и не ръководене, а управляване на реалността - ето какво става в действителност.

На никого не е позволено да върши онова, което Бог не иска. Наистина всичко е под Негов контрол. Само че Неговото управление не е централизирано, а с помощта на всички живи същества. Нима Бог би могъл да управлява света, ако се намира извън него? Всяко същество носи в себе си частица от Бога, затова намерението на отделното същество не може да не съвпада с Неговото.

Влагайки душата си като част от себе си във всяко живо същество, Бог им е дал способността да управляват реалността според своята осъзнатост. Всичко живо - от човека до минералите - притежава съзнание в различна степен.

Разбира се, човекът е на най-високото стъпало на съзнанието, но от това не следва, че камъните нямат свой живот

- просто съществуването им протича в друго времево измерение. Всичко, което съществува в реалността, внася своята дан в нейното управляване. Реките си проправят път за своето корито, планините израстват сред равнини, пустини и гори, сушата и морето си отнемат един от друг територия

- всички притежават частица съзнание и посвоему се стремят да управляват своята реалност. И колкото по-високо е равнището им на осъзнатост, толкова повече възможности за управление имат.

Да вземем например растенията. Те са обикновени и същевременно загадъчни. Никой не ще отрече, че са живи, но малцина мислят, че са живи в пълния смисъл на думата. Човек разглежда растенията като бездушен биологичен материал, неспособен да чувства и да осъзнава себе си и околните. Тук се крие голяма грешка.

Растенията имат своя особена нервна система - клетките им си разменят електрически потенциали. Тези удивителни същества могат посвоему да виждат, да чуват, да усещат вкус и мирис. Нещо повече — могат да общуват помежду си, да помнят, да анализират и дори да преживяват.

Американският изследовател Клийв Бакстър е направил следния опит - включил към едно растение детектор на лъжата. Участвали двама души - единият чупел клонки от растението и късал листата му, а другият го галел и му говорел нежно. Растението се научило да ги различава. Когато в стаят влизал „лошият", то „изкрещавало" - самописецът регистрирал пикови стойности, а когато приближавал „добрият", то се успокоявало.

Бакстър стигнал до убеждението, че растенията са способни да улавят електромагнитни

колебания и дори мисли! Щом участникът в експеримента дори само си помислял да откъсне лист, растението бурно реагираше. Изследванията били многократно проверени от други учени – резултатът бил същият.

В една лаборатория, където се провеждали подобни опити, стайното цвете проявило явни признаци на чувство, което наричаме любов. Лаборантката му правела енцефалограма и забелязала как „мърка“, когато го полива и разговаря нежно с него. Щом тя влезела в стаята, цветето изразявало бурен възторг, като не реагираше така на други хора. Какво било смайването на изследователите, когато то започнало да проявява признаци на ревност! Щом предметът на неговата любов започнал да флиртува с лице от противоположния пол, цветето изпадало в състояние, което бихме нарекли депресия.

Изследователите са открили, че дори ДНК проявява зачатъци на примитивно реагиране. Излъчването на молекула ДНК, поставена в спектрометър, съдържа информация не само за строежа ѝ, но и колкото и да е поразително -за „самочувствието“ ѝ. Когато молекулите се чувстват комфортно, излъчването е спокойно. При нагриване на камерата на спектрометъра те започват да „пищят“, реагирайки на покачването на температурата.

Но най-смайващото е, че дори в съвсем празна камера, където са били унищожени молекули ДНК, още *четиридесет дни* се чуват „предсмъртните“ им викове - спектрометърът регистрира фантомно излъчване на умиращите молекули, които физически вече ги няма. Данните са получени за пръв път в средата на 80-те години от руския учен Пьотър Гаряев, работещ по това време в Института по физико-технически проблеми към АН на СССР. Макар че трябва да отбележим, че официалната наука се отнася към всички тези опити твърде скептично.

Растенията не умеят да крещат с пълен глас и не са в състояние да изявят правата, чувствата и преживяванията си. Но те имат душа и също могат да страдат и да се радват. Просто в сравнение с човека пребивават в дълбок сън. Приличат на спящ човек, който се усмихва, когато през сън чуе приятен нежен глас, и се мръщи, щом чуе враждебно подвикване. Тези прекрасни сънуващи са източник на нашия живот, украсяват света ни, дават ни всичко, започвайки от чашата с лечебна напитка и свършвайки със сянката в горещ слънчев ден. И заедно с това не ни досаждат и не предявяват претенции.

Растенията са способни макар и смъртно да чувстват същото, което и ние. Те ни обичат, ако се грижим за тях, и се стремят да ни се отблагодарят с плодовете си. Но и чувстват, когато ги обиждаме. Какво усеща дървото, когато покрай него минава по-високо развито, ала безчувствено двуного същество и така, от нямане какво да прави, отчупва клонче? Може би страх, болка, обида? А няма можем да си представим ужаса, който обхваща това беззащитно същество, когато двуногого се приближава към него с брадва в ръка? Трудно е човек да си въобрази какви страдания изпитва дървото, когато в тялото му се впила брадвата, а животът му бавно и неминуемо си отива.

Никога няма да разберем чувствата на растенията, тези безмълвни свидетели на жестокостите на човека, който се държи с тях като с биологичен материал. Остава ни да се надяваме, че спят достатъчно дълбоко, та да не изпитват толкова явно страдания като съществата, стоящи на по-високо стъпало на съзнание.

Нищо не може да се направи — светът е жесток, така е устроен, че един живот съществува за сметка на друг. Но това не дава на човека моралното право да смята, че в този свят на сънуващи само той притежава душа и съзнание, а към всички останали може да се отнася с пренебрежение. Не случайно народите, които все още не са покварени от цивилизацията, имат традицията преди да убият животно или да отсекаят дърво, да им поискат прошка. Например последователите на будизма винаги гледат под краката си, за да не настъпят случайно насекомо. Те не биха тъпкали напразно тревата, щом могат да минат по пътеката. Всичко живо е достойно за уважение и в този свят всички имат равни права. А щом човекът не споделя това мнение, какво тогава струва той самият?

В сравнение с всички други обитатели на планетата човекът е само относително „събудил се“, нищо повече. Защото животът също е нещо като сън. Заобикаля ни удивителен

свят, населен със сънуващи същества. Всяко живее в своя сън и непрекъснато иска нещо, към нещо се стреми и има своето право и цел. Именно своя цел има всяко живо същество.

„Но защо е така? По каква причина?“ - ще попита човекът, който си е въобразил, че е върхът на съвършенството. Защото *процесът на постигане на целта е двигател на еволюцията*. А еволюцията е начин на творене, на формиране на реалността, избран от самия Бог.

Идеята за еволюцията се е появила сравнително наскоро. Преди се е смятало, че светът не търпи принципни промени и съществува така, както Бог го е създал. Същността на еволюцията може да се характеризира накратко като процес на непрекъснати количествени изменения, постепенно преминаващи в качествени. За пръв път тази идея е представена от Чарлз Дарвин в нейния отделен, биологичен аспект. Според него движещи сили на еволюцията са *наследствената променливост и естественият подбор*. Променливостта е основа за образуването на нови признаци в строежа и функциите на организмите, а наследствеността ги затвърждава. В резултат от борбата за съществуване оцеляват предимно най-приспособените екземпляри.

Теорията на Дарвин е вярна, обаче в нея се изпуска един принципно важен момент: от какво всъщност е обусловена Променливостта? Естественият подбор и наследствеността фиксират или премахват новите признаци като свършен факт. Но откъде идват тези признаци, какво причинява появата им? Защо израстват плавници, крила, нокти, козина, рога и други такива на видове, които не са имали нищо подобно?

В еволюцията се наблюдават скокове, забавяния, връщане назад и поява на принципно нови форми, които от гледна точка на регулираната еволюция не се поддават на обяснение. Например днес все още не е възможно да се установи редът на възникването и развитието на органите на зрението. Откъде се е взело и как се е зародило зрението? Защото това е качествен скок, принципна промяна, която не е възникнала случайно. А за произхода на живота да не говорим: излиза, че изведнъж „случайно“ е възникнал генетичният код на живота.

От модела на трансърфинга следва очевидният извод - *Променливостта се формира от намерението*. Всяко живо същество формира слоя на своя свят и себе си включително. Към стремежа да управлява реалността се прибавя целта да го прави по най-добрия начин, за което е необходимо да се промени и да се нагоди към околната среда. Намерението на всичко живо - от едноклетъчния организъм до човека — може да се характеризира с общата формула: *старая се да действам така и да бъда такъв, та да управлявам реалността ефективно*. Точно това намерение материализира съответните сектори от пространството на варианти, вследствие на което се появяват новите признаци.

Известно е например, че най-древните птици са имали нокти на крилата, за да лазят по дърветата. Вероятно преди да се научат да летят, те са се катерили. Формата за управление на реалността от рода на „Лазя по дърветата“ не е особено ефективна. Не е зле да се добави още една функция: „Умея да планирам надолу“. Но още по-добре: „Аз летя свободно“. Намерението да се лети постепенно реализира всички нови варианти - всеки по-добър от другия. Последователно, в течение на дълго време и смяна на много поколения, се материализират сектори, в които крилата стават все по-съвършени.

Наред със съзидателните в еволюцията съществуват и разрушителни процеси. Тук действат първият и вторият закон на махалата. В хода на еволюцията махалата изпълняват както деструктивна, така и стабилизираща функция. Непрестанната битка помежду им става причина едни видове да изместят други или напълно да изчезнат. Но, от друга страна, махалата синхронизират намеренията на отделните живи същества. Иначе как биха се развивали едни и същи признаци в популацията на вида върху широко жизнено пространство?

Вследствие на обединяването на вътрешния и външния фактор - стремежа на отделните същества и дейността на махалата, се осъществява цялото развитие в материалния свят. По такъв начин *Бог сътворява реалността и я управлява - чрез намерението на всичко*

съществуващо.

Заедно с душата Той е вложил във всяко живо същество част от своето намерение и го е изпратил в съня му - живота.

Нашият свят е театър на сънищата, където Бог е зрител, сценарист, режисьор и актьор едновременно. Като зрител Той наблюдава пиесата, разгръщаща се на световната сцена. Като актьор преживява и чувства същото, което и съществото, чиято роля изпълнява. Вероятно именно това е целта на Бога - да изпита всичко възможно в пъстрия калейдоскоп на сънищата. Но защо в пиесата има толкова беди и несправедливост? Защо Той допуска всичко това? А нима махалата - това световно зло - съществуват с Неговото знание?

На тези въпроси няма отговор.

Мотивите на Бога са известни само на Него. Ние можем единствено да констатираме факта, че като режисьор и сценарист Той позволява на пиесата да се развива свободно, съобразно с намеренията на всички участници. Всеки внася своя принос във формирането на реалността, вследствие на което се получава общата картина - сънят на Бога, изтъкан от множество сънища - отделните му прояви, които са животите на всички същества.

Но въпросите, на които не можем да отговорим, всъщност нямат значение. Важен е само един главен извод, който следва от всичко казано дотук: *на всяко живо същество Бог е предоставил свобода и власт да формира своята реалност според своята осъзнатост.* В зависимост от нейната степен животът се превръща или в несъзнателно сънуване, където сънуващият е безпомощен и се намира във властта на обстоятелствата, или в осъзнато сънуване, което може да се контролира и да се насочва със силата на намерението.

На всички е дадена свобода на избор, само че не всеки се ползва от нея. Защо еволюционният процес продължава толкова, щом намерението е способно да реализира нужния сектор от пространството на варианти?

Защото практически всички живи същества не използват намерението осъзнато и целенасочено. Намирайки се в несъзнателно сънуване, те сякаш смътно искат нещо, без да разбират какво точно. Намерението изглежда мъгляво, неясно, неосъзнато.

В този смисъл човек не е отишъл по-далеч от животните. Както вече казахме, махалата са му отнели не само способността да управлява реалността, но и самото знание, че това е възможно. Въвлечен в тяхната деструктивна игра, човек се задоволява само с обратното действие на външното намерение, получавайки реализацията на отрицателното си отношение и на най-лошите си очаквания. Във всичко останало му се налага с огромен труд да постига целите си в тесните рамки на вътрешното намерение.

И все пак човекът, притежавайки достатъчно високо равнище на осъзнатост, е способен да се изтръгне от порочния кръг и да превърне живота си в осъзнато сънуване, в което реалността се подчинява не само на пряко въздействие, но и на волята. Щом във всекиго от нас има частица от Бога, значи нашето намерение е намерение и на Бога. Формирайки своята реалност със силата на намерението, ние изпълняваме Божията воля. *Ако изразявате намерение, смятайте, че то е намерение на Бога. Как можете да се съмнявате, че то ще се изпълни?* И за тази цел се изисква само да вземете своето право.

Не да молите, не да искате и не да се борите, а да създавате. Да формирате своята реалност с помощта на осъзнатото намерение.

Нима Бог ще моли сам Себе си? Нима има някой, от когото Бог може да иска нещо за Себе си? Той и така ще Си вземе всичко, което иска.

Да молите Бога значи Бог да моли сам Себе си. Да искате от Бога значи Бог да иска от самия Себе си. А можем да го разбираме и по обратния начин - вие молите себе си и искате от себе си.

Щом вашето намерение е намерението на Бог, тогава страховете и съмненията ви - чии са? Също Негови. Той ви е дал свободата на избор. Ваша воля е да изберете всичко, което искате. Като избирате труден път, вие трудно постигате целта си, преодолявайки всевъзможни пречки.

А как иначе? Нали сте убедени, че нищо не се получава просто така - така че

получавате според вярата си.

Но нима Бог е толкова безпомощен, че да се бори?

Той няма нужда да хаби сили за борба с неподатливата действителност. Способен е да формира реалността си така, както Му се иска. Същото може да прави и човекът, ако осъзнае, че това е възможно.

Тогава защо не се събудите в съня си и не се възползвате от отдавнашната си привилегия?

Ако сте готови, останалото е въпрос на техника.

РЕЗЮМЕ

Светът представлява дуално огледало, от едната страна на което се намира материалната действителност, а от другата - метафизичното пространство на варианти.

Човекът осъзнава реалността така, както са го учили да го прави.

Животът прилича на неосъзнато сънуване наяве, защото човек няма опорна точка спрямо реалността.

Слезте в зрителната зала и наблюдавайте. Действайте сякаш отстрани, като се отдадете под аренда и останете в ролята на наблюдател.

Животът на всяко живо същество е сън на Бога. Целта на живота, както и самото служене на Бога 'се състои в съ-творение - творене заедно с Него.

Процесът на постигането на целта е двигател на еволюцията.

Променливостта на видовете в процеса на еволюцията се формира от намерението.

Бог твори реалността и я управлява чрез намерението на всичко живо.

На всяко живо същество Бог е предоставил свободата и властта да формира своята реалност според осъзнатостта си.

Ако изразявате намерение, смятайте, че това е намерение на Бога. Как можете да се съмнявате, че ще бъде изпълнено?

Не молете, не искайте и не се борете, а създавайте.

ЯБЪЛКИТЕ ПАДАТ В НЕБЕТО ИЛИ ОГЛЕДАЛНИЯТ СВЯТ

Моят свят се грижи за мен.

ДУАЛНОТО ОГЛЕДАЛО

Реалността се проявява в две форми - физическа, която можем да пипнем, и метафизична, намираща се извън пределите на възприятията. И двете съществуват едновременно, взаимно прониквайки се и допълвайки се. Дуализмът е неотменимо свойство на нашия свят. Много неща притежават и своя противоположна страна.

Представете си, че стоите пред огледало. Вие самите сте в качеството на реално съществуващ физически обект. А вашето отражение, лишено от материална субстанция, е мнимо, метафизично, но същевременно е също толкова реално, както и самият образ.

Можем да представим целия свят като гигантско дуално огледало, от едната страна на което е физическата Вселена, а от другата - метафизичното пространство на варианти. За разлика от обикновеното огледало материалният свят е отражение, чийто образ са -намерението и мислите на Бога, както и на всички живи същества - Неговите възплъщения.

Пространството на варианти е нещо като матрица, шаблон, по който става „разкрояването“, „шиенето“ и „демонстрирането на модата“ - движението на цялата материя. Там се съхранява информацията за това какво и как трябва да се случва в материалния свят. Броят на различните потенциални възможности е безкраен. Вариантът представлява сектор от пространството, където се съдържат сценарият и декорите, т.е. траекторията и формата на движение на материята. С други думи, секторът определя във всеки отделен случай какво трябва да става и как да изглежда.

Така че огледалото разделя света на две половини - действителна и мнима. Всичко, което е придобило материална форма, е на реалната половина и се развива според законите на естествознанието. Науката и обикновеният светоглед се занимават само с това, което

става в „действителността“. Под действителност е прието да се разбира всичко, което се поддава на наблюдение и пряко въздействие.

Ако оставим настрана метафизичната страна на реалността и се съобразяваме само с реалния свят, тогава дейността на всички живи същества, включително на човека, ще се сведе до примитивно движение в рамките на вътрешното намерение. А както е известно, с помощта на вътрешното намерение целта се постига чрез пряко въздействие върху околния свят. За да постигнеш нещо, е необходимо да предприемеш определени стъпки, да се буташ, да работиш с лакти, общо взето - да извършиш конкретна работа.

Материалната действителност е реално осезаема — тя реагира мигновено на прякото въздействие и това създава илюзията, че само така могат да се постигнат някакви ре-“зултати. Но в рамките на материалния свят кръгът от реално постижими цели силно се стеснява. Тук се налага да разчитате само на онова, което е в наличност. Всичко опира до средствата, които обикновено не достигат, и възможностите, които са твърде ограничени.

В този свят абсолютно всичко е пронизано от духа на съперничеството. Мнозина искат да постигнат едно и също. А в рамките на вътрешното намерение то, разбира се, не стига за всички. Пък и откъде ще дойдат условията и обстоятелствата, необходими за постигането на целта? Има откъде - от пространството на варианти.

От другата страна на огледалото всичко е в излишък, и то без никаква конкуренция. Наистина няма стоки, но цялата прелест е, че можеш да си избереш всяка като от каталог и да направиш поръчка. Рано или късно тя ще бъде изпълнена и не ще има нужда да плащаш - трябва само да изпълниш определени, не твърде обременителни условия, това е всичко. Също като в приказките.

И това е повече от реално. Енергията на мислите не изчезва безследно - тя е способна да материализира сектор от пространството на варианти, който по своите параметри отговаря на мисловното излъчване. Само ви се струва, че всичко в нашия свят е резултат от взаимодействието на материалните обекти. Не по-маловажна роля тук играят процесите на фино ниво, когато виртуално съществуващите варианти се възплъщават в действителността. Причинно-следствените връзки на фините процеси не винаги са забележими и въпреки това те формират половината от реалността.

Като правило материализирането на секторите от пространството на варианти се извършва независимо от нашата воля, тъй като човек не използва целенасочено мисловната си енергия, а по-неразвитите същества - още повече. Както показахме в първата книга за транссърфинга, влиянието на мисловните образи върху действителността се проявява главно като реализиране на най-лошите ни очаквания.

Човекът, приземен в „реалния живот“, броди сред празните рафтове на магазина и постоянно протяга ръка към стоки с бележка „Продадено“. Свободни са само лошокачествените стоки, но и за тях трябва да се платят много пари. И вместо просто да разгледа каталога и да направи поръчка, човек се шура, търси, стои с часове на дълги опашки, с всички сили се мъчи да се промъкне през тълпата, пък и да се скара с продавачите и купувачите. Така и не получава желаната стока, само проблемите му се увеличават.

Между другото подобна тъжна реалност се създава преди всичко в човешкото съзнание, като постепенно се материализира и става действителност. Всяко живо същество с непосредствените си действия, от една страна, и с мислите си, от друга, създава *слоя на своя свят*. Всички слоеве се наслаждат един върху друг и по този начин всяко същество внася своята лепта във формирането на реалността.

Слоят на света се характеризира с определен комплект от условия и обстоятелства, които определят начина на живот на отделното същество (по-нататък ще говорим само за човека). Условията за съществуване могат да са различни - благоприятни и не твърде, комфортни и аскетични, доброжелателни и агресивни.

Разбира се, немаловажно значение има и средата, в която човек се появява на бял свят. Но по-нататъшният му живот зависи основно от това как се отнася към себе си и околната действителност. Светоусещането му до голяма степен определя по-нататъшните промени в

начина му на живот. В реалността се въплъщава онзи сектор от пространството, чиито сценарий и декори отговарят на насоките и характера на човешките мисли.

И така, във формирането на отделния слой участват два фактора: от една страна, огледалата — вътрешното намерение, а от друга - външното. С преките си действия човек оказва влияние върху обектите на материалния свят, а с мислите си въплъщава в действителност онова, което все още там не съществува.

Ако човек е убеден, че в този свят най-хубавите неща вече са разпродадени, тогава за него наистина остават само празни рафтове. Когато си мисли, че за добра стока е необходимо да чака на дълга опашка и да плати скъпо, така и става. Щом очакванията му са песимистични и са изпълнени със съмнения, те непременно се оправдават. И ако човек очаква да се срещне с недружелюбно обкръжение, предчувствията му се сбъдват. Щом обаче го завладее невинната мисъл, че светът е запазил за него всичко най-хубаво, това веднага се случва, кой знае защо.

Някакъв късметлия, който изобщо не подозира, че всичко се прави много трудно, веднъж по непонятен начин се оказва в магазина точно когато докарват стока сякаш специално за него. И на всичкото отгоре първият клиент получава всичко безплатно. А отзад вече се е наредила дълга опашка от хора, които са убедени - реалният живот е много мрачен, а на глупаците просто им върви.

Животът е игра, в която светът непрекъснато дава на обитателите си една и съща гатанка: „Отгатнете какъв съм!“ И всеки отговаря съобразно със своите представи: „ти си агресивен“ или „ти си приятен“, или „ти си весел, мрачен, дружелюбен, враждебен, щастлив, нещастен“.

Но има нещо интересно - в тази викторина всички печелят! Светът се съгласява и се представя пред всекиго в облика, който е бил поръчан. И ако онзи късметлия, сблъскал се с „реалния живот“, промени отношението си към света, реалността ще се промени по съответния начин и ще изтика „прозрелия“ в самия край на опашката.

Ето така човек с мислите си формира слоя на своя свят. Обяснението на този процес се крие в няколко принципа. Първият огледален принцип е: *светът отразява като огледало вашето отношение към него.*

Той буквално се съгласява с всичко, което мислите за него. Но защо непременно се сбъдват най-лошите ни очаквания, а надеждите и мечтите ни не се сбъдват? Има си причини - вторият огледален принцип: *отражението се формира в единството между душата и разума.*

Ако разумът не противоречи на повелите на сърцето, възниква непостижима сила — външното намерение, което материализира сектора от пространството на варианти съобразно с мислите. В единството между душата и разума този образ придобива ясни очертания и затова незабавно се въплъщава в действителността.

Но в живота най-често се случва така, че душата се стреми, а разумът се съмнява и не я пуска или обратното — разумът привежда убедителни доводи, а сърцето остава равнодушно. Когато единството е нарушено, образът е разфокусиран, сякаш се раздвоява-душата желае едно, а разумът държи на друго. И само в едно са безусловно единни - в неприязънта и опасенията.

Когато човек мрази, мрази от цялата си душа, а когато се страхува, страхът обхваща цялото му същество. В единството на неприемането се ражда ясният образ на онова, което се стремиш да избегнеш. Душата и разумът като две прояви на реалността - материалната и физическата, се сливат в една точка и мисъл-формата се въплъщава в действителност. Резултатът е - каквото не искаш, това и получаваш.

За разлика от опасенията желанията не се сбъдват толкова лесно, защото в този случай единството се постига рядко. Душата се съпротивлява на разума, тъй като той се поддава на влиянието на махалата и се устремява към чужди цели. А на свой ред разумът или не осъзнава истинските си желания, или не вярва в реалността на изпълнението им.

Съществува мнението, че за да постигнеш целта си, е необходимо ясно да формулираш

поръчката си, а сетне да пуснеш в пространството тази мисъл-форма и известно време да не си спомняш за нея, та да не попречиш на изпълнението на желанието. Ако всичко беше толкова просто...

Тази техника действа при условие че се изпълни вторият огледален принцип. Единството между душата и разума обаче може да се постигне само в редки случаи, защото е практически невъзможно да се отървеш от предателските съмнения. Какво да се прави?

За тази цел съществува третият огледален принцип: *дуалното огледало реагира със забавяне*. Ако не успеете да изпълните втория принцип, необходимо е крепостта да се превземе с продължителна обсада.

Представете си следната необичайна ситуация. Заставате пред огледалото и нищо не виждате - пустота. Едва след известно време постепенно започва да се появява изображение, сякаш проявявате фотография. В определен момент се усмихвате, но отражението ви продължава да е сериозно. Вдигате ръце, а в огледалото всичко си е както преди. Веднага спускате ръце - пак никаква промяна. За да се видите с вдигнати ръце, е необходимо известно време да ги държите нагоре.

Точно така работи дуалното огледало. Само че забавянето там е несравнимо по-голямо, затова измененията не се поддават на възприемане. Материалната реализация е инертна като смола. Въпреки това мисловният образ, или както се нарича в трансърфинга - *слайд*, напълно може да бъде материализиран. И се изисква само едно елементарно условие - *необходимо е слайдът да се върти в мислите системно и достатъчно дълго време*.

Както виждате, секретът е прост, но това наистина е всичко, което е необходимо. Дори не е за вярване, че е толкова тривиално. Обикновен, рутинен труд и никакво вълшебство. Просто на хората не им стига търпението. Те въодушевено се запалват от някаква идея, но после бързо изстиват и отлагат идеята си за неопределено време. Но за материализирането на мисъл-формата е необходимо да се изпълни конкретна работа със слайда. В противен случай не разчитайте на чудо!

Точно колко време ще е необходимо за реализирането на слайда, зависи от сложността на поставената цел. Докато разумът се съмнява в реалността на осъществяването, образът остава разфокусиран. Но рано или късно в огледалото започва да се появява някакви изображение. Сами ще го видите, когато външното намерение отвори пред вас необходимите врати - възможности за постигане на целта. Тогава разумът ще се убеди, че техниката дава плодове и целта е реално постижима. Постепенно душата и разумът ще постигнат единство, а мисловното излъчване ще се фокусира и ще създаде ясен образ. Като резултат ще се формира отражение и ще се случи чудо: мечтата, която ви е изглеждала неизпълнима, ще се превърне в реалност.

АМАЛГАМАТА НА РЕАЛНОСТТА

С помощта на техниката на слайдовете, описана в първата книга за трансърфинга, може да се създаде образ, който огледалото на света ще въплъти в действителност. Но освен конкретния образ не би било лошо да се поддържа в слоя на своя свят известен неизменен фон, създаващ постоянна благоприятна атмосфера.

Вероятно сте обърнали внимание, че в различни огледала вашето отражение изглежда различно. Лицето сякаш е едно и също, но всяко огледало внася собствени нюанси. Различаваме слаби, ала напълно уловими отсенки - емоционална окраска, настроение и дори психологически отлики. В различните огледала отражението е добро и зло, здраво и болезнено, топло и хладно.

От какво би могло да е предизвикано подобно различие - нали.отразяващата повърхност трябва да предава точно копие на един и същ образ? Съществуват редица фактори обаче, които оказват осезателно влияние върху предаването на изображението. Както при фотографията, и тук много зависи от осветлението, цветовия фон, както и от самото огледало.

Още в средните векове е забелязано своеобразното обаяние на венецианските огледала. Венецианското стъкло се славело в целия свят с изумителните си качества. Но не то е

придавало на огледалата особеното им свойство.

Венецианските майстори си имали специална тайна -добавяли в амалгамата злато, поради което в отражението преобладавали топлите тонове.

По подобен начин можете да усъвършенствате парче дуално огледало специално за себе си. За да направите уютен слой на своя свят, е необходимо да създадете своя собствена амалгама. Слойт на света се образува от множество реакции - отношението на човека към самия себе си, както и към едни или други прояви на околната действителност. От този спектър е необходимо да се излъчи една главна линия, определяща преобладаващия фон.

Като доминанта може да се избере например формулата: „*Моят свят се грижи за мен*“. Човек охотно изразява отношението си във вид на недоволство, когато има повод за това, а всичко хубаво приема едва ли не равнодушно, като разбиращо се от само себе си. Прави го несъзнателно, реагирайки по навик, като мида.

А сега се изкачете с едно стъпало по-нагоре от мидата, събудете се и използвайте предимството си, за да изразите отношението си съзнателно. Настройте светоусещането си целенасочено, съобразно с доминантата и тогава ще видите как ще реагира огледалото. Това ще бъде първата ви стъпка към управлението на реалността.

Спомнете си, когато в детството ви светът действително се е грижел за вас, а вие не сте го оценявали и сте го приемали като нещо обикновено. Върнете се в миналото. Може би нещо подобно се е случвало с баба ви на село? Мисловният ви взор се връща в онези далечни дни, когато сте се чувствали комфортно. Понякога фрагментите на спомените се проявяват много ярко. Струва ви се, че от кухнята се носи божествен аромат - баба ви пече сладки. А може би седите на брега на рекичката с въдица в ръка или се спускате от хълма с шейна... Помните ли това характерно чувство за безметежност?

Така е било, защото светът се е грижел за вас и вие смътно сте подозирали това, но не сте му придавали значение. Макар че и особени претенции не сте предявявали. Просто ви е било добре. Дори да капризничи, детето не влага душа в недоволството си. Ще пици, ще тропа с крака, ще размахва ръце, но светът грижливо и внимателно го носи и ласкаво му говори: „Е, прасенце, омаза ли се, изпоцапа ли се? Хайде да вървим да се мием!“

И човечето расте, а светът е запазил за него всичко най-добро и му подарява все нови играчки, и се грижи за него с любов. Светът се грижи за своя питомец. Любимец и галеник на света! Щастливецът открива ред удоволствия, защото всичко му е за пръв път и е ново за него, но не си дава сметка, че в този момент се наслаждава от живота. Разбира го след години, когато си спомня колко хубаво е било тогава в сравнение с това, което е сега.

Защо обаче с времето всички краски на живота линейт и лековатата безгрижност се заменя от тревожна загриженост? Може би защото с възрастта проблемите се умножават? Не, защото с възрастта човек придобива склонността да изразява отрицателното си отношение. Недоволството е по-силно чувство от задоволството от уюта и спокойствието.

Без да осъзнава, че сега въпреки всичко все пак е щастлив, човек иска от света още и още. Изискванията на питомеца растат, той става все по-разглезен и неблагодарен. Естествено, светът не успява да задоволи растящите му потребности и галеникът се развихря в претенциите си. Той променя отношението си към света: „Ти си лош! Не ми даваш всичко, което искам! Не се грижиш за мен!“

И в това отрицателно отношение вече се влага цялата сила на единството между недоволната душа и капризния разум.

Но светът е огледало и не му остава нищо друго, освен тъжно да разтвори ръце и да отговори: „Както желаш, драги. Нека бъде по твоему.“ Вследствие на това реалността като отражение на човешките мисли се променя към по-лошо. А щом е така, поводите за недоволство се увеличават, което от своя страна още повече влошава отношенията на човека със света. И предишният любимец и галеник се превръща в онеправдан от съдбата мърморко, който вечно се оплаква, че светът му е длъжен.

Печална картина. Човек не разбира, че сам е развалил всичко. Като вижда в огледалото някакви неприятни черти, той концентрира вниманието си върху тях и автоматично изразява

отрицателното си отношение, вследствие на което всичко се влошава. Реалността в отражението постепенно губи блясъка си, следвайки образа. Ето така слойт на отделния човек става все по-мрачен и неуютен.

А всичко може да се върне! И чувството на спокойна безметежност, и вкусът на сладолед от детството, и усещането за новост, и надеждите за по-добри неща, и радостта от живота. Много лесно може да се направи. Толкова е просто, че е трудно да се повярва. Ами не вярвайте, а опитайте! На никого не му идва наум, че слойт на света може да се обнови, ако поставите отношението си към действителността под съзнателния си контрол. Каквото направите своето светоусещане, такъв ще стане и околният ви свят. Това не е празен и оптимистичен апел, а конкретна работа за формиране на своята реалност.

От този момент каквото и да става, следвайте правилото да държите отношението си под контрол. Не е важно, че в дадения момент не ви е толкова добре, колкото ви се иска. При всички случаи нещата не са така лоши и безспорно биха могли да бъдат и по-лоши. Та нали не падат камъни, земята под краката ви не гори и не ви преследват диви зверове!

Да, светът много се е променил, откакто сте охладнели към него. Помните ли как ви люлееше на ръце, хранеше ви с бабините сладки, разказваше ви приказки? Но вие пораствахте и между вас и света израсна стена на отчуждение. Топлата непосредственост прерасна в отчужденост, доверието се смени с боязън, а дружбата се превърна в трезва пресметливост. И въпреки това светът не се озлоби и не ви захвърли. Той просто тъжно притихна и замислено крачи редом с вас като стар приятел, когото сте обидили с хладното си отношение.

Огледайте се - вашият свят все още се грижи за вас. Ето тези дървета и цветя - посадил ги е за вас. Слънцето, небето, облаците - не им обръщате внимание, но я си представете, че ги няма? Вечер, след трудния работен ден, имате възможност да си починете и да се насладите на уют и комфорт, докато отвън вие студен вятър и вали проливен дъжд. Светът както и преди ви храни и ви слага в леглото. Гледайки ви, въздъхва тъжно по онези щастливи времена. А вие равнодушно се обръщате и заспивате, твърдо убедени, че светът е станал лош.

Но светът не се е променил, както не може да се промени огледалото. Друго е вашето отношение, а реалността го е последвала като отражение на вашите мисли.

Затова сега трябва да се сепнете, да отворите очи, вдигнете се от кревата и се огледайте — това е той, същият свят, който се грижеше за вас и с който толкова добре си прекарвахте! Представяте ли си как ще се зарадва, че най-сетне сте се отърсили от магията?

Отново сте заедно и всичко пак ще бъде постарому. Само повече никога не обиждайте този стар предан слуга с неблагодарното си отношение. И не го пришпорвайте. Защото според третия огледален принцип ще му е необходимо време, за да се върне в предишното си състояние. Поначало ще са ви нужни търпение и самообладание. Би трябвало да разбирате, че изпълнявате конкретна работа по формирането на своята реалност.

Работата е следната. Сблъсквайки се с различни, дори най-незначителните обстоятелства, си повтаряйте формулата на амалгамата - при всички случаи, каквото и да става, лошо или добро. Ако срещнете успех - не забравяйте да потвърдите, че светът наистина се грижи за вас. Констатирайте това твърдение във всяка дреболия. Когато се сблъсквате с досадни обстоятелства, въпреки всичко твърдете, че всичко е както трябва, според принципа за координиране на намерението.

Каквито и да са обстоятелствата, реакцията ви трябва да е една и съща - във всички случаи светът се грижи за вас. Ако ви е потръгнало, обърнете особено внимание на това, а ако не - спазвайте принципа за координиране на намерението и винаги ще бъдете върху успешната жизнена линия. Защото не ви е дадено да знаете от какви неприятности ви предпазва светът и как го прави. Доверете му се!

Необходимо е да се научите да му се доверявате. Оказал се в трудно положение, човек повече е склонен да разчита на собствените си сили, отколкото на благоприятното стечение на обстоятелствата. Възрастното дете упорито твърди: „Аз самичък!“. Тогава светът го пуска

на земята и му дава възможност да се справя самостоятелно: „Добре, миличък, върви със своите крачета!“

Стопете леда на недоверието. Когато се сблъскате дори с най-незначителен проблем, си кажете: „Позволявам на света да се грижи за мен.“ Това не означава, че нищо не трябва да правите и да седите, скръстили ръце. Става дума да се научите да мислите, че всичко трябва да се нарежда добре от само себе си, по закон. Огледалото точно ще отрази представата ви: „Така да бъде, щом смятате така.“

Създайте си навика да позволявате на света да се грижи за вас, от дреболиите до най-важните въпроси. Например сте излезли от къщи без чадър, а май ще вали. Не бива да се връщате. Кажете си: „Аз и светът отиваме да се разхождаме.“ Кажете на своя свят: „Ти ще се погрижиш, нали?“ И той, разбира се, ще отвърне: „Добре, миличък.“ Можете смело да разчитате на него. Няма да вали, а дори да завали, светът своевременно ще ви предостави подслон.

Но ако късметът ви не проработи, не се сърдете, че светът не се е погрижил, щом сте имали съмнения. Не забравяйте, че стоите пред огледало - в него просто се отразява вашето светоусещане, ни повече, ни по-малко. Не е нужно да се разстройвате, още повече да се борите със съмненията - безполезно е. Оставете си място за грешки и неуспехи. Главното е да се придържате към основния курс.

Изобщо бихте могли да разчитате на света за много неща, ако му позволите да се погрижи за вас. Човек не е в състояние сам да се оправи с всичките си проблеми. Дайте ги на света - той има безкрайно по-големи възможности от вас. Например не можете с помощта на намерението си да избегнете всички опасности, защото слойт на вашия свят се пресича с множество чужди слоеве. Вместо да насочвате намерението си към осигуряване на своята безопасност, насочете го към формиране на свят, който се грижи за вас и ви пази. Тогава ще работи намерението на вашия свят.

В зависимост от това какво ви безпокои най-много, можете да си изберете някаква специална амалгама. Например нещо от следното: „Моят свят ми избира всичко най-добро., Ако аз се движа по течението на вариантите, светът ме подкрепя. Аз самичък със своето намерение формирам слоя на своя свят. Моят свят ме пази. Моят свят ме освобождава от проблемите ми. Моят свят се грижи да живея леко и комфортно. Аз правя поръчката, а светът ми я изпълнява. Аз може и да не зная, но светът ми знае как да се грижи за мен. Моето намерение се реализира и всичко се развива както трябва.“

А можете да измислите нова, своя амалгама или дори няколко. Повтарям, главното е да се запасите с търпение и да не се изморявате да констатирате формулата на амалгамата при всеки удобен случай. Настойчивост ще ви е необходима само на първо време, докато не ви стане навик. После всичко ще тръгне като по масло.

В тази проста техника се крие толкова мощна сила, за която дори не подозирате. *Управлявайки своето отношение към света, вие управлявате реалността.* Дуалното огледало ще въплъти в действителност онези области от пространството на варианти, където светът се грижи за вашето благополучие. С времето ще формирате за себе си твърде уютна реалност.

Бъдете готови — чака ви великолепна серия от приятни събития. Казвам го без никаква доза преувеличаване. Буквално пред очите ви слойт на вашия свят ще се преобразява така, че само ще се дивите. И сега, в този момент, вие вече разбирате, че никога повече няма да гледате в огледалото на света както преди. Току-що усетихте вятъра на промените. Вие и вашият свят отново сте заедно. Той ще се погрижи за всичко - бъдете уверени.

В ПРЕСЛЕДВАНЕ НА ОТРАЖЕНИЕТО

Със своето светоусещане човек създава индивидуален слой от света - отделна реалност. В зависимост от неговото отношение тя има един или друг оттенък. Изразявайки се образно, там се установяват определени „климатични условия“: утринна свежест в сиянието на слънцето или мрачно и дъждовно време, а понякога се разразява ураган или природна катастрофа.

Както е прието да се смята, околната действителност до известна степен се формира в резултат от непосредствените човешки действия. Но мисъл-формите притежават не по-малка сила, просто действието им не се проявява толкова явно. Във всеки случай най-много проблеми възникват от отрицателното отношение. А после цялата тази сварена по метафизичен начин каша се налага да бъде сърбана на физическо ниво, което само усложнява нещата.

Като цяло картината на отделната реалност зависи от това, как човек е настроен към всичко, което го заобикаля. Но същевременно нагласата му се определя от ставащото наоколо. Получава се затворена верига на обратна връзка: реалността се формира като отражение на начина на мислене, а от своя страна образът се определя до голяма степен от самото отражение.

Изправен пред огледалото, човек насочва вниманието си към него, без да се опитва да се погледне отвътре. Така че първостепенна роля във веригата на обратната връзка играе не образът, а отражението. Човекът е във властта на огледалото, защото гледа като омагьосан своето копие. Не му идва наум, че може да се промени самият оригинал. Именно поради това заикляне на вниманието върху отражението ние получаваме онова, което активно не желаем.

Обикновено негативните преживявания изцяло владеят човешкото внимание. Човек е загрижен за това, което не му харесва. Мисли за нещата, които не иска, и не иска онова, за което мисли. Нали е парадокс? Но огледалото не се ' съобразява с човешкото желание или нежелание - то просто предава точно *съдържанието* на образа, ни повече, ни по-малко.

Получава се глупава ситуация. Човек вечно мъкне със себе си онова, което не приема. Не „език мой - враг мой“, а мислите са мои врагове. Въпреки целия абсурд нещата стоят точно така.

Какво става, когато човек мрази нещо? Той влага в това чувство единството между душата и разума си. Ясният образ се отразява безупречно в огледалото и запълва целия слой на света. Каквото мразиш, получаваш в живота си в излишък. Вследствие на това човек още повече се дразни, като така увеличава силата на своето чувство. Мислено праща всички по дяволите: „Я да вървите на...!“ А огледалото връща бумеранга обратно. Ти ги изпращаш - и теб те изпращат на същото място. Количеството на неприятностите се увеличава? Има си хас! Ако стоиш пред огледалото и крещиш: „Да се провалиш в ада дано!“ - какво отражение ще изникне там? Как ти заедно с целия си свят се проваляш.

По същия начин предметът на осъждане прониква в слоя на своя „обвинител“. Представете си следния характерен пример: сърдита възрастна жена гледа с укор целия свят. Самата тя е живо въплъщение на суровото и непогрешимо правосъдие - права е „пред хората и пред съвестта си“. А целият останал свят е виновен и трябва да отговаря, че не ѝ е по вкуса. Картината е пределно конкретна и ясна. Като се гледа в огледалото с такова високомерие, тя създава около себе си равностойна действителност, т.е. навсякъде несправедливост. А как иначе да реагира светът? Той не я съди, а себе си не оправдава. С присъщото му свойство става именно такъв, какъвто тя си го представя.

Същото става, когато нещо не се приема. Например ако някоя жена се отнася рязко отрицателно към консумирането на алкохол, на всяка крачка ще се сблъсква с това. Постоянно ще ѝ досажда пианството в различни прояви, дори ще се омъжи за алкохолик. Колкото по-силно е отвращението ѝ от алкохола, толкова повече пие мъжът ѝ. От време на време той може да прави опити да се откаже от пиенето. Но тя толкова силно мрази пианството, че буквално се наслаждава от своята неприязн и ядно повтаря едно и също: „Няма да се откажеш!“ И наистина, ако мъжът няма твърдо намерение, жената, „втрещена“ в своето неприемане, може да внедри мисъл-формата си в слоя на неговия свят.

Склонността към песимистични очаквания отстрани не изглежда много привлекателно. Настроение от рода на „А, все едно нищо няма да излезе!“ — е подобно на садомазохизъм. Песимистът получава извратено задоволство, опивайки се от тежката си орис: „Светът е толкова лош, че няма накъде! Тъй му се пада и на него, и на мен!“

Такъв патологичен навик да се опияняваш от негативизма се развива заедно с предразположение към обидчивост: „Аз съм чудесен! А вие не ме цените! Това е връх на несправедливостта! Обиден съм ви и не ме разубеждавайте! Като умра, ще разберете вие!" И какво се получава в крайна сметка? В огледалото не само се отразява, а и се затвърждава картината на фаталното неблагополучие. Обиденият сам си поръчва неуспешен сценарий и сетне тържествува: „Какво ви казвах, а?!" А огледалото само изпълнява поръчката: „Както искате!"

Със същата фатална обреченост неудачникът констатира незавидното си положение: „Целият живот е пълен мрак и никаква светлинка не се вижда в тунела!" С цялата си душа той не желае подобна съдба и затова изразходва мисловната си енергия за жалвания и стенания. Но какво може да се отрази в огледалото, ако образът е изпълнен с недоволство? Какъвто образът - „Недоволен съм! Не искам!", такова и отражението - „Да, ти си недоволен и не искаш". Пак само фактът - ни повече, ни по-малко.

Недоволството от себе си има същата парадоксална природа - то поражда самото себе си. Има едно „златно" правило, което може да се включи в учебник за пълни идиоти: „Ако аз не се харесвам, значи не се харесвам". И в тази тавтология се крие принципът, от който — колкото и да е странно - се ръководят повечето хора.

Да вземем например външността. Известно е, че практически всички малки деца са много симпатични. Откъде се вземат толкова възрастни, недоволни от външния си вид? Пак оттам - от огледалото, което връща обратно всички претенции. Израстват красиви онези, които имат склонност да се любуват на себе си - в това е тяхната тайна. Те се ръководят от правилото: „Ако аз се харесвам, се появяват все повече основания за това."

Съвсем друго нещо е, когато образът говори на своето отражение: „Май съм понадебеляла, трябва да отслабна!" Огледалото безстрастно отговаря: „Да, ти си дебела, трябва да отслабнеш." Или: „Нещо съм отслабнал, трябва да се поналея!" Следва отговор: „Да, ти си кльощав, трябва да надебелееш."

По същия начин и комплексът за непълноценност отглежда сам себе си. След ниската самооценка идва съответната присъда, която огледалото претворява в действителност. „Нима нямам особени таланти?" - „Да, ти си бездарен." „Не съм ли достоен за по-добра участ?" - „Да, няма на какво да разчиташ."

А ако на всичкото отгоре има и вродено чувство за вина, тогава работата е загубена. „Виновен ли съм? Длъжен ли съм да отработя дълга си?" - „Да, ти си достоен за наказание и ще го получиш." А как иначе? Щом човек чувства вина, макар и неосъзнато, какво ще се отрази в огледалото? Възвездие - непременно!

Струва ли си да говорим, че безпокойството и страховете се реализират също тъй незабавно? Човек се страхува от толкова неща, че повечето не се случват само защото изискват голям разход на енергия. Нещастията и катастрофите винаги са аномалии, излизаци извън равновесното течение на вариантите. Но ако нежелателното събитие се намира недалеч от течението, то непременно ще се случи, защото човек го привлича с мислите си.

Съмненията обаче действат наопаки. За разлика от страха, който фиксира вниманието върху възможната реализация на някакво събитие, съмнението повече е загрижено, че това няма да случи. И, разбира се, в много случаи то сякаш напук се оправдава. Но защо пък напук? На човек му се струва, че тук работи „законът на проклетията". Всъщност огледалото просто отразява съдържанието на мислите му - това е всичко.

При всички случаи стремежът нещо да се избегне значително повишава вероятността от сблъсък. Всичко се случва наопаки, от което човек често се дразни, дори повечето време е в такова състояние. Раздразнението завършва общата картина на светоусещане. В крайна сметка се получава интегрален образ - „Аз усещам дискомфорт". Съобразно с това се очертава индивидуална реалност, където всичко води към запазване и изостряне на този дискомфорт.

С отрицателното си отношение човек сам оцветява слоя на своя свят в черно. А всяко отношение, в което се влага неистово чувство на душата и твърда убеденост на разума, се

отразява в реалността. И то буквално, едно към едно, независимо какво се опитва да изрази човек - влечение или неприемане. Тук работи четвъртият огледален принцип: *огледалото просто констатира съдържанието на отношението, игнорирайки неговата насоченост.*

Как постъпва човек, когато вижда, че се реализира това, което той не иска? Вместо да погледне образа, той насочва цялото си внимание към отражението и се опитва да го промени. Отражението е физическа реалност и тук се налага ' да се действа само в рамките на вътрешното намерение. Тоест докато светът не слуша и не се движи в нужната посока, трябва да се хване за гърлото и да се замъкне там, където искаш. Трудна задача, а в много случаи и неизпълнима. И то защото ситуацията е абсолютно глупава: изправен пред огледалото, човек се мъчи да хване с ръце своето отражение и да направи нещо с него.

Вътрешното намерение се стреми чрез пряко въздействие да промени вече осъществената реалност. Къщата е построена, но не така, както ти се иска. Налага се да се разгуби, но в крайна сметка все пак не се получава. Човек има чувството, че е зад волана на неуправляем автомобил. Спирачките не работят, моторът ту угасва, ту реве на пълна мощност. Шофьорът се старее да се впише в реалността, но автомобилът се държи съвършено непредсказуемо.

Логиката подсказва, че за да се преодолее препятствието, трябва да се направи завой, обаче се получава обратното - от момента, когато опасната преграда завладее вниманието, сблъсъкът става неизбежен. Въртиш волана в едната посока, а автомобилът завива в другата. И колкото по-силно натискаш спирачките, толкова скоростта се увеличава.

Излиза, че не човекът управлява реалността, а реалността управлява човека. Усещанията са като в далечното детство - тичам и рева, колкото сила имам. Светът не иска да ми се подчинява - колко ме обижда! Не искам нищо да слушам и да разбирам. Просто тичам и рева и ревят се модулира от ударите на краката ми по земята. Спомнихте ли си? И защо съм такъв глупак? Възрастните се опитват да ми обяснят нещо, но аз нямам никакво желание да ги разбирам. Всичко трябва да бъде помоему - и точка!

Аз пораснах, но нищо не се е променило - така и не разбрах нищо. Както и преди, тропам с крак и изисквам светът да ме слуша. Но той ми прави напук и ето че аз отново тичам и рева. Тичам срещу реалността, а вятърът на вътрешното намерение духа в лицето ми. Но всичко е напразно - реалността ме управлява, тя ме принуждава като мида да реагирам негативно и от това самата тя става все по-лоша.

Как да се управлява този луд автомобил? Какво трябва да направи човек, къде е грешката му? Грешката му е, че гледа, без да откъсва поглед, отражението си. Оттам идват всичките му проблеми. А трябва да направи следното.

Преди всичко трябва да прекрати преследването на отражението и да спре. Това означава да откъсне погледа си от огледалото и да се откаже от вътрешното си намерение да обърне света в нужната на него посока. В този момент лудият автомобил ще замре на място, реалността също ще спре. А сетне ще се случи нещо невероятно - светът сам ще тръгне насреща му.

СВЕТЪТ ИДВА НАСРЕЩА

Обикновеният човешки разум неуспешно се опитва да въздейства върху отражението в огледалото, а е необходимо да се промени самият образ. Образът са насоката и характерът на човешките мисли. Цялата беда е, че хората отначало гледат в огледалото и едва след това изразяват отношението си към видяното. По този начин волно или неволно те изявяват намерение, а това още повече влошава действителността.

Склонността към негативизъм поражда все нови негативни черти в огледалото. Индивидуалният слой на света се оцветява в мрачни тонове и се изпълва с неприятни за неговия собственик събития. Когато човек изпада в униние, в огледалото съответно облаците се сгъстяват все повече. А щом се настрои агресивно, светът веднага се озъбва.

Обърнете внимание: ако сте се скарали с някого или рязко, сте изразили недоволството си, след това непременно върху вас се стоварва някаква неприятност. И колкото повече се дразните, толкова по-упорито ви спхождат нови напасти - всички наоколо започват да ви

досаждат с нещо.

Човек е привързан към огледалото с нишките на важността. Защото всичко, което става там, е всъщност неговият живот и има огромно значение. Или му харесва онова, което вижда, или не. Но при всички случаи съдържанието на мислите му съвпада с отражението и по този начин още повече заздравява съществуващото положение. И тъй като образът се намира във властта на отражението, човек попада в пълна зависимост от околната действителност.

Колкото по-бурно е чувството, толкова по-силна е свързаността с огледалото. *Какво* мислиш не е важно - главното е *за какво*. Независимо дали ти харесва отражението или не - все едно мислиш за него. Има значение единствено съдържанието на мислите. Неприемането винаги е насочено в обратната посока: „Я се махай!“ или „Ама че ми омръзна всичко това!“. Но независимо от посоката отношението съдържа предмета на недоволството. А бурното чувство, родено в единството между душата и разума, придава на образа ясни очертания. Вследствие на това в отражението започва да преобладава онова, което отговаря на *съдържанието на образа*.

Точно затова бедните обедняват, а богатите още повече забогатяват - всички гледат в огледалото на света и всеки констатира посвоему облика на заобикалящата го реалност. Тя ги всмуква като блато. Старица на опашката за пенсията си. Изморена жена с тежки торби в препълнения автобус. Болен, търкаш праговете на медицинските заведения. С всичките си мисли те пребивават в тази мрачна действителност. А някой по същото време се наслаждава от живота - море, яhti, пътешествия, луксозни ресторанти, всичко, което душата ти иска. Във всички случаи независимо от характера на обстановката се констатира фактът: „Ние живеем така!“ По-точно *-живеем, както си представяме своето съществуване*. Огледалото потвърждава и все повече заздравява съдържанието на мисловния образ.

Няма смисъл да привеждате стандартните възражения, че видите ли, стартът на всички е различен - някой се е родил беден, а другиму се е паднало богато наследство. Да, до голяма степен отправната точка определя как ще започне констатирането на начина на живот и как ще се развива в бъдеще. Но това съвсем не означава, че „стартовият капитал“ решава всичко.

Съществуват множество примери, когато хора от най-низшите слоеве са попадали във висшето общество и обратното. Може би това са редки изключения, които само потвърждават правилото?

Вярно е, само че ако изключенията са възможни, значи правилото не е толкова твърдо. В колкото и дълбока яма да се намирате, знайте: всичко може да се промени, и то радикално. И изобщо не е важно, че нямате понятие как да го осъществите. Не е задължително вие да знаете конкретния изход - той сам ще се намери.

Струва ви се, че се намирате във властта на обстоятелствата и не сте в състояние да ги промените. Всъщност това е илюзия - бутафория, която лесно можете да разрушите, ако имате желание. Работата е там, че всички ние несъзнателно обикаляме в кръг: *наблюдаваме реалността - изразяваме отношение - огледалото затвърждава съдържанието на отношението в реалността*. А за да я преобразуваме, е нужно просто да излезем от този кръг.

Вие наблюдавате околната действителност и ви се струва, че не е възможно да я промените. И това действително е така. С вътрешното си намерение се опитвате да въздействате на отражението, но не сте в състояние да му окаже -' те значително влияние. На отсамната страна на огледалото има твърде малко възможности. Затова пък сте способни да контролирате своето отношение към реалността и тогава ще се задейства външното намерение, а за него няма нищо неизпълнимо. На обратната страна на огледалото съществуват такива варианти на развитието на събитията, за които човешкият разум и не подозира.

За да се включи механизмът на външното намерение, е необходимо да се изпълни петият огледален принцип: *вниманието да се превключи от отражението върху образа*. С други думи, нужно е да се контролират собствените мисли. *Да не мислиш какво не искаш и*

се опитваш да избегнеш, а какво желаеш и се стремиш да постигнеш.

Хвърлете още един поглед върху затворения кръг. В буквалния смисъл човек се движи по този *огледален кръг* като впрегнато магаре. Привързан към огледалото със своето отношение - примитивна реакция към действителността, той по същия примитивен начин се опитва да догони отражението си, стремейки се да промени в него нещичко. А сега да пробваме да обърнем огледалния кръг в обратната посока: *изразяваме отношение — огледалото затвърждава съдържанието на отношението в реалността - наблюдаваме реалността*. Какво се получава? Примитивното и безпомощно констатиране на отражението спира, а неговото място заема съзнателно и целенасочено констатиране на образа. Вместо да изразявам както обикновено недоволство от видяното в огледалото, аз му обръщам гръб и в мислите си започвам да формирам образа, който бих искал да видя. Това е изход от огледалния лабиринт. Светът е спрял, а сетне е тръгнал насреща ми.

И аз вече не тичам, а стоя на едно място и самата реалност идва насреща ми, и друг вятър духа в лицето ми - вятърът на външното намерение.

Всичко направих наопаки - прекъснах безползната гонитба на отражението, пузнах света на свобода и му позволих да действа съобразно с моите мисли. Огледалният кръг си остана затворен, но аз вече не се въртя в него - той сам се върти, задвижван от външното намерение. Моето външно намерение беше сменено с вътрешно, тъй като се отказах от опитите си да въздействам върху отражението.

Единствено формулирам целенасочено в мислите си желания образ, а дуалното огледало само възплъщава съответния сектор от пространството на варианти в действителността.

Единствената трудност се състои в необикновената ситуация. Необичайно е, че елементът „наблюдавам реалността“ е поставен в самия край на кръга. Човек повече е свикнал да действа по правилото: „Каквото виждам, за него си и дърдоря“. Той изпраща на света своя светоглед, а светът като ехо му връща само изчистената същност: „Не искам да вали дъжд!“ - „Дъжд, дъжд...“; „Не искам да уча!“ - „Уча, уча...“; „Не искам да работя!“ - „Работя, работя...“ Вследствие на това в действителността се възплъщава *рафинираното съдържание на отношението му*.

Можем да си представим следния монолог на огледалото, изморено от цялата тази тъпотия: „На тебе ти е зле. Хубаво, де, какво ти трябва, за да ти е добре? Не искаш. Можеш ли най-сетне ясно да кажеш какво искаш? Не ти харесва. Ами разкажи ми, уважаеми, какво желаеш?“

Всичко е много просто. *Трябва да се замени негативното отношение с позитивно*. Нужно е да се направи инвентаризация на мислите и да се премахнат оттам всички частици „не“. Недоволство, нежелание, неприемане, неодобрение, ненавист, неверие в успеха и т.н. - целият този боклук да се натъпче в торба и да се изхвърли.

Мислите ви трябва да бъдат насочени към онова, което искате и ви харесва. Тогава в огледалото ще се отразява единствено приемане.

Необходимо е да разбирате, че приятната реалност няма да се формира тутакси. Изисква се търпение и осъзнатост. Сега нещата не са както преди: *не реагирайте на околната действителност, а сам се командвате и целенасочено изпращате в света своите мисъл-форми*. Въпреки явното негативно отражение изразявате позитивно отношение. Да, да речем, това е *необичайно*, но кое е по-добре - да се намирате във властта на обстоятелствата както всички *обикновени* хора, или да се разпореждате със съдбата си по свое усмотрение?

Настроението на хората се формира като реакция на обстоятелствата - добри или лоши. Обикновено склонността към негативизъм задържа разположението на духа на ниско равнище. А трябва да се прави другояче — целенасочено да си създавате настроение. Дори само знанието, че съм способен да управлявам реалността, значително повдига духа.

Със своето намерение аз избирам цветовете за своята реалност. Независимо от обстоятелствата се настройвам мажорно. Правя го съзнателно, а не реагирам примитивно на

външните дразнителни. Необходимо е да си изработите подобен навик. Слайдът - музикален или визуален - ще ви помогне да си създадете настроение. В идеалния случай това трябва да е картина, в която вашата цел е постигната и се чувствате великолепно.

От друга страна, бъдете готови, че известно време в слоя на вашия свят няма да личат никакви промени. Или, напротив, като напук ще завалят всякакви неприятности. Е, и какво? Това са временни неудобства, свързани с „преместването“ на ново равнище на отношения с реалността. Нали знаете, че огледалото работи със забавяне?

Трябва да следвате линията си въпреки всичко. Спокойно да изчакате паузата, през която нищо не става. Буквално се случва като в приказката: „Ако се огледаш, ще се вкамениш!“ Макар засега в огледалото да става дявол знае какво, аз си знам: никъде няма да се дене - рано или късно в него ще се отрази образът, който създавам в мислите си. Ако не се поддам на изкушението да се огледам и твърдо държа на своето - в огледалото ще се формира моята реалност. Всичко ще стане, както аз искам.

Светоусещането ви трябва да е сякаш вече имате онова, което искате, или всеки момент ще го получите. Помните ли - огледалото материализира съдържанието на вашите мисли. Например ако не сте доволен от външността си, вие се оглеждате без удоволствие. Цялото ви внимание е съсредоточено върху неприятните за вас черти — и ги констатирайте. Необходимо е да разбирате, че се отразявате в огледалото на света съобразно със собственото ви отношение към себе си.

Създайте си ново правило - не да гледате, а да *надзъртате* в огледалото на света. *Да изнамирате доброто, а лошото да игнорирате* - всичко да прецеждате през филтър. Съсредоточете вниманието си върху онова, което искате да получите. Какво правехте преди? Констатирайте факта: „Аз съм дебела. Грозна съм. Не се харесвам такава.“ А огледалото още повече затвърждаваше този факт: „Вярно е, точно така.“

Сега имате друга задача — да търсите в себе си само чертите, които ви харесват, и едновременно с това да си представяте в мислите си желанния образ.

От този момент нататък ще правите само това — ще търсите и ще намирате нови потвърждения на положителните промени: *с всеки ден става все по-добре*. Ако упражнявате тази техника редовно, скоро едва ще успявате да гледате с отворена уста от учудване.

В общи линии отначало трябва да формирате отношението си и едва след това да гледате в огледалото, а не обратното. Естествено, необходимо е известно време да свикнете. Но играта си струва. Сега вие ще управлявате реалността, а не тя вас. Тъй като материалната реализация е инертна, отражението постепенно ще се преобрази в позитивно. В слоя на вашия свят ще се натрупат толкова приятни неща, че не ще има нужда да се убеждавате да се развеселите. Огледалният кръг ще се завърти леко и непринудено. Главното е да се задвижи и да се ускори с намерението, а нататък всичко ще тръгне като по мед и масло.

„Ами! Нещо не ми се вярва... - ще каже скучният читател. - Ако всичко беше толкова просто...“ Е, какво пък, щом не искате да вярвате, обръщайте колата и приятен път по огледалния кръг - след отражението, може пък и да го догоните...

А ако не вярвате, но искате, ще ви кажа - тук вярата изобщо не е необходима. Просто изпълнявайте предложената техника и сами ще видите какво ще се случи. За обикновения разум подобни неща завинаги ще останат неразбираеми, защото работата на външното намерение е незабележима. Разумът никога няма да разбере по какъв начин се осъществява несбъднатата според него мечта. Никога няма да повярва, че това е възможно, докато не си удари главата в свършения факт. Оставете разума да се пържи в съмненията си, а междувременно вие правете онова, което трябва да правите.

„Ами! Май не се получава...“ - ще каже мързеливият читател. И наистина огледалната техника е твърде проста, за да се повярва в нейната действеност. Всички сме свикнали с трудното решаване на сложните проблеми. Хората не вярват, че мислите им действително са способни да оказват влияние върху реалността, и не приемат сериозно такива неща, а следователно и няма да опитат да го правят.

Това е първата причина за липсата на видими резултати. А втората е обикновената

непоследователност в действията. Обикновено хората бързо се паят от някаква идея и после също толкова бързо изстиват. Но чудеса не стават! Изисква се определена работа, само че в този случай не с ръцете, а с главата. Нима огледалото, което работи със забавяне, може да формира вашето отражение, ако вие застанете за миг пред него и веднага побегнете?

Сега, когато сте запознати с основните огледални принципи, ви остава само да ги приложите на практика. Това наистина е просто. *За да се затвърди в материалната действителност, е необходимо мисъл-формата да се възпроизвежда системно.* С други думи, нужно е целевият слайд да се върти в мислите редовно. За разлика от безполезното мечтаене, което правите от време на време, това е конкретна работа.

Така че като вземете под контрол чувствата си, които ви привързват към отражението, вие се освобождавате от огледалото. Не бива обаче да потискате емоциите си, те са следствие от отношението ви. Трябва да промените самото отношение - начина си на реагиране и възприемане на действителността. Като се освободите, вие получавате способността да формирате нужното ви отражение. С други думи, *управлявайки мислите си, вие управлявате реалността.* В противен случай реалността ви управлява.

Управляването на реалността може да се степенува. Най-простият и лесен начин е амалгамата. Тя позволява да се създаде общ фон на комфорт и благополучие, което в повечето случаи е напълно достатъчно. Осъществяването на една мечта изисква повече търпение и целеустременост. Всеки може да използва огледалната техника според потребностите си.

Твърдението, че светът е отражение на нашите мисли, не е ново. Това май всички го разбират, но същевременно звучи някак мъгляво и неопределено. Затова и няма особена полза от подобно знание. Какво и как да се прави обаче? Като нямаме време да се занимаваме с духовно просветление, да вникваме в тайните сили на природата и да развиваме своите собствени...

Но сега притежавате конкретна техника. Знаете защо това работи и какво трябва да се прави. Просто го правете. Спрете тичането си по огледалния кръг и ще видите как светът ще тръгне насреща ви.

НАМЕРЕНИЕТО НА ЕДИН СЪЗДАТЕЛ

И така, за да получите желаната картина в огледалото на света, е необходимо да изпълните някои елементарни неща: целенасочено да формирате в мислите си съответния образ, без да обръщате внимание на закъсняващото отражение, и само да надзъртате, търсейки нови прояви на зараждащата се реалност.

Само че дори знаейки за забавянето, е много трудно да свикнеш с това странно огледало. В човешкото съзнание твърдо е пуснало корени убеждението, че реалността или веднага се подчинява, или изобщо не се поддава на управление. Изглежда, че ако желанието не се изпълнява тутакси, значи това е просто невъзможно - каквото не може, не може. И на човек му остава само да си мечтае и да се отнася към магията като към нещо недостижимо и недостъпно.

Всички ние сме свикнали, че магията е нещо отделно от реалността. Фантастичният свят е някъде там, във въображението, а реалният живот е тук, от него няма къде да се денеш и нищо не можеш да промениш. Магьосниците и екстрасенсите също обитават свой собствен свят, а ние, обикновените хора с обичайните си проблеми, се щураме тук, в тази сива действителност.

Но всъщност никаква магия не съществува - има само знание за принципите на дуалното огледало. То лежи на повърхността и е толкова простичко и обикновено, че по всички канони не може да бъде „вълшебно“. Ала и лампата на Аладин е изглеждала като обикновена стара тенекия, и чашата на Граал не е била от злато. Всичко велико е недостижимо просто - не му е нужно да се перчи или да се крие. Напротив, празното и безполезното винаги се прикрива зад воала на тайнственост и значимост.

Лишена от приказните си атрибути и внедрена в обикновения живот, магията престава да се отнася към областта на мистичното и загадъчното. Вълшебството губи омагьосващата си тайнственост, защото му се отрежда място тук, във всекидневието. Но цялата прелест на

тази трансформация е, че на свой ред всекидневната действителност престава да изглежда обикновена и се превръща в непозната реалност, която може да се управлява като сън наяве. И за това е необходимо само спазване на огледалните принципи.

Да предположим, че вие вече сте запознати с трансърфинга и умеете да работите с целевия слайд. Но времето минава, а нищо не става. Чувствате се, сякаш сте изпратили писмо, а отговор все не идва. Разумът започва тревожно да се суети — няма търпение: може би не върша нещата както трябва? А може би всичко това е глупост?

Всъщност светът не стои на едно място — върви процес на материализиране на отражението в огледалото. Просто той е незабележим и точно затова изглежда, че нищо не става. В този момент взната на разума се колебае между знанието, че огледалото реагира със забавяне, и стария навик да се наблюдава почти мигновена корелация между непосредственото действие и последващия резултат.

За какво мисли разумът, щом не вижда резултата? Че действието не е ефикасно или е неправилно. А какво отразява огледалото? Правилно - *същото*. Така процесът се забавя или се отклонява. Можем да си представим следния диалог между разума и света.

- Искам играчка!

- Разбира се, миличък, ти искаш.

- Но ти ми обеща!

- Ами да. Ти искаше и аз ти казах, че ще имаш играчка. Според мен ти си напълно доволен от това, че ще имаш.

- Изобщо не си разбрал! Аз искам играчката сега, в тази минута!

- Ама естествено, всичко разбрах - ти я искаш сега.

- Добре де, къде е играчката?

- Действително, къде е?

- Май единият от нас е идиот.

- Безспорно.

- Проклетие! Съвсем забравих, че ти си само глупаво огледало. Как да се държа с теб?

А, да, спомних си - ти ми даваш играчката.

- Добре, добре, миличък.

- Е, какво, отиваме ли да я вземем?

- Разбира се, злато мое, ела в прегръдките ми.

И те тръгват на път за желания подарък. Сега остава само човек да се въоръжи с търпение и да посвети времето си на радостно приготвяне. Душата пее, а разумът доволно потрива ръце. Защо да недоволстват? Та нали заедно със света отиват за играчката! Трансърфърът трябва да разбира - направеният избор се превръща в неотменим закон, който неизбежно ще бъде изпълнен. За тази цел е необходимо само фиксиране на вниманието върху крайната цел. Но човек вечно не е доволен.

- Слушай, дали сме на правилен път? Нещо не виждам магазин за играчки.

- Не се тревожи, миличък, още малко.

- Още колко? Май сме се заблудили в някакви задни улички.

- Мислиш ли?

- Да, сигурен съм, заблудили сме се!

- Както кажеш, миличък, нали знаеш - винаги се съгласявам с теб.

- Глупаво огледало! Знаех си, че не мога да разчитам на теб! Къде ме докара?

- Просто поисках да се отбием в парка и да се повозим на въртележката...

Човек се чувства неуверено, когато го водят със завързани очи. Разумът не може да се примири, че нищо не става или събитията не се развиват според замисленото. Той е устроен като кибернетичен автомат - ако алгоритъмът на работата се нарушава, светва червена

лампичка. Разликата помежду им е само че разумът сам си създава програмата - сценария, като наивно предполага, че е способен да пресметне всички бъдещи ходове. Примитивизмът на т.нар. здрав разсъдък е в това, че той не само предлага стереотипна програма за действия, но и упорито държи на нея.

В момента, когато изборът е направен, т.е. поставя се крайната цел-образ, огледалото на света получава поръчка и започва реализирането ѝ според определения план. По какъв начин се формира отражението на образа, си знае само то - за разума той е непостижим. Но когато разумът вижда, че събитията се развиват по някакъв странен сценарий, бие тревога и човек хваща света за гърлото. Защото все нещо трябва да направи! Мисли си, че нищо не излиза, и така изкривява целевия образ. А на всичкото отгоре започва да действа по своя сценарий и пак само пречи да се реализира именно непознатият за него план, който наистина ще доведе до успех.

Така че човек се вкопчва в мъртва хватка в своя сценарий, според който, както му се струва, трябва да се върви към целта, и сам не позволява тази цел да се реализира. Но и това не е всичко. С неудържимото си желание по-скоро да си получи играчката той натрупва такъв излишен потенциал, че огледалото буквално се изкривява. А какво може да се очаква от едно криво огледало?

Желанието също е необходимо, защото без него няма стремеж. Ако се добави решимостта да се действа, ще се получи намерение да се постигне целта. Но ако се добави съмнение в реалността на постигането ѝ плюс страх от неуспех, ще се получи *възжеление*. Точно това е *важността*, която е необходимо съзнателно да се намалява. Само по себе си желанието не създава забележим излишен потенциал - той възниква, когато стискате света за гърлото със съмненията и страховете си.

Човек обикновено разсъждава по следния начин: *искам, но се страхувам, че нищо няма да излезе, или се съмнявам дали ще се получи*. Притиснат от отговорността пред самия себе си за победата или поражението, той предявява на себе си и на света жестоки условия. От света очаква, от себе си изисква. Вследствие на това се получава тройно изкривяване на огледалото - *искам, страхувам се, не пускам*.

Ако си мислите, че намерението е решителна нагласа *да изискате* от света онова, което уж ви се полага, нищо няма да получите. И дори *да молите* света, пак ще си останете с празни ръце. Разберете, всичко, което ви е нужно, е да направите поръчка и *да позволите* на света да я изпълни. Защото вие просто не му давате да го направи - *искате, молите, страхувате се и се съмнявате*. В случая светът също нещо иска, моли, страхува се и се съмнява, т.е. абсолютно точно отразява вашето отношение. Защото той е само едно огледало.

Необходимо е да почувствате това. Да пуснете света, да му позволите да бъде комфортен за вас още сега. Това е неясно, мимолетно усещане и бързо отминава, но вие трябва да го уловите. Представете си за миг нещо невероятно: враждебният, проблемен, труден и неудобен свят внезапно става за вас радостен и комфортен. *Позволявате му го*. Вие решавате.

Въпросът не е да бъдете щастливи по определение, а да пуснете щастието в живота си. Ние сме щастливи точно толкова, колкото допускаме за себе си възможността за невероятен късмет. Нужно е не да се принуждаваме да бъдем щастливи, а да си позволим този лукс. Просто се доверете на света - той най-добре знае как да достигнете целта си и самичък ще се погрижи за всичко. Нали не се безпокоите как обикновеното огледало успява толкова изумително точно да възпроизведе образа? Застанали пред него, вие мислите само за онова, което бихте искали да видите в отражението. И огледалото на света работи толкова безупречно, само че със забавяне.

А ако не успеете да се убедите, че наистина можете да разчитате на света, има още два огледални принципа. За някого може и да е по-лесно да действа според чужди инструкции. Но преди да се запознаем с шестия и седмия принцип, нека си спомним *петия*.

Да предположим, че сте определили целта си и сте започнали системна работа с целевия слайд. Осведомени сте, че резултатите няма да дойдат мигновено. И все пак разумът

е неспокоен: времето минава, а нищо не става или става нещо, което не сте очаквали. В подобни мигове, когато съмненията а-ха да завладеят мислите ви, активизирайте своята осъзнатост. Май сте забравили правилото „ако се огледаш - ще се вкамениш“.

Вниманието ви трябва да е фиксирано върху крайната цел, сякаш вече е постигната. Светът се движи срещу вас дотогава, докато сте съсредоточени върху образа. Но щом се обърнете към отражението в огледалото, където става бог знае какво (или въобще нищо), светът веднага спира, а вие възобновявате измерителния си и безплоден бяг по огледалния кръг.

Ще се наложи постоянно да напомняте на разума си, че огледалото работи със забавяне и му е необходима известна пауза за формиране на отражението, т.е. въплъщаване на образа в действителността. През това време е необходимо да държите на своето, да вярвате в успеха дори когато ви се струва, че всичко пропада. Доколкото ще ви стигне куражът да не се поддавате на униние, толкова и ще получите. Точно това е истинската магия, лишена от вълшебните си атрибути, но притежаваща реална сила.

Да се оглеждате в огледалото, т.е. да изразявате отношението си към ставащото, трябва само за да отбелязвате положителните промени и да си позволите да изпитате приятно удивление. С други думи, очите ви да са широко отворени към всичко, което доказва движението на света по посока към целта и затворени за придружаващите (и неизбежни) отрицателни прояви.

Ако ви стигне издръжливостта да не се оглеждате, като правило резултатите надминават всички очаквания. Не само ще ви дадат играчката, но и ще ви повозят на въртележката, дори ще ви нагостят със сладолед.

В най-общ смисъл можем да формулираме правилото за поведение към огледалото в следната форма. *Гледайки се в огледалото, трябва да движите не отражението, а самия образ - своето отношение и насока на мислите си.* С други думи, „да движите себе си“, а не да се опитвате да хванете отражението - също както прави котето, което играе със своя „двойник“, без да разбира, че това е то самото.

Като се завъртите около оста си, наблюдавате как светът бавно и със закъснение започва да се завърта след вас. Не бързате да го хванете и да го принудите да се върти. Тук е разликата между *вътрешното* и *външното намерение*.

Вътрешното намерение ви кара да се опитвате да въздействате върху отражението. А с външното оставяте огледалото на мира и концентрирате вниманието си върху образа на своите мисли, като по този начин получавате реална сила, способна да движи света.

Тайната на тази сила е да отслабите хватката. Човешкият разум посреща на нож и най-малкото непредвидено обстоятелство, както и най-незначителното отклонение от своя сценарий. Незабавно следва колкото естествена, толкова и примитивна реакция - опитвате се да поправите положението, т.е. да възразите, да се откажете, да държите на своето, да спорите, да правите резки движения, активно да предприемате нещо и т.н. Общо взето, разумът се вторачва в отражението и се старее да поддържа линията си.

Разбира се, ако вниманието е приковано към огледалото, възниква илюзията, че стига да протегнеш ръка и реалността - защото тя е тук, под носа ти — веднага ще се подчини. Е, да, ама не!

Глупавото коте се поддава на илюзията, като играе с обикновеното огледало. И човекът, чието съзнание е с едно стъпало по-високо, попада в същия капан. Разликата е само там, че илюзията на дуалното огледало е по-префинена.

И така, необходимо е да махнете ръце от огледалото и да позволите на света да се *движи*. В повечето случаи изобщо не е нужно да предприемате активни действия - напълно достатъчно е гъвкаво и меко да следвате събитията. Както знаете от книгата „Трансърфинг на реалността“, ако не пречите на течението на вариантите, то насочва събитията по най-оптималното русло. Примитивният разум е склонен да пляска с ръце по водата и да гребе срещу течението. А за да се освободите от илюзията, трябва да обърнете тесногръдото намерение на разума обратно - нека динамично коригира сценария си, като включва всички

непредвидени обстоятелства. Подобна задача е необичайна за него, но е единственото работещо средство, което позволява да се излезе от ролята на котето.

И така, *шестият* огледален принцип гласи: *отслабете хватката си и позволете на света да се движи по течението на вариантите*. Вътрешното намерение се насочва в противоположната посока, което довежда до парадокс -отказвайки се от контрола, вие получавате реален контрол над ситуацията.

Погледнете всичко, което ви заобикаля, с очите на наблюдател. Вие сте участник в пиесата и същевременно играете отстранено, забелязвайки всяко движение в околната обстановка. Предлагат ви нещо - не бързайте да се отказвате. Получавате съвет - опитайте се да го обмислите. Чувате чуждо мнение - не бързайте да влизате в спор. Струва ви се, че някой не прави нещо си както трябва - нека. Обстоятелствата са се променили - не е нужно да биете тревога, помъчете се да приемете промените.

С каквото и да се занимавате, действайте по най-лесния начин. Вие сте пред избор - предпочетете най-лесния вариант.

Това не означава, че трябва да се съгласявате абсолютно с всичко. Едно е да затворите очи и да се предадете на отнасящия ви поток, а съвсем друго - целенасочено и осъзнато да се движите по течението. Сами ще разберете къде трябва да стегнете юздите и къде да ги отпуснете съзнателно. Пуснете света и наблюдавайте движението му. Следете го като мъдър наставник, който оставя на юношата свобода на избора и само от време на време го подтиква в нужното направление.

Ще видите как светът ще се завърти около вас. Вече сте готови да се запознаете с последния - най-главния и най-мощния огледален принцип. Наред с безупречната отразяваща способност огледалото има една особеност: в него дясното става ляво, а отдалечаващото се пространство всъщност се движи обратно. Хората отдавна са свикнали с това му свойство и са се научили наум да преобразуват илюзията в реалност. Но с илюзията на дуалното огледало разумът и досега не може да се справя.

Проблемът е в човешката склонност в доброто да съзира лошо, да обръща положителното в отрицателно, а късметът си да интерпретира като зла съдба. Всъщност светът не е разположен да прави интриги. Неприятностите не са норма, защото за тях винаги е необходима повече енергия. А природата не хаби енергията напразно.

Течението на вариантите винаги се движи по пътя на най-малкото съпротивление. Може да се каже, че следва *пътя на благоприятното стечение на обстоятелствата*. Огромното множество проблеми си създава самият човек, като пляска с ръце по водата и гребе срещу равномерния поток. Но главното е, че склонността към негативизъм поражда съответния образ, който огледалото въплъщава в действителност.

Запомнете: светът само безупречно отразява вашето отношение към действителността. Колкото и мрачно да ви се струва отражението, то ще стане още по-лошо, ако се отнасяте към него като към отрицателно. По същия начин отрицателното ще се превърне в положително, когато с волята си го обявите за такова. Всяко обстоятелство или събитие носи в себе си както нежелан, така и полезен за вас потенциал.

Изразявайки отношението си на този кръстопът, вие определяте по-нататъшния развой на събитията - в благоприятна посока или не.

При всякакви, дори най-неблагоприятните обстоятелства вие в крайна сметка ще спечелите, ако изпълнявате *седмия* огледален принцип: *възприемайте всяко отражение като положително*. Защото каквото и да правите, не можете точно да знаете дали това ви носи полза или злина. Затова изберете най-доброто за вас!

Нещо повече, когато всичко се нарежда благоприятно, не бива да го възприемате равнодушно, като разбиращо се от само себе си, а го посрещнете с радост, отбелязвайки, че всичко се развива прекрасно. *Каквото и да става, всичко е както трябва*. Това е известният принцип за *координиране на намерението* - действието му е подробно описано в първата книга за транссърфинга.

Например сте се сблъскали с някакъв проблем. На кръстопътя само вие трябва да

решите дали да го обявите за сложен или за прост. Склонността към негативизъм и умората от трудния живот ви принуждават да се превиеете под бремето на проблема и мрачно да констатирате:

- Ох, колко ми е тежко! Много трудна задача.

А светът веднага се съгласява:

- Както пожелаеш, гълъбче.

Той винаги се съгласява. А щом е тъй, направете обратното - кажете си: „*Всичко се решава много просто* “. Макар и насила, наречете този проблем прост. Нека това бъде постулат за вас. Защото всъщност го прави сложен една дреболия - придружаващите обстоятелства. Но тя се определя от вашето отношение. И светът отново ще се съгласи с вас. *Каквото и да става.*

- Всичко се проваля ли? Ами - казвате вие, - всичко е просто чудесно!

И с напълно идиотски вид, както може да се стори на „здравомислещия“ човек, доволно потривате ръце („Ха така, много добре!“) или пляскате с ръце, или подскочате от радост. И скоро откривате, че наистина обстоятелството, което ви е изглеждало като неблагоприятно, всъщност ви е от полза.

Това свойство на огледалото винаги действа толкова неочаквано и удивително, че е невъзможно да свикнеш с него. Всеки път, когато пред очите ви поражението се превръща в победа, ще изпитвате с нищо несравним възторг и ще ви се иска да възкликнете:

- Не, не може да бъде! Мистика някаква! А преди от гледна точка на „здравия смисъл“ сте разсъждавали другояче, затова сте получавали пълна програма от лишения и тегоби. От този момент всеки път, когато се сблъсквате с някаква неприятност или проблем, си спомняйте, че светът винаги се съгласява с- вашето отношение към ставащото:

- Както кажеш, миличък.

Можете ли да си представите вече какво владееете? Няма нужда повече да се надявате и да чакате кога Синята птица ще благоволи да кацне на рамото ви, а колелото на Форту-на ще се обърне към вас. *Вие сте господар на късмета си.* С волята си обявявате всяко събитие или обстоятелство за благоприятно, развиващо се във ваша полза.

Това не е упование на добрата воля на света, който се грижи за вас от любов. Защото той е безстрастно огледало и щом се грижи, то е само защото вие се „оглеждате“ в него така. Това не е увереност, която обстоятелствата могат да разколебаят във всеки един момент. Не е самонадеяност, основана на сляпата вяра в успеха. И дори не е оптимизъм като черта на характера. *Това е намерение на Създател.* Самите вие формирате слоя на своя свят — създавате своята реалност.

Вие сте Създател на реалността, ако умеете „да движите себе си“, като предоставяте и на света свобода на движението. Да движите себе си означава да следвате трите последни огледални принципа. Създателят не е толкова активен наблюдател, колкото наблюдател. Не да подчини, а да *позволи* - с това се отличава неговата воля.

Сега вече знаете как да боравите с това удивително дуално огледало. Повече няма от какво да се страхувате в света, който другите смятат за враждебен, проблемен и негосторчив.

Той е~ваш!

Хванете го за ръка и си кажете: „Аз и моят свят отиваме да си вземем играчка!“

СЪЮЗ НА ПРИВЪРЖЕНИЦИТЕ НА ОГЛЕДАЛОТО

На пръв поглед изглежда, че в трансърфинга не се разглежда въпросът за съдбата - тя може да бъде произволна поради съществуването на пространството на варианти и може да бъде управлявана, ръководейки се от принципите на дуалното огледало. Въпреки това си струва да отделим още малко внимание на тази тема.

Тук мненията се разделят. Едни смятат, че съдбата е в ръцете на нейния господар. Други вярват, че тя е предопределена. Трети отиват още по-далеч, като гледат на съдбата като на участ или орис, изпратена на човек свише и предопределена от деянията му в минали животи.

Коя гледна точка е най-близо до истината?

Всяка.

Всички тези позиции са верни и дори равноправни. А няма може да бъде другояче в свят, който всъщност е дуално огледало? Изправен пред него, всеки получава потвърждение на образа на своите мисли. Няма смисъл да питам огледалото дали ми е съдено да виждам в отражението своето тъжно или весело лице. От една страна, там се отразява онова, което е, а от друга — какъвто пожелае да се види, такъв и ще бъде.

Ето защо въпросът за съдбата е въпрос на избор: дали да изберете предначертаната съдба или да предпочетете свободната. Всичко е само във вашето убеждение - каквото избирате, това и получавате.

Ако човек е убеден, че съдбата е предопределение и не можеш да избягаш от нея, тогава наистина се реализира някакъв предрешен сценарий. Безусловно в пространството на варианти съществува отделен поток, по който ще плува корабчето на живота ви, в случай че го оставите на волята на вълните. „Обреченият“, мятайки се в своя инфантилизъм, с благоговение вдига поглед към небесата, откъдето като шишарки върху му се сипят „ударите на съдбата“: „О, сила на провидението! О, десница на моята орис!“ А всъщност на челото ти е написано, че ти, глупако глупав, се намираш във властта на несъзнателния и твърде хаотичен сън, на който сам си се обрекъл.

Но когато човек поеме управлението в ръцете си, животът му престава да зависи от обстоятелствата. Корабчето може да се насочи на която и да е страна от „съдбата“, която уж е предначертана. Всичко е много просто - животът е като *река*. Ако гребете самичък, имате възможност да избирате посоката, а щом се оставяте на течението, сте принуден да плувате в руслото на потока, където сте се оказали.

Искате карма - тогава ще получите карма. Мислейки, че вашата участ зависи от някакви неумолими обстоятелства или грешки в минали животи, по този начин реализирате съответния вариант. Ваша воля - нали сте Божие чедо. А ако желаете да бъдете Създател, и това е във вашата власт. Дуалното огледало ще се съгласи с всичко. Въпросът е дали умеете да боравите с него.

В рамките на модела на транссърфинга всичко това е напълно очевидно. Единствената непостижима загадка си остава пространството на варианти.

Кой е „сложил“ там всичко, което съществува в него? Откъде се е взело? И защо?

И какво е било, преди да сложат там всичко? Казвам ви честно - *не зная*.

Мога единствено да ви предложа хипотеза: никой не е „създавал“ пространството на варианти, то е съществувало винаги. Човешкият разум е устроен така, че му се струва, сякаш *всичко* в този свят е създадено от нещо или някого и има начало и край. По всяка вероятност — *не всичко*.

Боя се, че дори осъзнатостта на човека да се издигне толкова, колкото той надминава осъзнатостта на мидата, и това няма да стигне, за да осмисли подобни неща. В света има въпроси, които са далеч извън пределите на възможностите на разума. Защото разумът е само логически автомат, макар и притежаващ способността да мисли абстрактно.

И така, нивото на моето абстрактно мислене ми позволява само да построя примитивен математически модел. Ако насочим нечия условна степен на осъзнатост към безкрайността, при която нивото на човешката осъзнатост се превръща в точка, тогава поставеният въпрос звучи така: „Защо на мен, точката, ми е позволено да заемам каквито и да било положения върху координатната плоскост? Кой е създал координатната мрежа? Кому е нужно това? И какво е било, преди да...? Непонятно...“

А ако кажем на точката, че освен плоскостта съществуват триизмерно и *n*-измерно пространство, тя изобщо ще откачи.

По-лесно е да се повярва, че съдбата е предначертана от някакви висши сили, както и че тя може да се „изчисли“ и предскаже, отколкото че съществува невероятно пространство на варианти, в което има абсолютно всичко. При всички случаи на хората не им е комфортно да живеят в неизвестност, те се стремят да получат макар и мъничък намек за бъдещето,

затова посещават астролози, предсказатели и тълкуватели. И тук пак стои въпросът за принципния избор. Какво е намерението ми - да узная какво ме очаква или да сътворя онова, което искам?

Ако изберете пасивната позиция, тогава естествено ви остава само едно - да се обърнете към онзи, който има дързостта да твърди, че умее да си служи с „Книгата на съдбите“.

А нима това е възможно? Дали някой е способен да предскаже или да „изчисли“ бъдещето?

Безспорно. Нещо повече, това е възможно именно поради съществуването на пространството на варианти. Иначе откъде ясновидците ще вземат фрагментите от миналото и бъдещето?

Несъмнено събитията не могат да се развиват произволно. Секторите от пространството на варианти са свързани в причинно-следствени връзки - жизнените линии, подчиняващи се на определени закономерности. А по какво можем да съдим за тези закономерности?

Очевидно по някакви външни прояви и признаци - положенията на небесните тела, сънищата, комбинациите от карти и дори утайката от кафе. Случайности няма. Понятието случайност е само особена форма на възприемане на следствието при липса на подробна информация за причините.

Но пак именно поради съществуването на пространството на варианти — това хранилище на филмовите ленти за миналото и бъдещето - прогнозите далеч не винаги се потвърждават. Броят на вариантите е безкраен, така че няма никаква гаранция, че „от полицата“ са взели точно лентата, на която е съдено да попадне в „прожекционния апарат“. Можем да говорим единствено за известна вероятност.

Една от най-точните беше българката ясновидка Вангелия Димитрова, световноизвестната Ванга. Изгубила от дете зрението си, на нея ѝ беше дадена дарбата да „вижда“ пространството на варианти. Но дори при нейните уникални способности процентът на „улучване“ както на миналото, така и на бъдещето се колебаеше около седемдесет-осемдесет.

Предсказанията се изкривяват и от възприятието на самите ясновидци, както и от тълкуването им. Центуриите на Нострадамус и до днес се интерпретират в най-различни варианти. Често в прогнозите се опитват да видят нещо, което там го няма, или обратното - не забелязват главното. Когато Ванга предсказа, че „Курск ще потъне“, никой нищо не разбра. Защото град Курск е твърде далеч от морето. Но когато подводницата със същото име потъна, навярно запознатите с предсказанието са настръхнали.

И все пак ако можем да говорим единствено за вероятност, че предсказателят ще види „точно този“ сектор от пространството на варианти, тогава защо точността на предсказанието се оказва твърде висока? Защото предсказанието, запечатано в паметта на човека, за когото се отнася, ще-не ще се превръща в негово намерение.

Отношението към всевъзможни тълкувания и хороскопи е особено - то е баланс между вярата и неверието. От една страна, човек не е склонен изцяло да разчита на тези неща, а от друга — някъде дълбоко в подсъзнанието му го човърка мисълта: ами ако...? Важността в отношението му към тълкуването е минимална - може да се сбъдне, а може и не. Това е нещо като игра, която се води едновременно и сериозно, и наужким.

Вследствие на това възниква някакво скрито единство между душата и разума. При тези условия се създава мимолетен, но ясен образ, който огледалото на света охотно възплъщава в действителност. Човек самичък неволно реализира предсказаното му - ето защо вероятността е над средното.

От биографията на Ванга добиваме впечатлението, че тя още в детските си игри сякаш нарочно е програмирала по-нататъшната си съдба. Любимото ѝ занимание било „лечението“ на съседските деца - „пациентите“ ѝ. Тя умеела и да разказва различни измислени истории, които всички слушали като омагьосани. Освен това Ванга играела на една странна игра:

скривала нещо в някакво тайно място, а сетне започвала да го търси слепешката, като се движела към него опипом. Картините на създаваните от нея образи били толкова безупречни, че огледалото на света точно ги пресъздадо в действителността. Ванга станала лечителка и ясновидка, а вследствие на нещастен случай изгубила зрението си. Когато била на дванадесет, попаднала в ураган, който я отнесъл в полето, и я намерили, засипана с пръст.

Трябва да отбележим, че Ванга е била убедена - от съдбата си е невъзможно да избягаш, никакви усилия на когото и да било не могат да променят предназначаното. Получавайки видения за нещастия, които трябва да се случат в бъдещето, тя се опитвала да предотврати бедата, но нищо не излизало. Понякога когато знаела, че ги очаква смърт, Ванга се опитвала да убеди хората да не тръгнат на път или ги молела да напуснат мястото, където са. И това не помагало - не я слушали.

Излиза, че има някакво противоречие с трансърфинга - нима съдбата все пак е предопределена? Всъщност няма никакво противоречие.

Един човек не е способен с намерението си съществено да повлияе на живота на друг. На човек е дадена властта да формира само слоя на своя свят. Дори когато отстрани изглежда, че влиятелен политически деец се разпорежда със съдбите на цели народи, всъщност той само изпълнява волята на родилата го структура.

Всеки е способен да управлява съдбата си, но само при условие че поема управлението в собствените си ръце. Всичко зависи от това, каква позиция заема човекът — активна или пасивна. Можеш да се носиш по течението на живота, четейки хороскопи и приемайки съдбата си като дадена свише. Но, от друга страна, ако речеш да действаш с цялото усърдие на глупавичкия разум, можеш да си сътвориш такава съдба, че не дай, Боже! Ето защо под активна позиция ще разбираме не умението да пляскаш с ръце по водата и да гребеш срещу течението, а *намерението да управляваш насоката на мислите си съобразно с огледалните принципи.*

Такава позиция дава реална власт над съдбата, като услугите на предсказателите губят всякакъв смисъл. Не казвам, че предсказанията им са лъжливи. Не, индивидуалните прогнози често се потвърждават, но те са необходими само на онези, които са избрали живота като несъзнателен сън - и между другото подобни хора винаги ще бъдат огромното мнозинство. А ако смятате да превърнете живота си в осъзнат сън, който можете да управлявате, за вас услугите на *слугите на огледалото* действително нямат смисъл.

Нима астролозите, тълкувателите и предсказателите не са слуги на огледалото? Та те ви предоставят не просто безобидна прогноза, а сурогат на вашата съдба - късче огледало, в което ще сте принудени да се оглеждате. Защото независимо дали сте възприели прогнозата насериозно или не - няма значение, тя ще си остане в подсъзнанието ви и ще програмира вашата съдба.

Дори да не говорим за пари, нима си въобразявате, че можете да получите късче от бъдещето си просто така? В Книгата на съдбата не може да се надзърне без последствия. И цената на тази стока е само една: *ще се наложи да я вземете със себе си и да я направите част от живота си, независимо дали искате или не.*

Цената може да се окаже съдбовна. И вината или, да речем, отговорността носят не онези, които продават съдбата като стока, а които я купуват. Интересувайки се от прогнозата, вие се сдобивате с огледало и питате слугата му дали днес можете да му се усмихвате. Но нали вие вече си имате огледало - слоя на вашия свят, с който можете да правите всичко, каквото искате. Със своето огледало аз съм свободен - ако искам, мога с волята си на Създател да обърна всяко поражение в победа. И така ще стане, аз плюя на всички прогнози.

Е, ако нямате желание да бъдете Създател на своята реалност, тогава се ползвайте успешно от услугите на слугите на огледалото - това също е избор и начин на съществуване. По-точно начин на безопасно движение по течението на съдбата. Тук прогнозите играят ролята на знаци - както предпазващи от възможни неприятности, така и внушаващи надежда за успех. В това отношение слугите на огледалото извършват полезна работа. Но не всички.

Най-вредни са предсказателите на глобални събития. Предричайки бъдещи катастрофи и „края на света“, те насочват мислите на големи групи хора в деструктивна посока или, с други думи, програмират колективното съзнание. Това не минава без последствия.

И което е интересно - учените също са в съюза на слугите на огледалото, макар и да не оказват пряко въздействие върху човешките съдби. В продължение на цялата история те се занимават само с това - да ни обясняват как е устроен светът. Някога Земята е била плоска, крепяла се е на три кита, на слонове, костенурка или кой знае какво още.

В миналите времена небесните светила са се въртели около Земята. Минаха хиляди години и нещичко вече се е изяснило, но процесът на изпробване на нови модели продължава както и преди.

Квантовата физика смени класическата. Обектите на микросвета отначало бяха обявени за частици. После се оказа, че са по-скоро вълни, които от време на време нямат нищо против да бъдат частици. Следва поредната теория - тя провъзгласява, че неуловимите обекти не са вълни и не са частици, а струни в десетмерното пространство-време. В пробната светът се съгласява и с този модел.

Но все пак нещо не е ясно, нещо не е както трябва. Учените са принудени да добавят още едно, единадесето измерение, вследствие на което се ражда свръхнова М-теория, в която струната се превръща в мембрана. Забавно е, нали? И после какво?

По всяка вероятност този процес ще продължава до безкрай. След поредния модел ще се появяват все нови и нови. Ако застанете пред едно огледало с друго в ръка, ще разберете защо светът има безкрайно множество модели.

В огледалото пред себе си се виждате с огледало в ръка, в което се отразявате вие пред огледало с огледало в ръка, в което...

Разбирате ли?

На въпроса, как е устроен светът, най-вероятно отговор не съществува. В рамките на понятията на човешкия разум, ако се издигнем на най-абстрактния връх на определенията, светът не изглежда *никак*. Той е просто огледало на нашите представи. Каквото мислим за него, това и получаваме. Единственото, което може да се твърди със сигурност, е, че реалността е многостранна, и да се констатират някои нейни закономерности.

Процесът на изследване на строежа му е подобен на горния пример. Когато за основа вземем една от проявите на реалността, получаваме отделна версия - късче огледало. Като застанем с него пред основното огледало на света, ще видим нов аспект в отражението. Вземайки една от проявите на дадения аспект, отново ще получим отделна версия на реалността. И пак от поредното парченце огледало ще се появи ново, отразено в образа на предишното. Но какъв е светът всъщност?

Можете да се опитате да си го представите (ако успеете) с примера на две еднакви огледала, разположени близо едно до друго. И едното, и другото отразява съседното пред него. В двете огледала е нищото, отразено безкрайно множество пъти. Черна безкрайност от образи, в които *нищо* не се отразява от *нищо*. Дали получената картина се поддава на някакво описание в рамките на понятията, с които разполага разумът ни? Едва ли.

В заключение ще добавя, че махалата на слугите на огледалото при всички случаи не се безпокоят за вашата съдба, а преследват своите интереси - нужно им е постоянно да се хранят от „клиентите“ си. Хората желаят всеки ден да знаят какво ги очаква утре, затова непрекъснато посещават „осведомените“ и внасят своята лепта енергия, а в замяна получават сурогат - късче изфабрикувана съдба. Ако вниманието на човек е попаднало в примката на махалото, търгуващо със съдбата, той не може да се чувства уверено, докато не прочете поредния си хороскоп или не узнае тълкуването на съня си. Възниква своего рода адикция - наркотична зависимост. Необходима е постоянна доза за поддържане на илюзорната увереност в утрешния ден. А махалата се люлеят и процъфтяват.

Трансърфингът няма нужда от подобно подхранване - разбрал си принципите и си гледай кефа. Самото знание не е махало — то възниква само в случай че се създава съответната структура.

Трансърфингът не обяснява и устройството на света, а предлага практичен модел, който позволява да се разбере защо е възможно да управляваме реалността и как да го правим. По същия начин можем успешно да управляваме кола, без да имаме представа за устройството ѝ.

Мисията на трансърфинга е да издаде на хората „шофьорски книжки“.

Слугите на огледалото уверяват точката, че трябва да се движи по строго определена линия на графиката на функцията - не може другояче. И наистина е така, но само в случай че самата точка приема тези условия. Реалността съществува независимо от вас. Докато сте съгласни с това. Не ще успеете да промените целия свят, но отделен слой от него е на ваше разположение. И за тази цел не е нужно да се променяте - достатъчно е да се възползвате от правото си на Създател.

Вече имате дуално огледало - също като духа от лампата, който изпълнява всички желания.

Това не е приказка, а реалност, която вероятно е била скрита от вас под булото на всекидневието. За разлика от приказния на огледалния дух не може да се заповядва. Няма смисъл да го молите, както и да търсите съчувствие от него.

Но щом изразите своето намерение, вълшебното огледало охотно ще се съгласи: „Добре, добре, миличък.“ *Вие сте истинският Създател на съдбата си, ако имате намерение да бъдете такъв.* Не предавайте съдбата си в ръцете на слугите на огледалото!

РЕЗЮМЕ

Огледалните принципи:

1. *Светът отразява като огледало вашето отношение към него.*
  2. *Отражението се формира в единството между душата и разума.*
  3. *Дуалното огледало реагира със забавяне.*
  4. *Огледалото констатира съдържанието на отношението, игнорирайки неговата насоченост.*
  5. *Не бива да мислите какво не искате, а какво се стремите да постигнете.*
  6. *Отслабете хватката си и позволете на света да се движи по течението на вариантите.*
  7. *Всяко отражение възприемайте като позитивно.*
- Констатирайте формулата на амалгамата при всеки удобен случай.*
Трябва да движите не отражението, а самия образ -своето отношение и насоката на мислите си.

Вниманието ви трябва да бъде фиксирано върху крайната цел, сякаш вече е постигната.

За да материализирате слайда, е необходимо системно да го прожектирате в мислите си достатъчно дълго време.

Не бива да потискате емоциите си, а да промените отношението си.

ВРАТАРЯТ НА ВЕЧНОСТТА

Аз и моят свят отиваме да си вземем играчка.

ЕНЕРГИЯТА НА НАМЕРЕНИЕТО

О предишната глава се запознахте с принципите за управление на реалността. Сега ще поговорим за конкретните методи. Първото необходимо условие, без което трансърфингът изобщо не е възможен, е наличието на достатъчно високо ниво на енергетика.

Енергията е два вида: *физиологична* и *свободна*. Първата усещате като топлина и физическа сила - тя се изработва от обмяната на веществата. За поддържането на физиологичната енергия на необходимото ниво е достатъчно да се храним пълноценно, да си почиваме и да се движим на чист въздух.

Свободната енергия идва от Космоса, протича по *енергийните канали* и се проявява като бодрост или жизнен тонус. Това всъщност е *енергията на намерението*, благодарение на която човек се усеща способен за активни, решителни действия. Ако си влачите хомота

всеки ден, имате сили само за изпълняване на рутинни действия и главното - нищо не ви се иска, това е доказателство за крайно ниско ниво на вашата енергетика.

Може да се каже, че свободната енергия и жизнената сила са едно и също нещо. В младостта енергията на намерението блика. Представете си старица с болезнен вид. Тя куцука, пъшка, всяко движение ѝ се удава трудно. Внезапно рязко се затичва, прави огромни скокове и с победен вик „Yes!“ разсича въздуха с ръка. Струва ви се невероятно, но точно това би искала да направи старицата, ако енергията ѝ се вдигне на нужното ниво.

Защо най-добрите си творения човек създава в първата половина или една трета от своя живот? Всичко е в енергията на намерението. Стига да я поддържате на нужното ниво, можете да създавате шедеври във всяка възраст.

Жизнената и творческата сила се атрофират, когато човек престава да се стреми към каквото и да било. Някои хора гледат равнодушно на света. Всичко знаят, всичко са изпитали и май това чувство на пресита им харесва. За тях светът е като парк, където познават всяко кътче и няма вече на какво да се учудват. С равнодушно-ленив глас поучават другите, показвайки, че всичко вече им е познато.

Подобни хора рано остаряват. Не преставайте да гледате на света с широко отворени очи и ще имате повече енергия - това е нейното свойство.

Ако човек престане да се учудва и да се стреми към нови цели, той не само прекратява развитието си, а деградира, т. е. остарява. Животът е процес, в който няма спиране - има движение или напред, или назад. Състояние като спиране и неподвижност в природата не съществува. Дори скалите трансформират облика си. За да активизирате енергията на намерението, трябва да я „уловите“ с някаква цел.

Енергията се разпалва от намерението за активно действие. Получава се нещо като кръг с обратна връзка - активното действие ражда намерението, намерението разпалва жизнената енергия. Ако си седиш и нищо не ти се иска -направи нещо и енергията ще се появи. Понякога е необходим някакъв начален тласък, за да се помръднете от мястото си.

Вероятно ще ви се стори, че енергията ви е малко и трябва да си я доставите отнякъде, но не е така. В действителност енергията ви е в изобилие - нали идва от Космоса и можете да си вземете колкото искате. Работата е там, че вече сте си взели колкото сте могли. Енергията никъде не е изчезнала - просто вече почти напълно е задействана. Цялата ѝ титанична мощ се използва за поддържане на два вида тежести.

Преди всичко задълженията и ограниченията, с които сте се обременили. Представете си следната картина. Обещали сте да направите нещо - на шията ви веднага се овес-ва тежка гира. Поставили сте си някакви условия — гирите стават две. Обещали сте нещо на себе си или на някого другиго - идва следващата.

Колко гири са овесени на шията ви? Докато не са чак толкова много, може да се живее. Но идва момент, когато тежестта става прекалена.

Тогава се получава срив - поставен в безизходица, човек се разболява, изпада в депресия или му се случва някакво нещастие. Започва да гледа света напрегнато, с недоверие и страх. Вследствие на това реалността като отражение на мислите му наистина се оцветява във все по-мрачни тонове - започва черен период, който може да продължи много дълго.

На второ място е тежестта от излишните потенциали. Като придавате излишно важно значение на различни неща, сами се натоварвате с прекомерно бреме. Това е планина от невероятно тежък товар. Чувство за непълноценност: необходимо е да бъда твърд, да защитавам и утвърждавам своята цена. Чувство за вина, за отговорност: дължен съм да си отработя задълженията, да изпълня дълга си. Преувеличаване на сложността на проблемите: предстои ми огромна работа. Съмненията и безпокойството също вечно ви потискат.

Мнозина точно така минават живота си, обременени с тежестите на всевъзможни задължения, незавършени дела, строги условия, планове и многобройни цели. Целта активизира енергията на намерението, но само при условие че тя се реализира, а не е непрекъснато в проект.

Няма нищо по лесно от това да запланирате някаква работа, да поставите условия и да

дадете обещание. Само че трябва да знаете, че обвързвайки се и с най-незначителното задължение, вие си овесвате товар, който отнема част от енергията на намерението. С този товар ви предстои да вървите и по-нататък.

На всичкото отгоре една от главните причини за слабата енергетика е затлачването на организма с шлаки. Всичко е много просто. Енергийните канали се стесняват като стара тръба и енергийният поток се превръща в тънка струйка. Оттук идва и дефицитът от свободна енергия, който е причина за останалите проблеми. Тук влизат и лошата физическа форма, и ниската креативност, и болестите, и всичко, което следва от това.

Излиза, че от цялата енергия, едва протичаща през тесните енергийни канали, огромната част отива за поддържане на множество безполезни гири. Останалото мизерно количество представлява целия обем на жизнения тонус, от който се образуват бодростта, активността, жизнерадостта, оптимизмът, желанието за всичко и веднага, усещането на способност да се повдигнат планини. Съдейки по собственото си състояние, всеки може да прецени колко от това количество му е останало. Едва ли ще се открият мнозина „състоятелни граждани“.

И така, цялата свободна енергия се оказва задействана за редица нереализирани - потенциални намерения (планове), -които единствено обременяват. *За да освободите ресурсите, е необходимо или да захвърлите част от потенциалните намерения, или да започнете да ги реализирате.*

Обърнете внимание - какво ви гнети? Ако поразмислите, бихте могли да се откажете от много гири. Повечето от тези тежки играчки ви се струват нужни, но каква полза да ги носите постоянно със себе си, а да "не можете да ги реализирате? Например: непременно трябва да бъда по-добър от всички; необходимо е винаги да бъда на висота; ще докажа на всички и на себе си колко струвам; длъжен съм да измина пътя, който съм си избрал; нужна ми е единствено победа, иначе ще престана да се уважавам; нямам право на грешки. И така нататък от рода на ще откажа цигарите, ще уча чужд език и изобщо от понеделник започвам нов живот.

Съгласете се, че всичко, което безкрайно се отлага за утре, е безполезен товар. Нужно е или да се реализира, или да се захвърли, защото отнема енергия, а е глупаво тя да се изразходва напразно.

Например когато човек е в процес на отказване от някакъв вреден навик, за това отива двойна порция енергия -от една страна, се налага да се платят лихви на махалото за кредита, а от друга, да се носи и тежкият товар на поетото задължение да се откажеш от навика.

Тази въртележка може да продължи години наред. При всички случаи насилието над себе си трябва да се превърне в убеждение, т.е. да се откажеш по убеждение, а не по необходимост. Като се притиска в ъгъла с волеви методи, човек засилва напрежението, след което неизбежно следва срыв. Затова е целесъобразно да се избере едно от двете: или решително да се реализира намерението, или да отхвърлите от себе си бремето на задължението и да вкарате навика си в управляемо русло.

Вместо да просите цигари и да събирате фасове, по-добре си купете солидна лула и си купувайте хубав тютюн. Вместо да обикаляте кръчмите и да пиете в някой вход, по-добре си носете в джоба прилична плоска бутилка. Това означава да създадете партньорски отношения със своя кредитор. В резултат вредният порок става по-умерен и управляем.

Банката ще предостави изгодни условия на солидния клиент. Да не говорим и че пуснатият на свобода навик носи много по-малка вреда, отколкото онзи, който мразиш, но не можеш да пребориш. Тук декларирането на намерението задълбочава нещата.

Но, разбира се, това не е най-доброто решение на проблема. Преди да превърнете вредния навик в цивилизовани маниери, е необходимо много сериозно да си поговорите със самия себе си.

Има още една обременителна гира - ученето, в смисъл на зубрене. Ако намерението е насочено да се натъпче ума с информация, се създава голямо напрежение. В такъв случай намерението не се реализира, а се нагнетява. Движение няма - има само напрежение. Ето

защо - макар да казвам широко известна истина, но си струва да я повтора - няма никакъв смисъл да запомняте информацията.

Това ще е мъртъв багаж, който ще ви отнеме неопределено много сили за „натоварването“. За разлика от данните знанията се усвояват само в действие, с конкретни примери, когато намерението се реализира.

Например ако сте свикнали да обяснявате на децата си уроците, направете обратното - нека те ви ги обяснят.

Веднага ще почувствате разликата.

Всичко е в посоката на намерението: необходимо е да го преориентирате - *да превърнете пасивното в активно*. Ненужната гира, изискваща запомняне, веднага ще отпадне.

А може би имате само една, но огромна гира, от която отдавна тайничко сте си мечтали да се отървете, ала не сте се решавали? Представете си колко ще ви олекне, ако я отхвърлите. Отпуснете се, дайте си повече свобода. Направете списък на ограниченията, които ви притискат, и ги свалете от плещите си. Тогава резервите от енергия на намерението веднага ще се освободят и това ще ви позволи да се движите напред.

Както вече казахме, целта активизира енергията на намерението в процеса на реализирането ѝ. Най-добре е да откриете точно *своята цел*.

Ако успеете, тогава въпросът с дефицита на енергия най-вероятно ще отпадне сам. Защото душата и разумът ентусиазирано ще се устремят към заветната мечта. Но ако в дадения момент не чувствате способност активно да действате, да завладявате нови върхове, тогава изобщо не бива и да се опитвате да търсите *своята цел*.

В такъв случай твърде вероятно е махалата да се възползват от вашата слабост и да ви натрапят чужди цели. За да откриете *своята*, е необходимо да притежавате достатъчна свобода, а това преди всичко е свобода от задълженията пред другите и пред себе си. И преди всичко за успеха на това начинание е необходимо да се отървете от още една гара — *неужно е да си позволите засега да нямате своя цел*.

За да я намерите, се изисква да имате свободна енергия - ето с какво трябва да се заемете на първо място.

Можете да използвате три начина за повишаване на енергетиката: освобождаване на заетите ресурси, тренира-не на енергийните потоци и разширяване на енергийните канали.

Освобождавайки задействаните ресурси, силата ви забележимо се увеличава. Ако преди сте давали енергия на махалата - например на алкохола и на тютюна, сега тя е на ваше разположение. Преди сте я изразходвали за грижи и безпокойство. Сега тя се трансформира в решимост да действате. Преди сте харчили енергия за колебания и съмнения, мъчили сте се с въпроси дали постъпвате правилно. Сега сами определяте кое е правилно за вас, а кое не.

Преди енергията е отивала за преживяване и задължения, свързани с чувството за вина. Сега тя е свободна. Преди ви е мъчила необходимостта да утвърждавате своята стойност. Сега си позволявате да живеете съобразно със своето кредо и ви е леко.

Всички предишни разходи са се превърнали в доходи - в енергия на намерението, с чиято помощ можете да формирате своята реалност.

В първата книга за трансърфинга вече казахме, че енергията на намерението се поддава на трениране. Както физическите упражнения развиват мускулите, така постигането на нови цели повишава енергийното ниво. Но когато всички основни върхове са изкачени и животът се успокоява, енергията на намерението атрофира. Намаляването на нивото може да се компенсира с *енергийна гимнастика*.

Принципът е следният: изпълнявайки каквито и да е физически упражнения, вниманието трябва да е фиксирано върху *възходящите и низходящите енергийни потоци*, както беше описано в първата книга. Ако добавим и *визуализиране на процеса*, когато прожектирате в мислите си слайда, че вашата енергия на намерението с всеки ден все повече нараства, гимнастиката става много по-ефикасна. Енергията на намерението по индукция увеличава самата себе си.

Ако вие днес интензивно тренирате енергетиката си, утре очаквайте последиците. Мислите, че ще имате подем?

Е, да, ама не.

Напротив, ще почувствате пълен упадък на силите. Нали когато след дълго обездвижване възобновите интензивните физически упражнения, на следния ден всички мускули ви болят. Същото става и с тренирането на енергията на намерението. Само че в този случай не изпитвате болка, а ' умора и потиснатост. Не бива да се безпокоите, защото скоро, всичко ще си влезе в нормата. Главното е да се занимавате системно.

Всеки ден си повтаряйте: „Енергията на намерението ми с всеки ден нараства." Само след няколко занятия ще почувствате такъв подем, че ще ви се поиска буквално да полетите.

Накрая, най-прекият път за повишаване на енергетиката е изчистване на организма и хранене само с естествени продукти без топлинна обработка. Защо? Това е отделна и далеч не банална тема - подробно ще бъде разгледана в следващата книга.

А сега накратко мога да посоча следната аналогия. Енергията протича в организма, както водата в тръбопровода. В чистия организъм, както и в чистата тръба налягането на водата е по-силно. Значи изчистването и поддържането на чистотата на организма е нещо просто и естествено. Макар че може да се постъпи и другояче - тръбата да се изчисти със силно водно налягане. Това е пътят на медитативните практики. Но той е дълъг и сложен, затова ви предлагам най-простия и пряк път - физиологично изчистване.

Високото енергийно ниво довежда човек до състояние, наричано вдъхновение. В такова състояние сте способни да генерирате идеи, да намирате гениални решения, да създавате шедеври. Като нощна пеперуда музата е привлечена от светлината. Скептицизмът и апатията показват, че енергийното ниво е ниско. При енергиен дефицит винаги ще гледате света песимистично, което непременно ще се отрази на реалността ви. А когато имате висок жизнен тонус, вие транслирате в огледалото на света силен образ на преуспяващ човек и тогава успехът сам идва насреща ви.

По този повод трябва да кажа още нещо. Вероятно сте забелязали, че понякога вдъхновението се държи странно. В някои моменти на духовен подем, когато невъзможното изглежда възможно, внезапно всякакъв ентузиазъм угасва и се сменя с прагматизъм. Оптимистичният огън бързо прегаря и се възцарява предишната унила картина на сивия свят, в който крилатите идеи отново изглеждат безнадеждни. Какъв смисъл от подобно вдъхновение, което е способно да гради само въздушни кули?

Работата е там, че това изобщо не е вдъхновение, а еуфория. Такова състояние възниква при рязък преход от ниско енергийно ниво към високо. Случва се при употребата на силни стимулатори или просто когато някаква необичайна информация разбунва разума. Анормалният изблик на енергия открива на съзнанието достъп до сектори от пространството на варианти, намиращи се много далеч от текущите, реализираните. Теоретично и тези варианти могат да бъдат реализирани, но са далеч от течението на вариантите, затова изискват голям разход на енергия.

По същата причина идеите, изглеждащи блестящи насън, след събуждане угасват. В сънищата душата най-често отлита в области, които имат твърде малко общо с реалността.

Истински реалните идеи се раждат само от устойчивата енергия на намерението, като не са далеч от течението на вариантите. Но за да излезе съзнанието от рамките на материалния свят и да стигне до тези идеи, се изисква или специална дарба, или стабилно високо ниво на енергетиката. Така че недостатъкът на талант напълно може да бъде компенсиран.

Енергията на намерението дава на човека не само висок жизнен тонус, който му позволява да действа ефективно в материалния свят. Много по-интересно е друго - колкото по-висока е енергетиката, толкова по-скоро желаното се изпълнява в действителност.

Минавайки през тялото, космическата енергия модулира човешките мисли и придобива регулирана форма. По същия начин радиоприемникът преобразува електричеството в сигнал, който носи информация. След като получи информационния сигнал, човешката енергия

„осветява“ съответния сектор от пространството на варианти. Вследствие на това метафизичният вариант получава реалното си възплъщение върху физическата страна на дуалното огледало - мисълта се материализира.

Очевадно колкото по-мощно е излъчването, толкова по-ефикасен е процесът на материализация. Както знаете от предишната глава, реализацията на мислите не става мигновено, иначе животът ни ще прилича на компютърна игра в свят на пълен хаос. За да се формира отражението, е необходим ясен образ, роден в единството на душата и разума, или достатъчно дълго целенасочено концентриране на вниманието. Възможно е някога да изобретят „материализатор“ на пространството на варианти. Ако даде Бог, разбира се. Нали и до днес изкуственият интелект е недосегаем - и навярно така е по-добре, защото не е ясно какво би станало. За нас главното е, че *ние* сме способни да превръщаме мечтите си в реалност.

Високата енергетика не означава прилагане на сила. За да формирате по-ефективно слоя на вашия свят, е необходимо да почувствате единство и дори тъждественост с него. Нужно е по нов начин да погледнете околната действителност: *аз владее своята реалност като тялото си*. Да влезете в еднакъв времеви режим с реалността - не очаквайте мигновени промени, а бъдете спокойни, търпеливи и целенасочени.

Нещо обикновено за вас е с лекота да управлявате тялото си. Но някои хора поради различни заболявания са изгубили тази способност. Тялото може да прави неконтролируеми движения или изобщо да бъде парализирано и да не слуша намерението. Когато сте смутени, то също не ви се подчинява изцяло. Например ръцете на подчинения и стеснителен човек могат да правят неконтролируеми движения - липсва единство между душата, разума и тялото.

Много по-зле са отношенията между човека и слоя на неговия свят. Човек се чувства изолиран от околната действителност. Слойт сякаш е някъде навън - той прави неконтролируеми движения и изглежда, че изобщо не може да му се повлияе. Но щом човек усети единство със своя свят, той придобива способността да го управлява като своето тяло.

Тази способност е напълно атрофирана, но може да се възстанови. За тази цел е необходимо да се научите постоянно да обръщате внимание на околната обстановка, да се чувствате част от този свят, да се намирате в неговия контекст, да търсите връзки, съединяващи ви с него. С други думи, *да бъдете отделна частица от света и същевременно да се разтворите в него*.

Няма да крия, че задачата съвсем не е лесна. На това не можеш да се научиш - човек влиза в единство със света само чрез всекидневния си опит. И пътят може да продължи цял живот. Ето защо за онези, които не са привлечени от трудоемката практика на духовно усъвършенстване, съществуват прости и достъпни инструкции.

Ето каква е работата. Не винаги получавате желаното незабавно. Но при всички случаи получавате само онова, към което е насочено вашето намерение.

Например ако се нуждаете от мускулна маса, вниманието ви трябва да е съсредоточено върху слайда, в който мускулите ви нарастват. Ако ви е нужно да отслабнете, всичките ви мисли трябва да бъдат за това, колко стройно става тялото ви. Щом целта ви е да повишите енергията на намерението, е необходимо да се концентрирате върху енергийните потоци и аурата ви. А ако намерението ви не е насочено никъде, нищо няма и да получите.

Когато безцелно изпълнявате упражнения, напразно харчите време и сили. Щом вниманието ви не е съсредоточено върху целта, тогава просто изразходвате физическа енергия - само това. Защото усилието е път към целта, средство за постигането ѝ. Така през цялото време ще сте на път, защото огледалото отразява само съдържанието на образа.

Енергията на децата блика като гейзер, но е неуправляема и безполезно се разпилява в пространството. Също така ако издигнете енергията си на високо ниво, но не ѝ дадете ясна насока, тя ще бъде безполезна. Обикновената крушка може да освети само близкото пространство около нея. А тясно насоченият лазерен лъч стига на много километри. Затова *ако искате енергията ви да работи, е необходимо да ѝ дадете точна насоченост към*

целта.

Целенасочеността отправя енергията на намерението в строго определена посока. Необходима е *концентрация -не напрежение, а съсредоточеност*. Обикновено миксерът на мислите ви си работи самичък. Идеите се раждат и угасват неконтролируемо, мислите ви скачат от една тема на друга. Разумът „преплита крака“ като малко дете. За да управлявате реалността, е нужно да се стремите да контролирате мислите си. Отначало това може да ви напегне, но после ще ви стане навик.

А за да си го изработите, е достатъчно да изпълнявате едно просто правило: *научете се да мислите за онова, с което се занимавате в дадения момент*. Не правете нищо просто така, без да мислите, плувайки в аморфното желе на неуправляваните мисли. *Декларирайте намерението си*. Това не означава, че винаги трябва да бъдете нащрек, в бойна готовност. Пуснете мислите си да дрейфуват, но го правете съзнателно, на принципа *ако разумът ми блуждае, то е само защото аз му позволявам*. Пак така съзнателно се връщайте към съсредоточеното си състояние, когато е необходимо.

Общо взето, същността е образът на вашите мисли в по-голямата си част да съдържа картината, която бихте искали да виждате в отражението на дуалното огледало. Така че за постигане на целта не е задължително да се намирате в идеалното състояние на органично единство със света, а е достатъчно *системно* да фиксирате вниманието си върху целевия слайд.

Управлявайки посоката на мислите си, вие подчинявате реалността на своята воля.

Няма значение, че мислите ви от време на време излизат изпод контрол. Главното е да си създадете навика да ги връщате в коловоза на целевия слайд. Когато по навик те отново и отново се връщат към целта, слайдът става ваш постоянен спътник - картината му винаги се намира във фона, в контекста на ставащото с вас.

В такъв случай можете да не се съмнявате - образът ще бъде създаден и огледалото на света неизбежно ще го отрази в реалността.

ПОЧИСТВАНЕ НА СВЕТА

Всеки човек си има свой слой от света. Може да се каже, че отразяващата повърхност на дуалното огледало е многослойна. Като се роди, всяко живо същество получава на свое разположение собствена огледална плоча. От мислите и намеренията на индивида се образува образ, който в отражението създава отделна реалност. Множеството реалности се наслаждат една върху друга, образувайки това, което наблюдаваме в материалната действителност.

Ако говорим за човека, слойт на неговия свят е пространството му на съществуване, т.е. всичко, което го заобикаля. Индивидуалната реалност се формира по два начина - физически и метафизичен. С други думи, човек създава своя свят със своите действия и мисли. Трудно е да се каже кой от двата аспекта оказва по-голямо влияние върху реалността. Най-вероятно мисъл-образите играят главната роля, тъй като създават значителна част от материалните проблеми, с които човек е принуден да се бори през повечето време. Както разбирате, транссърфингът борави изключително с метафизичния аспект.

Всеки човек живее в своя определена среда, заобикалят го множество хора и материални обекти. Как да се отдели от това пъстро обкръжение отделната сфера на съществуване? Много просто. Ако оставим настрана всичко материално, остава една основна същност, която ни интересува преди всичко: *как вървят нещата - добре или зле?* Обкръжението може да бъде богато или бедно, дружелюбно или агресивно, комфортно и не твърде - но това не е важно. Главното е доколко човек е щастлив в тези условия, получава ли всичко, към което се стреми, благоприятни ли са обстоятелствата. Точно това качество на слоя - неговият *оттеньк* - оказва решаващо влияние върху всичко, което се случва в материалната действителност.

Слойт на света може да бъде както светъл, така и мрачен. Всичко зависи от това как човек изгражда образа на мислите си - колкото повече отрицателно има в тях, толкова действителността е по-мрачна. А колкото по-зле се развиват делата му, толкова повече

неприемане се натрупва, което по веригата на обратната връзка затъмнява още по-силно слоя му. От всичко това следва, че трябва да поддържаме чиста отделната си реалност, както и тялото си.

Необходимо е решително и твърдо да отхвърляме всички отрицателни мисли, за да не замърсяват света ни. Така изхвърляме боклука от вкъщи и почистваме мръсотията. Трябва да се отървем от всички боклуци. Иначе колкото и да се стараем, работите през цялото време ще вървят зле. Има обаче един вид боклуци, които не успяваме толкова лесно да изхвърлим от света си. Това преди всичко е *чувството за вина, сетне комплексът за непълноценно ст, съмненията, безпокойствата, страхът, недоволството, неприязънта и лошите очаквания*. Те са като циреи, от които много искаш да се отървеш, но не можеш. Значи ще ги лекуваме. Средства съществуват.

Представете си следната картина: човек със своя свят тръгва с вълшебния автобус натам, където мечтата се превръща в действителност.

- Виж, миличък, отиваме за играчката ти.

— Да, свят, това е прекрасно!

Радостното пътешествие обещава много. Всичко е чудесно! Но неспокойният разум не е свикнал така, той вечно се озърта и търси неприятности. Не може всичко да е наред!

- Ей, я спри тук! Май това са праведници, които ме осъждат. Трябва да ги вземем с нас, за да загладим вината си.

- Недей така, миличък, изхвърли от главата си тази глупост!

- Трябва, иначе няма да се успокоя.

Автобусът спира и в него се качват досадни субекти, които започват да предявяват някакви претенции и да изискват нещо си.

- Ние сме твоите съдии!

Няма какво да се прави - пътуваме нататък. Въобще не е чак толкова лошо, но човекът пак *се* обажда:

- Виж - казва той на света, - ето там има прекрасни хора, нека ги вземем с нас, ще има от кого да вземам пример.

— Моля те, гълъбче, защо са ни излишни пътници? Светът прави слаби опити да възрази, но е принуден да

се съгласи, и автобусът се напълва с надути личности, които с целия си вид показват, че стоят много по-високо от теб.

- Ние сме твоят идеал!

А отстрани на пътя вече вдигат ръка Страхът, Безпокойството, Съмненията и Най-лошите очаквания. И човек се опитва да разсъждава с умен вид:

- Може би тези мъдри пътници ще ни покажат нужната посока и ще ни опазят от погрешна стъпка?

- Както кажеш, любезни - съгласява се светът и пуска гълчащите субекти.

- Ние сме твоят здрав смисъл! - заявяват те и със здравомислещите си стенания превръщат пътуването в същински ад. Като капак пътя на автобуса преграждат Недоволството, Осъждането и Неприязънта. Човек не иска да се среща с тях, но светът вече е свикнал да взема със себе си всички, на които разумът обръща внимание.

- Ние сме твоят кошмар! - крещат неприятните типове и с кикот нахълтват през вратата. Човекът би се радвал да се отърве от досадните спътници, но е късно. Автобусът е препълнен и не може да се движи по-нататък. Манипулатори, картонени кумири, истерички, съветници и прочее паплач развалят всичко. Но кой е виновен? Защо трябваше да ги вземат със себе си?

Най-деструктивно от цялата тази мръсотия е чувството за вина - независимо дали е осъзнато или не. Ако забелязвате, че светът ви наказва или унижава, държи се, сякаш се гаври с вас, опитва се да ви подчини - значи се проявяват всички признаци на болестта. Изгонете тази зараза с ритници. Чувството за вина е като самозабравил се гостенин в дома ви, който се е проснал в креслото, качил е краката си върху масата и диктува своите условия. Напълно сте способни да го изхвърлите, щом осъзнаете, че това е във вашата власт. Дори

наистина да сте се провинили в нещо, имате право да поискате прошка само веднъж.

Чувството за вина ражда наказание в най-различни форми - от дребни неприятности до големи проблеми. Ще си порежете пръста или ще катастрофирате. Външното намерение непременно ще включи в сценария някакво наказание. Така е устроен шаблонът на човешкото светоусещане - провинението трябва да бъде последвано от възмездие. Душата и разумът са напълно единни в това.

Чувството за вина неимоверно засилва поляризацията. Вследствие на това равновесните сили навличат върху „виновната глава“ всевъзможни неприятности. И най-досадната са манипулаторите, които като нахални мухи просто се залепват за вас. Те са се изхитрили да индуцират чувство за вина у своите „клиенти“. Ако човек има склонност да поема вината, манипулаторът ще прави всичко да го натоварва с все повече и повече.

Комплексът за вина се насажда отвън още в детството. Възрастните понякога използват непозволени средства, за да принудят възпитаника си да се подчинява. Ако детето дълго е под попечителството на типичен манипулатор, в неукрепналата му психика здраво засяда нещо като микро-чип във вид на неосъзнато чувство за дълг или задължение да се отработи някаква повинност.

„Програмираният“ е обречен да носи своя тежък кръст и да бъде марионетка в ръцете на манипулаторите, докато този микрочип се намира в подсъзнанието му. Но как да се махне оттам? Вината не може да се задуши, пък и просто така да се отървеш от нея също е невъзможно - твърде дълбоко е заседнала. Душата и разумът много дълго са живеели с това усещане - вечно да бъдат задължени за нещо. И да се освободят от това състояние може само с конкретни действия.

А именно - необходимо е *да престанете да се оправдавате*. Тук се проявява един особен случай, когато лечението на болестта като следствие отстранява причината. Не е нужно да се убеждавате, че никому не сте длъжни за нищо. Просто следете обичайните си действия, а за това е необходима осъзнатост. Ако сте свикнали да се извинявате по най-малкия повод, сега си създайте друг навик — *обяснявайте постъпките си само в случай че това е действително необходимо*.

Не бива да се убеждавате, че не сте длъжни. Нека чувството ви за вина си седи вътре във вас. Но външно не бива да го показвате. Като не получават от вас предишните дивиденти, манипулаторите постепенно ще ви оставят на мира. Същевременно душата и разумът малко по малко ще свикнат с новото усещане - вие не се оправдавате, значи така и трябва, а следователно нямате никаква вина. Вследствие на това ще се появяват все по-малко поводи за „изкупление“. Ето така - по веригата на обратната връзка - външната форма малко по малко ще приведе в ред вътрешното съдържание. Чувството за вина ще изчезне, а след него и съответните проблеми.

Още една болест, от която в една или друга степен страда практически всеки, е комплексът за непълноценност. С такъв товар човек се чувства недостоен или неспособен, което се отразява в действителността. В първата книга за транссърфинга подробно разказахме за *вътрешната важност* — какви проблеми възникват, когато човек се чувства непълноценен в някаква област и се стреми по всякакъв начин да повиши своята значимост. Парадоксът е, че тук действа един закон, подобен на принципа за неопределеност в квантовата физика: значимостта става все по-малка, колкото по-силно се стараят да я подчертаят.

И обратното - който не се интересува от нея, задължително я притежава.

Стремежът да укрепиш положението си и да подчертаеш достоинства си е илюзия, преследване на отражението по огледалния кръг. Но как да се убедиш, че струваш нещо и няма нужда да доказваш това? Тук има още една нишка на обратната връзка, по която следствието премахва причината. Искате ли да преориентираш намерението: вместо да се стараете да се докажете, е нужно изобщо *да прекратите всякакви опити да повишите своята значимост*. Ако човек не го прави (а вие знаете, че го правят практически всички, всеки посвоему), околните интуитивно чувстват, че неговата значимост не се нуждае от

потвърждение. А щом е тъй, започват да се отнасят към него с по-голяма симпатия и уважение. Вследствие на това душата и разумът постепенно се проникват от убеждението, че „аз наистина струвам нещо“. В някакъв момент огледалният кръг спира, после завива и започва да се движи насреща. В резултат самооценката се повишава и комплексът за непълноценност изчезва.

Съмненията, безпокойството и страхът също сериозно развалят картината на света. Не забравяйте, че след като тези мисли се отразят в огледалото, в слоя на света прониква онова, от което наистина трябва да се страхувате. Но най-голяма вреда опасенията нанасят на поставената цел, защото както знаете от предишната глава, те превръщат желанието във въжделение.

Колкото по-силно ви изгаря желанието като страх от поражение, толкова по-голяма е *външната важност*, а вероятността за успех е по-малка. Трябва да се откажете от очакването във формата на въжделение, иначе нищо няма да постигнете. За постигането на целта е необходимо намерение - то е лишено от съмнения и се появява, когато от простото „искам“ преминете към действия.

За да се успокои трепетното нетърпение, е необходимо да се подсигурите - да откриете резервен път в случай на неуспех, както и от самото начало да се примирите с поражението. Но възниква въпросът: как предварително да приемеш поражението, като те мъчи нетърпима жажда да получиш своето? Ще разберете, когато нищо няма да излиза от начинанието ви, отчаянието и злобата ще ви накарат да махнете с ръка на очаквания резултат.

От *вътрешната важност*, т.е. от болезненото чувство за собствена значимост, също можете да се освободите чрез отчаянието. Ако нещо не ви се получава и по този начин силно уронва амбициите ви, чувството за безнадеждност ще ви накара да плюете на всичко и да захвърлите собствената значимост като омръзнал ви товар. Веднага ще се почувствате леко и свободно. А нещата тутакси ще се оправят.

Съмненията в успешния завършек на заплануваното обикновено възникват тогава, когато разумът обмисля пътища и средства за постигане на целта. В книгата „Транссьрфинг на реалността“ много говорихме защо изобщо не бива да се мисли за това. Вие не можете точно да знаете как ще се уреди всичко. Задачата ви е да съсредоточите вниманието си върху целта, сякаш вече е постигната. Тогава *външното намерение* ще отвори нужната врата, когато му дойде времето.

Сега, когато вече познавате правилата за боравене с дуалното огледало, нищо не бива да ви тревожи. Най-ефикасното средство срещу съмненията и страховете са огледалните принципи. Първо, насочете намерението си към поддържане на амалгамата „моят свят се грижи за мен“. Второ, безрезервно следвайте трите последни огледални принципа.

Например готвите се да постъпвате в университета и искате приемните изпити да минат благополучно. Преди изпита си кажете: ако ме скъсат, може пък и да е за добро. А сетне весело и безгрижно отивайте на изпит. Това се нарича да се примириш с поражението и да се движиш по течението на вариантите. Да изпълняваш онова, което се иска от теб, и същевременно да мислиш равнодушно за крайния резултат. Или по-скоро *да мислиш, че всеки изход е успешен*.

Не бива да се преструвате, че не искате да постигнете целта си - няма да успеете да се излъжете. Нужно е да не мислите как ще бъде постигната целта ви и да не зацикляте на сценария си. Работата ви е да работите за визуализиране на слайда и да крачите към целта. Трябва да насочите контрола на разума не към сценария, а за спазване на огледалните принципи.

Защо да се вълнувате, щом при всички случаи ви очаква успех? Нали вие трябва да решите как да определите отношението си - като положително или като отрицателно. Всички са свикнали да се отнасят към неуспехите си непременно отрицателно, затова са принудени да се подчиняват на правилата на игра, в която по определение е трудно да постигнеш успех. А вие направете нещо неадекватно -кръстете неуспеха си успех. Тогава ще успеете да излезете от строя и победата ви ще бъде сигурна.

Както в чувството за вина и за значимост, и тук действията нишката на обратната връзка. Като превключите вниманието си от огледалото върху образа и прекратите гонитбата на отражението, вие спирате огледалния кръг. Няма нужда да вярвате в успеха и да се убеждавате. Всичко, което е нужно, е да *пренасочите намерението си за спазване на принципите*. След като те започнат да действат, ще забележите, че в реалността стават значителни промени. Разумът ви ще се убеди, че огледалото наистина работи. Най-сетне той ще се увери, че успехът се постига не по начина, както си го е представял. Вследствие на това душата и разумът ще се успокоят, страхът и съмненията ще изчезнат, а огледалният кръг ще тръгне насреща ви.

Останалият боклук, който е необходимо да изхвърлите от своя свят, е осъждането, недоволството, неприязънта и най-лошите очаквания. Що се отнася до първото, трябва да ви стане ясно, че критиката към когото и да било - дори да е справедлива, - е крайно неизгодна. Много неблагоприятна работа. За да възстановят баланса между лошо и добро, равновесните сили ще направят всичко на скамейката на подсъдимите да седне самият обвинител. Причина и повод винаги ще се намерят. Така че по-добре наложете табу върху всяко осъждане от своя страна.

За останалите негативни отношения може да се каже само едно. Играейки в пиесата със заглавие „Не ме устройва моят свят, не ми харесва животът ми“, вие формирате и поддържате именно такава реалност. Спомняйте си отново и отново, че стоите пред огледало. Амалгамата и трите последни принципа ще ви помогнат да преобразувате слоя на вашия свят в уютно кътче. Повече няма какво да се добави.

И последното. Да допуснем, че сега ви е много зле - толкова, че просто нямате сили да се принудите да следвате някакви принципи. С какво да започнете, как да поправите реалността?

Понякога животът става съвсем непоносим. Сякаш алкохолик изтрезнява и открива около себе си мрачна и неуютна действителност. Като илюстрация можем да приведем характерния пример, когато след весел запой настъпва мрачно утро и трябва да се довлечеш до работата. В предприятията след празници има маса проблеми. Разбираемо е, че хората не могат да се включат в работния ритъм, но нещо подобно става и с техниката. Според статистиката автомобилите, компютрите и другата апаратура се повреждат най-много в понеделник. Какво става с реалността?

Тази реалност се създава от самите хора, когато техните слоеве се наслагват един върху друг. През периода на махмурлук на човек му се налага да връща на махалото „лихвите по заема“. При недостига на свободна енергия мисловният образ съдържа голям процент отрицателна окраска. Заради това възниква нервна обстановка и работата не върви. Огледалото реагира по съответния начин и реалността се изкривява. Ако вкъщи от строя излизат битовите уреди, в предприятията съвкупното изкривяване води до по-осезателни последици - несчастни случаи, механизмите се чупят, сложната и особено точната техника работи нестабилно.

Работата е там, че ако човек е изпаднал в депресия или в променено състояние на съзнанието, слойът на неговия свят бива въввлечен в *мътните области* на пространството на варианти. Реалността сякаш се покрива с мъгла. Цялата околна обстановка остава на мястото си, условията са предишните, дори времето може да е прекрасно и все пак във въздуха виси нещо гнетящо. Ако в такива дни не сте обръщали внимание на отсенките на реалността - наблюдавайте. Ще почувствате, че материалният свят ви гледа с хладна враждебност. Променило се е качеството на неговия слой - „работите вървят зле“. Точно това качество - мътната пелена - оказва съвсем осезаемо въздействие върху всичко, включително техниката.

Черният период започва или с физическо неразположение вследствие на недостига на свободна енергия, или с отрицателни емоции, когато очакванията не се оправдават. За да не допуснете в бъдеще мътната област в реалността си, е необходимо преди всичко да повишите енергетиката си - когато достигне нужното ниво, раздразнението ще спре. Е, и да правите всичко, за което говорихме по-горе — да държите слоя на света си чист.

Но сега, ако сте в депресия, трябва отначало да поправите реалността - да изкарате слоя на своя свят от мътния облак в чиста област на пространството на варианти. Как обаче да го направите?

Има една рецепта, проста като всичко гениално. Когато детето плаче, как ще го успокоите? Убеждаването няма да помогне. Трябва да се занимавате с него, да проявите грижа и участие, да му отделите внимание. А когато ви е зле - значи детето във вас плаче. Погрижете се за него. Въпреки че мнозина изглеждат сериозни, солидни, твърди и т.н., всички ние всъщност си оставаме деца. Повозете се на въртележката - това означава да се заемете с онова, което най-много ви харесва. За да поправите реалността си, направете таймаут, през който просто ще си почивате, без да мислите за проблемите: „Аз и моят свят отиваме на разходка“.

Отделеното време си заслужава, необходимо е да изчистите слоя си - от него зависят много неща. Купете си любимото лакомство: „Яж, яж, миличък, нека ти е вкусно.“ Посветете цял ден на себе си, на своите удоволствия. Угаждайте си, грижовно се поставете да си легнете: „Спи, миличък, твоят свят ще се погрижи за всичко.“

На следния ден, ако не ви мързи да спазвате огледалните принципи, ще почувствате как околната действителност придобива все по-топли и уютни нюанси — слойт ви излиза от мътната област.

Ако сте наблюдателни, ще се удивите колко *реално* е всичко това. Материалният свят, който преди ви се е струвал стационарен, започва буквално пред очите ви пластично да се трансформира. Потискащата атмосфера се разведрява, спрелият часовник пак тиктака, хората се отнасят с по-голяма симпатия. Това гигантско дуално огледало действа просто зашеметяващо. Реалността се движи в пространството на варианти незабележимо, като минутната стрелка - но се движи!

Така се прави „козметичен ремонт“ на реалността. Но това далеч не е всичко. Не искате ли да направите капитален ремонт? Спомнете си младостта - всички цветове са били толкова ярки и празнични, животът е бил прекрасен и пълен с надежди. Чувствали сте се прекрасно. Защото вашият слой и вашето тяло са били чисти и свежи. Светът се е грижел за вас - наистина не сте го оценявали особено, но пък и не сте предявявали особени претенции. С времето обаче претенциите и отрицателната нагласа в мислите ви са ставали все повече. Така отсенките в слоя са помръкнали и животът е навлязъл в периода, когато казват: „А преди как беше!...“

Този ефект описахме в първата книга за транссърфинга като *изместване на поколенията*. Времето стремително лети. Сякаш всичко е било вчера, а е било много отдавна. Възрастта неотвратимо си взема своето. Надеждите остаряват, светът повяхва. Нима купонът свършва?

Не, все още нещата могат да се върнат. И предишните цветове, и новостта в отношенията, и възторгът на надеждите. Ако спазвате огледалните принципи, предстои ви да се докоснете до удивително явление: *слойт на света ще си върне предишната свежест*. Когато успеете да поправите за себе си изместването на поколенията, в пълна мяра ще почувствате какво е да управлявате реалността.

КОРИГИРАНЕ НА ОГЛЕДАЛОТО

Във всички времена човек е създавал всевъзможни модели на управляема реалност, започвайки със скалните рисунки и завършвайки със сложни уреди и механизми. Всички тях ги обединява една обща черта - подчиняват се на човешкото вътрешно намерение.

Като продукт на чистия разум вътрешното намерение действа праволинейно, на принципа „накъдето се обърна, натам и ще тръгна“. Човек е способен да подчини на волята си само тази част от реалността, която е направил атрибут на играта си. Например може да се подчини отрязък от реката и да се получава енергия. Но като цяло реката ще си остане както и преди независима част от неуправляемата реалност.

Можеш да накараш магарето да тръгне с вътрешното си намерение, като приложиш

пряко усилие. Но е невъзможно да го убедиш да направи нещо, което не иска. Независимата реалност е подвластна само на външното намерение, което се ражда в единството между душата и разума.

Човек има на разположение два начина да управлява реалността. Първият е да превърне обектите на околния свят в атрибути. Тогава те ще се подчиняват на вътрешното му намерение. Вторият е да използва външното намерение и да живее в единство с природата. Това са два принципно различни пътя за развитие на цивилизацията.

Обществото ни се развива по първия - най-неефективния и при това пагубен за планетата и за самия човек. •Не е възможно да се укроти цялата природа, затова човек се намира в състояние на постоянна борба с околната среда. Ту я замърсява, ту се втурва да я опазва - общо взето, действа на все същия принцип: старее се да превърне всичко в свои атрибути, за да ги подчини на вътрешното намерение.

Неопитомената реалност съществува независимо и се държи като огледало, в което се отразява отношението на човека към околната действителност. Но то не е обикновено.

Да предположим, че на човек му е необходимо отражението в огледалото на света да се обърне наляво. Действайки в рамките на вътрешното намерение, той се опитва да обърне самото отражение. Вследствие на това се създава излишен потенциал и равновесните сили обръщат отражението в противоположната страна. Светът не се подчинява, защото огледалото е станало криво.

Огледалото на света се изкривява от поляризацията. Както знаете, тя се появява по две причини. Първата са отношенията на зависимост, основани на сравнение, противопоставяне или поставяне на определени условия. Например „Аз съм добър, защото ти си лош" или „Ти си добър, ако признаеш моето превъзходство".

Втората причина за възникване на поляризация може да определим като „затягане на гайките". Когато човек се опитва да притиска отражението с вътрешното си намерение, нищо не се получава. Той си мисли, че трябва още малко да понатисне, и тъпо и упорито продължава в същия дух. Равновесните сили премахват поляризацията чрез сблъсък на противоположностите. Вследствие на това човек получава съвършено обратния резултат на насоката на вътрешното му намерение.

Огледалото може да се поправи, ако се премахне поляризацията. Това се прави много лесно, също както се оправя велосипедно колело. То се изкривява там, където спиците са пренатегнати. Ако светът не ви слуша и се държи сякаш напук, необходимо е да разберете от какво е предизвикана поляризацията и да отслабите съответния потенциал. Индиговите деца ще ни помогнат да разберем как се прави това, защото са много чувствителни към излишните потенциали. Отличителните им особености са осъзнатост, стремеж към независимост, индукция, индивидуалност. Тези качества се проявяват в индиговите деца като реакция на опитите на околните да ги натикат в рамките на закостенялата социална *структура*.

Всяка клетка на структурата, включително и семейството, се стреми да вкара в рамки поведението на децата, да ги подчини на контрол. В някаква степен това действително е необходимо. Но не дотам, че да се мъчат да превърнат детето в атрибут на своята игра, в която основно е правилото: „Ще правиш нещата така, както искам аз."

Очевидно е, че такъв примитивен подход създава поляризация. В резултат децата стават неуправляеми, като листа, подхванати от вятъра на равновесните сили. Недоволните и тъпи възрастни както обикновено правят всичко, на което са способни, т.е. затягат дисциплинарните гайки. А децата в отговор още повече се развилняват или се пречупват и се превръщат в атрибути - елементи на структурата, в живота на които „всичко е правилно, но няма нищо хубаво".

Естествено, никой не би пожелал на детето си участва да бъде отхвърлено от обществото. Но и съдбата на редово винтче не е за завиждане. Мнозина биха могли да признаят, че в живота им или „всичко е било правилно, но е нямало нищо хубаво", или „не е имало нищо хубаво и всичко е било неправилно". Всеки родител иска при децата му всичко да е другояче, затова набляга на поляризацията, упорствайки в невежеството си.

Цялото вътрешно намерение на един възпитател невежа се свежда до идиотската формула: „С всички сили (с цялата си глупашка сила) ти желая доброто, затова ще правиш както искам аз.“

Между другото всички проблеми на възпитанието се решават ефикасно, ако се откажете от тесногръдото вътрешно намерение и поразмислите каква е причината за изкривяване на огледалото.

Първо, необходимо е да се определи къде се намират противоположните полюси на поляризацията. Ако от едната страна на колелото спиците са пренатегнати, от другата би трябвало да са разхлабени. Стремежът към независимост и неуправляемост на индиговите деца са „разхлабените спици“. От какво са пренатегнати спиците от противоположната страна? От натиска на околните в стремежа им да подчинят децата на своята воля.

Излиза, че регулирането в рамки поражда още по-голям безпорядък. Какво ще стане, ако гайките продължат да се пренатягат? Спиците още повече ще се разхлабят и най-накрая нещо ще се случува.

Очевидно за да се намали поляризацията, е необходимо да се отпуснат пренатегнатите спици. Как да се направи това? Регулирането трябва да се разрежи с доза разумен безпорядък. Съществуват множество начини: да подскочат върху кревата, да се налагат с възглавници, да вият оглушително или да издават нечленоразделни звуци, да се бутат, да бягат на четири крака, най-сетне да измислят други начини за пакостене.

Дори могат да причакат някой член на семейството и да го нападнат или да сътворят някакво друго безобразие. Полезно е на масата да се омажат с мармалад, ако нямат подръка пасти. Или когато прекарват лятната ваканция около водоем и наоколо има кална локва, това е голям късмет — знаете какво да се направи.

Изобщо колкото повече такива „разумни“ глупости прави, толкова по-послушно е детето. Би трябвало причината за подобен парадокс да ви е ясна.

Регулираността също е добре да бъде нарушена с английски хумор, когато сериозността стига до идиотизъм. Изобщо веселието, както и скуката, е състояние на душата. Вече казахме, че същинска скука не съществува, а има само вечна потребност да се управлява реалността. Тази потребност е неотменно свойство на душата.

А защо ѝ е на душата да се весели? Навярно защото ѝ е хубаво, когато е весело. А защо е хубаво? Ами понеже хуморът и веселието намаляват важността. Невъзможно е да се управлява реалността, когато съществуват излишни потенциали, които блокират енергията на намерението и изкривяват огледалото на света.

Ако сгънете човека на четири и го завържете, нали тялото му ще чувства дискомфорт? Същото усеща душата, стегната в менгемето на излишните потенциали, а ги има винаги в една или друга степен. Неспokoйният разум постоянно „извива ръцете“ на душата.

Когато веселието успокоява напрежението, душата получава свобода. Ето защо ѝ е хубаво, когато ѝ е весело -това е усещане за душевен комфорт, което е също толкова реално както физическото.

Но по принцип огледалото може да се коригира и без хумор. Ако характерът ви е такъв, че не сте разположени към весели и палави бели, тогава е нужно просто да помислите къде е възможно да отпуснете кормилото на управлението.

Принудата там, където е неизбежна, трябва да се разведри със свобода на избора. Например: „Ще измиеш съдовете или ще отидеш до магазина?“ Дори дисциплината се превръща в свободна волеизява, ако е основана на осъзната необходимост.

Когато възрастният диктува правилото „не може и толкоз“, като го подкрепя с аргумента „защото така“, тогава той изобщо не е възрастен, а глупаво дете, притежаващо власт. Не е ли по-добре заедно да обсъдите и да моделирате ситуацията на принципа „какво ще стане, ако...“.

Принудата изкривява огледалото, ето защо дава обратния резултат. За да се премахне поляризацията, е необходимо да преразгледате политиката си и да преминете от демонстрация на властта си към спечелване на уважение, а авторитарността да смените с

отношения на доверие.

Вместо да го принуждавате, по-добре направете така, че детето само да изпълни каквото се иска от него. За тази цел е необходимо само да измислите как да превърнете обременителното за него задължение в начин да повишите неговата значимост. Утвърждаването и повишаването на собствената значимост са в основата на мотивацията на всички хора и особено на децата. За общуване с децата най-добре подхождат принципите на фрейлинга, изложени в книгата „Трансърфинг на реалността“.

Склонността към интуиция е още едно качество, което трябва всячески да се развива. Индиговите деца имат по-развито дясно полукълбо на мозъка. Образователната ни система използва лявото полукълбо, защото целта ѝ съвсем не е да развива способностите и навиците на децата. Тя ги принуждава *да учат* уроците и редовно *да се отчитат*. Намерението не е насочено за получаване на знания, а правилно да се отчиташ.

При този подход работи главно лявото полукълбо, и то в пасивен режим. Стремещът да се напълни главата на децата с информация поражда единствено реакцията „Не искам!“. Получените по този начин знания са безполезни - те се намират в паметта в пасивен вид за твърде късо време, също като стока в склада, и много бързо стават негодни - забравят се. Междувременно ситуацията с образованието може много лесно да се поправи. Необходимо е само да се пренасочи намерението на обучаващия се на друга страна.

Първо, коренно да се промени методиката на обучение: *не да се научи, а да се направи практически*. В този случай мозъкът ще работи както трябва - като творец, а не като склад.

Второ, да се промени целта на обучението: *не да се отчиташ, а да научиш другите*. Да, точно така. Има специални училища, където децата в буквалния смисъл се обучават един друг, т.е. играят ролите ту на ученик, ту на учител. Учащите се блестящо усвояват сложни програми в рекордно къси срокове. И всичко е благодарение на това, че намерението се е активизирало.

Между другото подобни училища са единици и е много трудно да попаднеш в тях. Бихте попитали — защо този напредничав метод не се внедри повсеместно, нали е потвърдил стопроцентовата си ефективност? Не може, в никакъв случай!

Защото не е изгодно на *структурата* - не са ѝ нужни таланти, изтъкнати личности, ярки индивидуалности, а изправно работещи *елементи*. Така че всичко е наред - образователната система е самото съвършенство! Тя подготвя изправни елементи и го прави точно така, както го изисква структурата - светът на махалата.

Но както се казва - и върху камък може да порасне дърво, и в менгемето на всеобщия ред понякога израстват гении. Ако не искате вашето дете да стане такова изключение, потискайте го по всички канони на системата. А в случай че наистина желаете доброто на децата си, при общуването си с тях непрекъснато следете нивото на поляризацията, която изкривява огледалото и прави детето неуправляемо.

Индиговите деца (а те вече са мнозинство) притежават забележителни качества, най-важното от които е индивидуалността. В света на махалата на децата им е много трудно да съхранят в себе си това качество. Ето защо е необходимо винаги да се помни основното правило на трансърфинга: „Позволете си да бъдете себе си, а на другите да бъдат други“.

Но пък твърде да отпускате спиците също не бива. Във всичко трябва мярка. Как обаче да се намери тази златна среда?

Трябва да наблюдавате, да разсъждавате и да използвате принципа за коригиране на огледалото, а не сляпо да държите на своята линия на поведение. Във вашите сили е да помогнете на децата си да станат изтъкнати личности. А в структурата и сами ще успеят да се впишат.

СЪЗДАТЕЛ НА РЕАЛНОСТТА

Досега говорихме как да превърнем живота си в осъзнато сънуване, а сломя на своя свят - в уютно кътче. Огледалните принципи оказват макар и осезателно, същевременно меко въздействие върху реалността. Сега ще се запознаете с по-силни средства.

Основният инструмент на трансърфинга е целевият слайд - визуализиране на

картината, в която целта вече е постигната. Няма да повтарям онова, което подробно е описано в първата книга. Ще припомня само главните моменти. Слайдът не бива да се гледа като външна картина. Трябва да се намирате вътре във въображаемите събития: с какво се занимавате, когато целта вече е постигната, какво чувствате, как се усещате, какво ви заобикаля, какво става. Намирайки се в центъра на слайда, си представяте, че имате всичко, към което се стремите. Това не техника и няма никакви строги правила. Правете всичко така, както ви се получава. Принципът е един: *вие стоите пред огледалото на света и формирате в мислите си образа, който искате да получите в реалността.*

Целевият слайд определя вектора на течението на вариантите. Ако го прожектирате системно в мислите си, събитийният поток и обстоятелствата ще бъдат насочени към целта. В началото не е задължително да имате ясен план и да знаете как може да се реализира. В нужното време ще се отвори нужната врата - конкретни пътища и възможности, и вие ще ги видите. *Не бива да поставяте строги условия как да бъде постигната целта. Работата ви е да се съсредоточите върху крайния резултат.*

Освен целевия слайд съществува и *визуализиране на процеса*, също описано в първата книга. Когато вече сте поели по пътя към целта, т.е. знаете как да бъде реализирана, и изпълнявате всичко, което е необходимо в материалния свят, процесът може да бъде ускорен с неговото визуализиране. Принципът е следният: *всичко ми върви просто чудесно, днес правя всичко по-добре от вчера, а утре ще бъде по-добре от днес.* Може да се каже, че това е гребане по течението на вариантите. Но главното все пак е посоката на течението на вариантите. Ако поддържате в мислите си целевия слайд, всички обстоятелства работят за постигане на целта ви, дори да ви се струва, че не е така.

Можете да прожектирате слайда когато поискате и колкото поискате. Но непременно го правете поне половин час дневно, ако наистина имате намерение да постигнете целта си. За засилване на ефекта на визуализирането съществуват няколко конкретни средства.

Първото са *енергийните потоци*. Секторът от пространството на варианти се материализира чрез енергията, която минава през човешкото тяло, модулира се от мислите и се превръща в енергия на намерението. Колкото по-голяма е мощността на излъчването, толкова по-силен е ефектът. Мощността може да се увеличи, ако вниманието се концентрира върху енергийните потоци.

Представете си, че от центъра на тялото ви, на нивото на слънчевия сплит, излизат противоположни стрелки, дълги по половин метър. Мислено ги обърнете така, че предната да е насочена нагоре, а задната - надолу. Такова „завъртане на ключа“ активизира низходящия и възходящия поток. Представете си, без да се напрягате, как протичат покрай гръбнака нагоре и надолу - единият в небето, другият в земята. Фиксирайте част от вниманието си върху потоците и започнете да прожектирате слайда. Най-добре го правете, когато сте на разходка, където няма много хора.

Следващото средство е *фрейм*. Помислете си с какво обичате да се занимавате, когато сте постигнали целта си, кое е неотменима част от целевия слайд, негов безспорен атрибут? Например седите в люлеещия се стол пред камината, стоите зад шурвала на собствената си яхта, садите рози в градината на къщата си, стискате ръка на партньора си, след като сте сключили успешна сделка - какъвто и да е характерен фрагмент от слайда. Превъртете няколко пъти в мислите си тази картина. Тя би трябвало да създава някакво интегрално впечатление - мигновен отпечатък на слайда, съдържащ мярналия се образ и придружаващите го усещания.

Това е фрейм. Можете за по-удобно да му дадете някакво късо име. След това от време на време го включвайте за миг в паметта си като лампичка. Правете го, когато ви се поиска, пак без да се напрягате особено. Фреймът е още една нишка, която ви свързва с целевия сектор от пространството на варианти.

Ефективността на фрейма може да се повиши с т.нар. *взривна вълна*. Създайте в мислите си фрейм или просто картина, която бихте искали да въплътите в действителността. Веднага след това си представете, че от вас на всички страни се разпръсква кълбо, сякаш

енергийната ви обвивка се взривява. Взривната вълна се разпространява толкова далеч, колкото можете да си представите. Направете го няколко пъти, докато не ви омръзне.

Какво става в този случай? Вие сте създали мислен образ и го изпращате в околния свят. Можете да не се съмнявате - мисълта ви няма да пропадне безследно. Само трябва да имате предвид, че огледалото работи със забавяне.

Още един начин - *външната сфера*. Възможно е нито веднъж да не сте почувствали енергийната си обвивка и не можете да усетите как се разширява, подчинявайки се на въображението ви. Това е, защото действате с вътрешното си намерение. А сега си представете сфера, която не ви принадлежи, тя ви тегли. Усещате как нещо извън вас се опитва да разтегли тялото ви. Някъде в радиус пет-седем метра преминава невидим фронт. Опитайте се леко да го разтеглите и да го свиете - той ще се съпротивява като каучук.

Ето вече усетихте по-ясно сферата. Това е границата, която ви свързва с външния свят. Вътре в сферата всичко е ваше, а извън нея е външното, не е ваше. И същевременно тя ви принадлежи, защото чувствате как ви тегли. Намерението се е обърнало - активното начало сега не е вътре във вас, а отвън.

По същия начин като се опитвате да въздействате на някой предмет с вътрешното си намерение — например да движите молив с усилие на волята си, нищо няма да постигнете. Опитайте се да си представите, че самият молив е притеглен към вас с невидими нишки. Точно с това свързващо звено ще можете да го движите. Аналогично като се принуждавате да се вдигнете във въздуха, няма да полетите. Представете си обратното - уж самият околнен свят ви вдига във въздуха. Възможно е да постигнете нещичко, ако успеете да превърнете вътрешното намерение във външно. Смисълът е да преминете границата, където вашата воля „да принудите света да се подчинява“ ще се превърне в „да му позволите сам да го направи“.

Всичко това изобщо не е лесно. Но за нашите цели не е задължително. Напълно достатъчно е да усетите поне съществуването на външната обвивка. Уловете това чувство, фиксирайте част от вниманието си върху него и започнете да прожектирате целевия си слайд. Сферата е нещо като антена за предаване на мисловната енергия, което значително ще засили действието на слайда.

Следващото средство е *привеждане на декорите*. Старайте се всички мисли, които ви идват наум, да привеждате към общия знаменател на вашата цел. Обикновено дори произволните мисли се подреждат в логическа верига. Завършете логическата верига с някакъв фрагмент от целевия слайд. Просто от време на време си припомняйте към какво в крайна сметка се стремите. За каквото и да мислите, с каквото и да се занимавате, връщайте вниманието си върху целта. Нека слайдът се превърне във фон - трябва да възприемате всяко събитие, всеки информационен блок в неговия контекст. Тогава по-ефективно ще формирате слоя на своя свят и вашето намерение ще се въплъти в действителност.

Околната обстановка също може да бъде приведена в съответствие на онова, което ви очаква при вашата цел. Да предположим, че се разхождате в парка и прожектирате в мислите си целеви слайд, в който работите в градината пред къщата си. Погледнете тревата и дърветата през призмата на този слайд. Ще почувствате как се преобразява картината - декорите ще получат нови отсенки. Може би ще добиете усещането, че виртуално вече сте в своята градина. Този ефект възниква вследствие на наслаждането на слайда върху околната обстановка. Част от вниманието е фиксирано върху сектора от пространството на варианти, където се намира вашата бъдеща градина, докато очите ви наблюдават материалната действителност. Става нещо като преобразуване на текущата реалност към сектора на вашата цел. В такива моменти процесът на материализиране на образа на вашите мисли се развива особено ускорено.

Спомнете си как в детството ви, когато ви е било леко и комфортно, светът се е грижел за вас. Тогава не сте го осъзнавали. Просто ви е било хубаво. Но с времето все повече сте проявявали капризи и недоволство, поради което светът е охладнял към вас. С какво асоциирате това усещане за спокойствие и уют от детството ви?

Тази асоциация можете да превърнете в ключ за привеждане на декорите, сред които се

чувствате комфортно и безопасно. Спомняйте си от време на време онази уютна и безгрижна обстановка и вашият свят отново ще стане приветливо и удобно място.

И последното средство - специално за мързеливците - *целевата амалгама*. Главното условие за успешното визуализиране е да не се принуждавате да го правите. В случай че прожектирате в ума си целевия слайд и не успявате просто да си доставите удоволствие, а се налага да действате с принуда, възниква излишен потенциал. Вследствие на това равновесните сили ще обезсмислят цялата ви работа. В такъв случай по-добре се откажете от това потискащо задължение и прехвърлете цялата работа върху плещите на вашия свят. Помолете го да ви вземе на ръце и сам да се погрижи изборът ви да бъде реализиран.

Повтаряйте си твърдението: *всичко ще се нареди от само себе си, без аз да зная*. Обявявайки своето намерение, вие давате програма на своя свят, съобразно с която събитията се развиват самопроизволно така, че да ви приближат към целта. Излиза, че отслабват хватката си и позволяват на външното намерение да реализира целта. Сега можете да се отпуснете и да си позволите удоволствието просто да се наслаждавате на целевия слайд. Повече не сте длъжни да работите с него - прави го вашият свят. Само не забравяйте от време на време да му напомняте какво очаквате да получите от него. И, разбира се, не витайте в облаците, а изпълнявайте на физически план всичко, което се изисква от вас за постигане на целта.

Което и средство да използвате, винаги помнете, че не изразявате пожелание, а твърдо намерение и гледате на целта като на неизбежен финал. Ако не можете да кажете „аз имам“, поне кажете „смятам да имам“. За да вземете наистина решение да получите поръчката си, необходимо е да направите нещо конкретно, което да потвърди, че намерението ви е сериозно. Например ако сте пожелали да станете в определено време сутринта, можете и да се успите. Но когато навиете будилника, най-вероятно ще се събудите няколко минути преди да звънне.

Смисълът е да *фиксира* намерението. Правите го винаги, когато „чукате на дърво“ или плюете против уроки. Всички народни обичаи, свързани с изпълняването на някакъв ритуал, са основани на този принцип. За да задържат непостоянната птица на щастието например, хората са използвали четирилистна детелина - в успешен или неуспешен момент трябвало да държат вещ с изображението ѝ.

Въпросът не е, че определена вещ притежава изключителни свойства и затова се използва за талисман. Вълшебната сила на предметите се крие в отношението към тях. Ако човек вярва, че талисманът или ритуалът са способни да изпълнят някакво магическо действие, той *фиксира намерението си*. Вие също можете да си измислите „пирон“, на който удобно да окачите намерението си. Но това е, както се казва, за любители.

Не е задължително да измисляте магически ритуали, а трябва да предприемете конкретни стъпки, доказващи, че сте настроени решително. Например ако искате да имате собствена къща, действайте така, сякаш всеки момент ще се пренесете там - преглеждайте обявления и каталози, избирайте мебели и битова техника, още отсега се интересувате от всичко, което се отнася до това. Фиксирането на намерението е много резултатно средство.

Голямото разнообразие от средства за засилване на слайда не означава, че някои са по-ефикасни, а други по-малко. Можете да използвате няколко или да си изберете само едно. Критерият за избора е следният: *предпочитаното лично за вас е онова, което повече ви харесва и както ви се струва, действа най-добре*.

Прилагайки средствата на практика, не бива да изпадате в крайности, проявявайки или излишно усърдие, или безгрижие. Някои методики препоръчват визуализирането да се изпълнява с цялата енергия и страст, други предлагат да се формулира мисълта и да се пусне в свободен полет - дори да не си спомняте за нея, за да не попречите за реализиране на поръчката. Както разбирате, най-оптимална е златната среда. А за да не си блъскате главата къде се намира, следвайте принципа както *ви се получава, значи така и трябва*.

Вие самите сте способни да си изработите своя методика и успешно да я изпълнявате. Главното е душата и разумът да са единогодушни, че действате правилно. Формирате своята

реалност като отражение в огледалото. А по какъв начин ще стоите пред него - ваша работа. Създавайте слоя на своя свят така, както ви е *удобно*. Какво разбирам под това?

Не бива да изпитвате душевен дискомфорт, когато визуализирате. Външното намерение се проявява единствено в единството между душата и разума. Това единство не може да бъде постигнато, ако насила се мъчите да изпълнявате необходимата работа. Така нищо няма да постигнете, само напразно ще си изгубите времето.

Визуализирането на целевия слайд трябва да се изпълнява именно както ви е удобно, приятно и комфортно, с едно-единствено условие: не наблюдавайте слайда от страни, като някаква картина, а живеете в него, макар и виртуално. Представяйте си се вътре в него, а не отвън. Всичко останало можете да правите така, както повече ви харесва.

Нещото, което в никакъв случай не бива да правите, е излишно да се стараете. Просто редовно, от време на време си доставяйте удоволствието да мислите за вашата цел, сякаш вече е постигната. Нали ви харесва да мислите за всевъзможните последици от успеха? Така че си правете кефа. Не превръщайте това занятие в задължение. Мислейки за приятното, неотклонно вървите към целта. А знаейки, че вървите към нея, си доставяте удоволствие. Можете да бъдете уверени: щом сте постигнали подобен „радостен затворен кръг“, целта ви неизбежно ще бъде постигната.

Редовното изпълнение е главното условие за успеха. Може би ви се струва невероятно, че толкова просто – само *с* мислите си, сте способни да формирате своята реалност. А нима сте пробвали в течение макар на месец системно, съзнателно да насочвате мислите си към целта? Най-вероятно не. Свикнали сте да пускате мислите си на самотек. Те се разпръскват като безформена маса в пространството, затова нямате осезателни резултати. Само най-лошите очаквания, т.е. нещата, които ви безпокоят и затова заемат всичките ви мисли, наистина се сбъдват.

Представете си следната нелепа ситуация. Посадили сте ябълково дръвче и сериозно се надявате, че ябълките ще се появят тутакси. Но тъй като нищо подобно не става, губите търпение, махвате с ръка и си тръгвате. А на ябълката много ѝ се иска да възкликне: „Ама почакайте, дявол да го вземе!“ Същото става и с поставената цел. Реалността не може да се формира с единично пожелание.

Това са всички основни начини за активно въздействие върху реалността. Ако ги практикувате, ви предстои да се сблъскате с едно любопитно явление. Да предположим, че днес сте се занимавали въодушевено и достатъчно интензивно с визуализиране. На следния ден обаче ще забележите, че с реалността става нещо необичайно. Например можете да срещнете няколко души с необикновена външност - твърде високи, странно облечени или уродливи. Вероятно ще обърнете внимание и на необичайната раздразнителност на хората, когато възникват конфликти за няма нищо. Или стават други странни неща, като насън.

Обяснението е следното. Слойт на вашия свят обикновено се движи в пространството на варианти по течението на вариантите, т.е. в руслото с най-малък разход на енергия. А интензивното визуализиране довежда до изправяне на руслото, т.е. движите се към целта по най-късия път. Тясно насочената мисловна енергия отнася вашата отделна реалност в преходни области от пространството на варианти, встрани от нормалното течение, където не всичко е оптимално и целесъобразно. Това са *транзитни зони*, където обикновено се озовават в сънищата си, но рядко се реализират в действителността, тъй като имат неестествени сценарии и декори и изискват повишен разход на енергия.

Вашата мисловна енергия въздейства със сила на реалността и тя се деформира, както водната повърхност под влияние на завихряне. Не се учудвате на кръговете по водата, но сега ви предстои да видите нещо потресаващо - *кръгове върху реалността*. Това не означава, че наблюдаваната аномалия е случайност, че раздразнителността на хората в подобни дни е свързана с някакви магнитни бури и че просто понякога се срещат субекти със странна външност. Необичайната действителност нахлува в слоя на вашия свят, когато той преминава през транзитните зони. Кръговете се появяват именно след интензивно практикуване на визуализиране. Когато видите такова нещо, ще разберете всичко. Изумително е.

И така, върху реалността може да се въздейства с по-голяма или по-малка сила, в зависимост от използваната техника. По принцип за да превърнете слоя на своя свят в уютно кътче, напълно достатъчна е само амалгамата. Но ако включите и намерението си на Създател заедно с приведените по-горе примери, можете да постигнете много повече.

За сравнение си представете следната картина: срещат се двама малчугани - единият светът кара в количка, а другият върви самичък за ръка със своя свят. Както е при децата, първият се хвали:

- Моят свят се грижи за мен!

А другият отговаря:

— А ние с моя свят отиваме за играчка!

Виждате ли разликата?

И последното, което бих искал да ви кажа. Веднъж получих писмо от една читателка, в което тя неволно формулира основната идея на практиката: „*Не се оправям много-много в техниката на трансърфинга, но откакто промених отношението си към живота, се сдобих с твърдото чувство, че всичко е прекрасно и ще бъде още по-добре. Просто всичко ще бъде така, както трябва.* ”

Можете изобщо да забравите за всякакви техники, ще бъде достатъчно, ако успеете да поддържате такова *интегрално усещане. Интегрирането на намерението* по формулата „*всичко е прекрасно и се развива както трябва* ” създава обобщен образ на успеха, който се отразява в действителността.

Така че възможностите ви са ограничени само от вашето намерение. Създавайте своята реалност.

КООРДИНИРАНЕ НА СЪНУВАНЕТО

Още от началото на живота си човек попада в определена ситуация: родил съм се в бедност и няма да мога да се измъкна; принуден съм да се задоволявам с онова, което ми е достъпно; налага се да правя каквото трябва. Тази ситуация хипнотизира, обсебва и човек се оказва във властта на сън наяве, който *се случва* с него. Докато той сънува тази ситуация, тя все повече се утвърждава в огледалото на света. Така, пребивавайки във властта на своята реалност, човек едновременно я поддържа. Бедните обедняват, а богатите забогатяват.

Помните ли, когато в предишната глава говорихме за илюзията на дуалното огледало? Точно *фиксирането на вниманието върху отражението* превръща живота в несъзнателен сън, в който се намирате напълно във властта на обстоятелствата. Реалността властва над вас, докато вие като омагьосан тревожно следите ставащото в огледалото. По същия начин вниманието потъва във филма на екрана, само че в живота потъването е още по-дълбоко.

Хипнотизирани сте от отражението - то буквално ви влачи по огледалния кръг. Как да превърнете съществуването си от несъзнателно в осъзнато сънуване, което може да бъде управлявано?

Трябва да разберете едно просто нещо: в този свят сте *вие* и *огледалото*. Докато вниманието ви е съсредоточено върху отражението, *вие се намирате вътре в огледалото*. Всичко, което става там, става независимо от вас. Животът ви прилича на компютърна игра, в която правилата не са определени от вас. Разбира се, позволено ви е да правите някакви опити да окажете въздействие върху онова, което става на екрана. Но сте лишени от главното - нямате възможност да излезете от играта.

Между другото във вашия затвор ви задържа само едно - вниманието ви. *Вие сте способни да излезете от огледалото*. Вътре е несъзнателният сън, навън - осъзнатото сънуване. Но там, в света отвъд огледалото, вие не управлявате реалността - тя ви управлява. Там се намирате във властта на илюзията, че отражението може да се промени, като го докоснете с ръка. Но това е възможно само от отсамната страна, където вътрешното намерение се превръща във външно.

За да излезете навън, е нужно да превключите вниманието си от отражението върху образа. Осъзнавайки, че стоите пред огледалото, придобивате способността да формирате реалността според образа на мислите си.

Освобождавайки се от илюзията, трябва съобразно с петия огледален принцип да *пренасочите мислите си* от „не искаш“ към „какво искаш“, от „не ми харесва“ към „какво ми харесва“, от болестта към здравето, от средствата към крайната цел. Наблюдавайте се и ще видите, че на всяка крачка ви се налага да се примирявате с обстоятелствата и да се подчинявате на неизбежни, както ви се струва, неща. Свикнали сте да приемате сънуването пасивно, каквото е. В най-добрия случай се опитвате да се противопоставите на събитията, да защитавате своя сценарий, да се борите с течението на вариантите.

А е необходимо единствено да промените отношението си - образа пред огледалото. Тогава ще престанете да бъдете пленник на играта — тя ще започне да се развива извън вас и по ваша воля. От зарче ще се превърнете в онзи, който хвърля заровете.

Но сега влиза в действие ново правило: ако се е паднала неуспешна според вас комбинация, трябва да я приемете и да я обявите за успешна. Необходимо е да изпълнявате това правило, щом не искате пак да се озовете вътре в огледалото. Не е достатъчно да пренасочите мислите си - нужно е и да *превключите контрола на разума от разработване към динамично коригиране на сценария*. Докато спазвате шестия и седмия огледален принцип, вие ще сте господар на своя свят.

Обикновено разумът се съпротивява, ако настъпващото събитие не се побира в представите му. Сега нещата трябва да станат наопаки. Всеки път, когато разумът проявява недоволство, че няма връзка със сценария, е необходимо да се опомните и с готовност да приемете промяната - *всичко се развива както трябва*.

Разумът изобщо не може да свикне с мисълта, че в началото на пътя, когато още нищо не е известно, не е необходимо да се безпокои за средствата. Сам се улавя, че мисли как може да се осъществи това и проигравя всевъзможни негативни варианти. Искането му се да каже: „Абе, кретен, разбери, че това не е твоя грижа! Работата ти е да фиксираш вниманието си върху крайната цел!“

Хората сами не позволяват да се осъществи замисленото. Намисляйки си желание, разумът винаги предварително си съставя приблизителен план за развитие на събитията - така е устроено човешкото мислене. Когато настъпващите събития не се вметват в сценария, се създава впечатлението, че нищо не излиза. А всъщност всичко е както трябва! Но тъй като разумът, свикнал да мисли с шампи, не иска да променя своя сценарий, човек започва да действа така, че всичко разваля.

Тук е целият парадокс.

Никой не може точно да знае как трябва да се развиват събитията, за да се реализира поръчката. Но ако човек все пак настоява, че знае, тогава нищо не се получава. Мечтите ви изглеждат трудно постижими, защото сте във властта на шаблоните и просто не давате на тези мечти да се осъществят. Вратите ви са заключени с ключовете на стереотипите.

Формирайте в мислите си желания образ - целта, а после просто започнете да крачите към нея. Каквото и да става, всичко е, за да се изпълни вашата поръчка. Нека да стане ваше намерението на Създател: *всичко е както трябва, защото аз съм решил така*. В своя свят аз се разпореждам така, както искам. Вече не съм във властта на обстоятелствата, но и не се опитвам да ги управлявам.

Прожектирайки в мислите си целевия слайд, аз формирам не обстоятелствата, а крайната картина на света, в който смятам да живея. Опитите да се повлияе върху събитията са работа на вътрешното намерение на разума, който се мъчи да защити сценария си. Той не може да знае какво го очаква по пътя към целта. Обстоятелствата се формират от външното намерение и от течението на вариантите. Моята работа е да дам посоката на течението, а по какво русло ще потече - не ме е грижа.

Представете си, че се събуждате в своя огледален сън. Около вас става нещо. Събитията и декорите са обичайни - те, но вие гледате на всичко другояче, сякаш сте се измъкнали от потока на събитията и сте се оказали в центъра на огромно сферично огледало. Гигантският калейдоскоп бавно се върти около вас, просветвайки със страните на реалността. Вие сте част от нея и същевременно съществувате отделно, независимо. По същия

начин осъзнавате своята „отделност“, когато се събуждате в съня си и разбирате, че сега той зависи от вас, а не вие от него.

В огледалният сън найава е същото само с една разлика

- че действителността не реагира толкова бързо. Но щом свикнете със забавянето, ви се разкрива нещо удивително

- реалността пластично се променя, следвайки образа на вашите мисли.

Какво означава това? Къде сте попаднали?

Вие сте се оказали извън този свят - *излезли сте от огледалото.*

ВЕРДИКТЪТ НА ЕДИН СЪЗДАТЕЛ

Сега, драги читателю, знаете всичко, което е необходимо, за да управлявате реалността. Не ще промените целия свят. Но отделната реалност е на ваше разположение. Когато се освободите от илюзията на дуалното отражение и се окажете извън огледалния свят, пред вас ще се разкрие *Вечността*, криещи неограничени възможности.

В тези думи няма и капчица излишен патос. В пространството на варианти се съхраняват три наистина безценни дара: бъдещето ви, което сте способни да материализирате, съкровено Знание, което може да ви превърне в гений, и още нещо, от което просто дъхът ти спира.

За последното ще разберете малко по-късно, отначало ще поговорим за Знанието. Може би си мислите, че отговорите на вашите въпроси са известни на някакви изключителни умове, затова търсите нужните ви сведения в различни източници, т.е. учите при някого. И така може да продължава до безкрайност. Цял живот ще се обръщате към просветените, на които уж било известно какво и как трябва да се прави. А те откъде го знаят? Може би са прочели много книги и са станали толкова умни или за разлика от вас притежават някакъв особен талант?

Нито едното, нито другото.

Представете си, че сте долетели на Земята от далечна планета. Тук всичко ви е чуждо, непознато, непонятно. Групата ви се е разделила и хората са тръгнали в различни посоки. Всеки е направил някакво откритие - в гората растат яддиви гъби и горски плодове, в морето можеш да се къпеш и да ловиш риба, в планините - да караш ски. Освен това на Земята живеят всякакви същества — някои са безобидни, а други нямат нищо против и вас да изядат.

Точно така и човечеството постоянно открива нещо ново за себе си. Потокът от знания е нескончаем. Но изобретяват и творят единици, а останалите гледат учудено: как този човек е успял да измисли такова нещо? Навярно е избран. Какво прави човека избран?

Неговите цели и врати - уникалният му, присъщ само на него *път*. Щом тръгнете по своя път, съкровищата на света ще се разкрият пред вас. И тогава другите ще ви гледат и ще се чудят как сте успели. Толкова е просто!

Парадоксът е, че макар да лежи на повърхността, същевременно този принцип много трудно се осъзнава. Всички хора се досещат, че за да постигнат нови, непокорени върхове на успеха, е необходимо да излязат от общия строй и да тръгнат по своя път, но продължават упорито да крачат по чужди стъпки, стараяйки се да повторят чуждия опит.

Веднъж като дете родителите ми ме взеха за пръв път в гората. Мама и татко непрекъснато намираха гъби и радостно известяха за това цялата гора. А аз нищо не можех да намеря и отчаяно се спусках ту към единия, ту към другия, наивно предполагайки, че щом последвам някого от възрастните, щастието веднага ще ми се усмихне - та нали те намират гъби, значи знаят накъде да вървят. Но усилията ми бяха напразни. Едва когато тръгнах самостоятелно на друга страна, най-сетне намерих огромна гъба. Родителите ми завиха от завист, а аз се изпълних с гордост от себе си - първооткривателя.

В този момент подрабрах нещичко, но така и не го до-рабрах докрай. По-късно светът неведнъж ми показваше, че щом изоставя утъпкания коловоз, по който върви мнозинството, и тръгна по своя път, бих могъл да намеря съкровище. Ала аз отново и отново бях увлечен от общия поток, поддавайки се на стадния инстинкт.

Тук се проявява разликата между *осъзнатото знание* и *осведомеността*. Можете смътно да се досещате, но това няма да ви помогне. Между смътната представа и ясно формулираното знание лежи цяла пропаст. За разлика от второто първото не става за ръководство за действие, затова няма практическа стойност. В това отношение трансърфингът поставя всички точки над *i*, превръщайки смътните догадки в ясни формулировки какво и как трябва да се прави.

А именно: в известен момент можете да прекратите да изучавате старото и да започнете сам да творите ново. Поточно дори не да творите, а да *вземате* оттам, откъдето идват всички открития и шедеври - от Вечността. За да получите достъп до информацията, съхранявана в пространството на варианти, трябва да поставите основа от елементарни знания от интересуващата ви област. Без този първичен фундамент няма да можете да се настроите към съответния сектор от пространството на варианти, с други думи - *да се включите е базата данни*. От този момент сте готови сами да правите открития и да създавате нови шедеври.

Книга, картина, мелодия - всичко това „се измъква“ от пространството на варианти. Трябва само да се „закачите“ за сектора. За мелодията могат да послужат два-три характерни акорда. За картината - настроение. За книгата - ситуация. За да напишете книга, не е задължително да измислите сюжета - после ще го узнаете. Целият сюжет се изгражда от ситуацията, ако усмирите самонадеяния разум и позволите на героите сами да се измъкват от създаденото положение. Няма нужда да съчинявате - *там* това вече го има, - необходимо е само спокойно да следвате течението на вариантите. Защото всичко гениално е неочаквано просто. А течението на вариантите следва тъкмо такъв неочаквано прост път, за който човек обикновено не може да се сети.

Така могат да се правят дори компютърни програми и да се разработва техническа апаратура, без план, само с отправна точка. Разбира се, в някои случаи не може да се мине без проект, но там, където това все пак е възможно, макар и само в отделна сфера, е нужно да се движите по течението на вариантите - да позволите на концепцията да израсне самостоятелно. Опитвайки се да проектира всичко предварително, разумът натрупва сложна конструкция. А течението на вариантите винаги дава най-изящното и оптимално решение, остава само да се чудите: как се получи толкова добре, без грижливо разработена схема?

Така че по-добре не съчинявайте, а просто се занимавайте с работата си последователно - от началото до края. Отправна точка във всяка работа е идеята - това е главното, всичко останало ще довърши течението на вариантите. Идеята също не бива да се изобретява. Откъде ще дойде ли? Ами от същото място.

Всички гениални догадки се намират във Вечността и попадат в разума с посредничеството на душата. Задачата му не е да измисля идея, а да я *познае*, когато сама му падне на главата. Това непременно ще се случи, ако *излезете от ,общия строй и тръгнете по своя път, подчинявайки се на повелите на сърцето*.

Душата има пряк достъп до пространството на варианти, а разумът долавя смътни догадки и озарения и ги интерпретира. Той не знае - душата знае, нужно е само да се обърнете към нея. И на това на пръв поглед лекомислено твърдение напълно можете да разчитате. Пречка е само че тук пак е налице не ясно осъзнаване на принципа, а смътна осведоменост.

Всички уж са съгласни, че душата знае всичко, но никой не го приема насериозно. Всички смятат, че е метафора, и не обръщат внимание. Здравият смисъл разсъждава: „Разбира се, има озарения, има вътрешен глас и интуиция, но всичко е съмнително, неосезаемо, несигурно. Друго нещо е моята желязна логика, основана на неопровержими факти.“

И така, ако имате базови сведения от определена област, душата може да се настрои на съответната област от пространството на варианти и да получи оттам ново Знание, за което никъде няма да прочетеш. Задайте въпрос на самия себе си, формулирайте го ясно и за известно време го забравете. След няколко дни отговорът сам ще дойде. Ако не дойде, от време на време отново задавайте въпроса. Може да е след няколко месеца, но непременно ще

дойде. Работата е само дали ще ви стигне решителността да разчупите установените стереотипи и да не се подчинявате на общоприетите норми- *да нарушите правилото на махалото*. Трябва да имате куража да се възползвате от правото си на Знание, да спрете да търсите отговори на въпросите си в чужди книги. Просто да промените насоката на намерението - *не да получите, а да създавате*.

По какво се отличавате от авторите на книгите, които четете? Само по това, че те са променили насоката на намерението си - престанали са да търсят и са започнали да творят. Престанали са да се водят от признати авторитети и са имали куража да тръгнат по своя път. *Вземете и вие своето право да бъдете прави*.

Стигнахме до онова, което нарекох третия дар, който ви очаква в пространството на варианти.

Опитайте се да си представите как се чувства човек ролята на суперзвезда. Феновете виждат само онова, което е на повърхността - сиянието на таланта, блясъка на славата, богатството. Създава се впечатлението, че този човек не е простосмъртен, а притежава някакви изключителни качества. Нима един обикновен човек би могъл да постигне всичко това - да се издигне на самия връх на успеха и да се държи там толкова уверено, че никой не се осмелява да се усъмни в неговата изключителност.

За самия избраник обаче всички атрибути на славата са нещо обикновено, дори всекидневно. Едва ли той се причислява към жителите на Олимп, тъй като сам пред себе си признава, че е един от многото - такъв като всички. А къде е разликата? Какво отличава провинциалното девойче от звездата на шоубизнеса, плахия студент от светилото на науката, обикновените от избраните?

Само една крачка.

Те са имали смелостта да вземат своето право, а другите и досега не се решават, пък и не вярват, че са способни и достойни. В съзнанието на плахите се е вкоренило убеждението, че в този свят избраниците съществуват, защото са ги избрали всички останали заради изключителните им качества. В действителност това е измислен стереотип. *Избраниците са се избрали сами*. И едва след това и именно заради това останалите са им обърнали внимание.

Вземете си правото да бъдете избрани.

Кажете си: от този момент нататък *аз съм избрал себе си*. Вие имате право не защото сте достойни и способни - просто *имате* това право. В пространството на варианти има всичко и нещо, най-главното, предназначено лично за вас - *вердикт за вашето право*. Това е пропускът ви за Вечността, санкция за привилегията да създавате своята реалност.

През целия ви живот са ви поучавали и продължават да ви учат какви трябва да бъдете, как да постъпвате, какво да почитате, към какво да се стремите. Сега си вземете законното право да установявате собствени канони.

Вие ще решавате кое за вас е правилно и кое неправилно, тъй като вие самите формирате слоя на своя свят. Имате правото да определите за вярно онова, което другите смятат за погрешно, ако това не причинява вреда никому. *Ползвайки се от привилегията да обявите своя вердикт, вие живеете съобразно със своето кредо*.

В живота ни колкото хора - толкова и мнения. Едни твърдят „това е черно“, други - „това е бяло“. На кого да вярвате?

Ами спомнете си - светът е огледало, той се съгласява с всекиго, който посмее да обяви своя вердикт. Но вие не сте огледало! Вие сте или онзи, който приема чуждите вердикти, или Създател, обявяващ своите.

Ето защо въпросът, каква истина да сметнете за единствено вярна и на чия страна да преминете - към „черните“ или към „белите“, отпада. Вие самите можете да определяте за себе си своята истина: *така съм постановил, защото съм Създател на своята реалност*. И това ще действа, понеже на ваше разположение са пространството на варианти и дуалното огледало - всичко, което е необходимо за въплъщаване на заплануваното в действителност.

Толкова е просто, нали?

Има само едно условие: наистина трябва да имате куража да се възползвате от своето право. Работата е там, че ако изпитвате съмнения или угризения на съвестта, вашият вердикт губи силата си и вие се превръщате от законотворец в подсъдим. Съмнявайки се, при всички случаи ще действате неправилно.

Въпросът не е колко правилно мислите и постъпвате, а доколко уверени сте в своята правота. Ето защо трябва добре да осъзнавате всичко това, да свикнете, за да се слоят душата и разумът ви в единство. Имате обяснение, остава да превърнете осведомеността си в знание. И как? Чрез своя опит. Действайте и се убеждавайте.

Само че не бива да допускате волята ви на Създател да се превърне в диктатура на разума. Вердиктът има сила единствено ако душата и разумът са единни. Който не слуша гласа на сърцето си, той не създава, а извършва грешки.

Навсякъде около нас има хора, които вършат нещата много лошо. Например нямат нито слух, нито глас, ала обожават да пеят. Понякога се срещат и явни бездарници, убедени, че са звезди, но успехът така и не идва при тях.

Защо техният вердикт не действа?

Защото в душата си осъзнават, че всъщност всичко върви зле, ала разумът им не иска да се примири и се старее с всички сили да докаже обратното. Бездарности като такива не съществуват - това са хора, които не се занимават със своята работа, вървят по чужд път.

Третият дар предоставя много предимства.

Правото да обявите своя вердикт представлява освобождаване от потискащите обстоятелства, от всичко, което помрачава живота ви и създава пречки по пътя ви към целта. То ще ви помогне да придобиете спокойна увереност. *Моят свят се грижи за мен, а аз притежавам такава сила, че си позволявам слабостта да приема тази грижа.*

От момента, в който вземете правото си да обявявате своя вердикт какво за вашия свят е добро или лошо, правилно или неправилно, можете да отхвърлите всички съждения, налагани ви отвън, включително и самия трансърфинг. Само вие да не изпитвате съмнения, колебания и угризения и вашият вердикт да не причинява някому вреда.

Накрая ми остава да кажа последното.

В пространството на варианти има всичко и всичко, 'което желаете с душата и разума си, е ваше. Но трябва да знаете, че на прага на Вечността стои Вратар - абсолютният закон, охраняващ достъпа до всичко, което се намира там. Този неумолим страж допуска само онези, които имат куража да се възползват от правото си на Създатели.

Пропуск ще ви бъде вашият вердикт: аз мога и съм достоен, защото съм решил така. *Аз не искам и не се надявам - аз имам намерение.*

Така че вземете правото си и Вратарят ще разтвори пред вас вратата на Вечността.

РЕЗЮМЕ

Задръстването на организма с шлаки, излишните потенциали и нереализираните намерения понижават енергетиката.

За да освободите енергийните ресурси, е необходимо или да изхвърлите част от потенциалните намерения, или да започнете да ги реализирате.

За да работи енергията, е нужно концентриране върху крайната цел.

Концентрирането не е напрежение, а съсредоточеност.

Научете се да мислите за онова, което правите в момента.

Необходимо е системно да фиксирате вниманието си върху целевия слайд.

Спрете да се оплаквате.

Спрете всички опити да потвърждавате своята значимост.

Поддържайте амалгамата и спазвайте огледалните принципи.

За да се намали поляризацията, е нужно да се разхлабят пренатегнатите спичи.

Средства за управляване на реалността: целеви слайд, визуализиране на процеса, енергийни потоци, фрейм, взривна вълна, външна сфера, поставяне на декори, целева амалгама, фиксиране на намерението, интеграция.

Подходящото лично за вас средство е онова, което според вас ви се получава най-

добре.

Правете всичко така, както ви е удобно. Редовната практика е главното условие за успеха. Необходимо е да излезете извън огледалото.

След като получите базови знания, променете посоката на намерението си от „получавам“ на „създавам“.

Не изобретявайте идеята, по-важно е умението да я разпознаете.

Изхождайки от една отправна точка, се движете по течението на вариантите.

Вземете правото си да бъдете прави.

Излезте от строя и обявете своя вердикт - възползвайте се от правото си да бъдете Създател.

Аз съм постановил така, защото съм Създател на своята реалност.

НА ГОСТИ НА ВЕЧНОСТТА

Драги читателю!

Пътешествието ни в този удивителен свят на дуалното огледало приключи. Запознахте се с много древно Знание. То е съществувало винаги и се е предавало от поколение на поколение в различни интерпретации. Каквито и заплетени тълкувания да е имало, всичко лежи на повърхността и изглежда много просто: вие стоите пред огледало, в което се отразява образът на вашите мисли. Огледалният ефект поражда илюзията, че външният свят съществува независимо и не се поддава на управление. Но щом се освободите от магията, реалността започва да ви се подчинява.

Като се докоснахте до тази поразителна явна тайна, вие бяхте на гости на Вечността. Сега знаете - винаги можете да се върнете там и да вземете всичко, което искат душата и разумът ви.

Вратарят ще ви пусне - трябва само да му представите своя вердикт. Зад вратата ви очаква свят, където възможното става възможно.

Желая ви преди всичко да имате куража на Създател и нека вашите ябълки паднат в небето!

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ

Важност

Важността възниква, когато на нещо се придава излишно голямо значение. Това е излишен потенциал в чист вид и при премахването му равновесните сили създават проблеми на онзи, който го е предизвикал. Има два вида важност: *вътрешна* и *външна*.

Вътрешната, или собствената важност се проявява като надценяване на собствените достойнства или недостатъци. Формулата ѝ звучи така: „аз съм важна персона“ или „аз изпълнявам важна работа“. Когато стрелката на важността удря в края на скалата, се включват равновесните сили и „важната персона“ получава перване по носа. Разочарование очаква и онзи, който „изпълнява важна работа“ - или работата му не ще е нужна никому, или ще я изпълни много лошо. Обратната страна е подценяване на собствените качества и самоунижението. И в двата случая величината на излишния потенциал е еднаква, разликата е само в знаците.

Външната важност също се създава от самия човек, когато придава твърде голямо значение на обект или събитие, от външния свят. Формулата ѝ е: „за мен голямо значение има еди-кой си“ или „за мен е много важно да направя еди-какво'си“. Така се създава излишен потенциал. Представете си, че е необходимо да минете по греда върху земята -нищо по-просто от това. А сега трябва да минете по същата греда, прехвърлена от покрив до покрив високо над земята. Това е много важно за вас и не ще успеете да се убедите в обратното.

Вълна на успеха

Тя се образува като натрупване на благоприятни за вас жизнени линии. В

пространството на варианти има всичко, включително и такива златни жили. Ако сте попаднали върху крайната линия на подобна нееднородност и сте уловили успеха, можете по инерция да се плъзгате върху други линии от натрупването, където ще последват нови щастливи обстоятелства. Но ако след първия успех отново ви споходи черен период, значи ви е уловило деструктивно махало и ви е отклонило от вълната на успех.

Гатанката на Надзирателя

„Всеки може да притежава свободата да избира всичко, което си поиска. Как да се сдобием с такава свобода?“ Човек не знае, че не е необходимо да се бори, а просто да получава желаното. Звучи абсолютно невероятно, но действително е така. Отговора на тази гатанка ще узнаете само ако прочетете цялата книга „Трансърфинг на реалността“. Не се опитвайте да погледнете последната глава, защото отговорът ще ви бъде непонятен.

Единство на душата и разума

Разумът притежава воля, но не е способен да управлява външното намерение. Душата е способна да усети своята тъждественост с външното намерение, но няма воля. Тя лети в пространството на варианти като неуправляемо хвърчило. За да подчиним външното намерение на волята, е необходимо да постигнем *единство между душата и разума* -състоянието, при което чувствата на душата и мислите се сливат. Например когато човек е изпълнен с радостно вдъхновение, душата му „пее“, а разумът доволно „потрива ръце“. Тогава човек е способен да твори. Но когато душата и разумът се обединяват в чувствата на тревога, страх и неприемане, се сбъдват най-лошите ни очаквания. Най-сетне, когато разсъдъкът твърди едно, а сърцето се съпротивява, значи душата и разумът са в раздор.

Жизнена линия

Човешкият живот, както всяко друго движение на материята, представлява низ от причини и следствия. В пространството на варианти следствието винаги се намира близо до своята причина. Както едното произтича от другото, така и близко разположените сектори на пространството се подреждат в жизнената линия. Сценариите и декорите на секторите върху една жизнена линия са горе-долу еднакви по своето качество. Човешкият живот си тече равномерно по собствената линия, докато не се случи събитие, съществено променящо сценария и декорите. Тогава съдбата прави завой и преминава върху друга жизнена линия. Винаги се намирате върху такива линии, чиито параметри отговарят на мисленото ви излъчване. Когато промените отношението си към света, т.е. начина си на мислене, преминавате върху друга жизнена линия, с други варианти за развитие на събитията.

Знаците

Пътеводни знаци са онези, които подсказват завой в течението на вариантите. Ако приближава нещо, способно да окаже съществено влияние върху хода на събитията, се появява знак, който сигнализира за това. Когато течението на вариантите прави завой, вие преминавате върху друга жизнена линия. Всяка е с приблизително еднакви качества.

Потокът в течението на вариантите може да пресича различни по своите параметри линии. Промените могат да са незначителни, но разликата се усеща. Точно тази качествена разлика вие забелязвате съзнателно или несъзнателно -сякаш нещо не е както трябва. Пътеводните знаци се появяват само в случай че започва преход върху друга жизнена линия. Вероятно няма да забележите отделните явления. Например враната грачи, а вие не й обръщате внимание. Не сте почувствали качествена разлика, значи все още се намирате на предишната жизнена линия. Но ако нещо ви накара за застанете нащрек, това е знак. Отличителният му белег е, че винаги сигнализира за започващ преход върху съществено различна жизнена линия.

Избор

Трансърфингът предлага принципно различен подход за постигане на целите. Човек прави своя *избор*, както прави поръчка в ресторанта, без да се грижи за средствата за постигането му. Целта в повечето случаи се реализира сама независимо от преките действия на поръчителя. Желанията ви не се изпълняват. Мечтите ви няма да се сбъднат. Но изборът ви е неотменим закон и той неизбежно ще се реализира. Невъзможно е да се обясни с две

думи същността на избора. Целият трансърфинг показва какво е избор и как да го правим.

Излишен потенциал

Излишният потенциал представлява напрежение, локална буря в равномерното енергийно поле. Подобна нееднородност се създава от мисловната енергия, когато на някакъв обект се придава излишно важно значение. Например желанието е излишен потенциал, защото то се стреми да привлече желаня предмет там, където го няма. Силното желание да имате нещо, което всъщност нямате, създава енергийна „разлика в налягането“, която поражда вятър на равновесните сили. Други примери за излишни потенциали: недоволство, осъждане, възхищение, преклонение, идеализиране, надценяване, презрение, чувство за превъзходство, за вина, за непълноценност.

Индуциран преход

Катастрофите, стихийните бедствия, въоръжените конфликти и икономическите кризи се развиват по спирала. Зараждат се, развиват се, напрежението все повече се засилва, идва кулминацията, емоциите се разгарят с пълна сила и най-сетне се стига до развързката — цялата енергия се разпръсква в пространството и настъпва временно затишие. Подобен е принципът на водовъртежа. Вниманието на група хора попада в *примката на махалото*, то се разлюлява все по-силно, увличайки жизнените линии с бедствия. Човек откликва на първия тласък на махалото - например реагира на негативното събитие, взема участие в завръзката и попада в зоната на действие на спиралата, която все повече се навива и го всмуква като водовъртеж.

Явлението всмукване се определя като индуциран преход върху такава жизнена линия, където човек се превръща в жертва. Откликът му на тласъка и последвалото взаимно подхранване с енергията на колебанията индуцира преход върху жизнена линия, близка по честота до колебанията на махалото. Вследствие на това негативното събитие се включва в слоя на света на дадения човек.

Координация на важността

Не придавайте излишно голямо значение *на нищо*. Важността не ви е нужна, тя е нужна на махалата, които управляват хората, сякаш са марионетки, с помощта на *конците на важността*. Човек се бои да се пусне от тях, защото е във властта на зависимостта, която му създава илюзията за опора и увереност. Увереността е същият излишен потенциал на неувереността, само че с обратен знак. Осъзнатостта и намерението позволяват да игнорирате играта на махалата и да постигнете своето без борба. А когато има свобода без борба, не ви е нужна увереност. Ако ми липсва важност, няма какво да защитавам и какво да завоювам - аз просто спокойно си вървя и избирам каквото ми е нужно.

За да се освободите от махалата, е необходимо да се откажете от вътрешната и външната важност. Проблемите и препятствията по пътя към целта също възникват като следствие от излишните потенциали на важността. Ако съзнателно я отхвърлите, препятствията ще изчезнат.

Координация на намерението

Реализирането на най-лошите очаквания на хората, склонни към негативизъм, потвърждава, че човек е способен да оказва влияние върху хода на събитията. Всяко събитие върху жизнената линия има две *разклонения* в пространството на варианти - в благоприятна и в неблагоприятна посока. Винаги, когато се сблъсквате с едно или друго събитие, вие правите избор как да се отнасяте към него. Ако гледате на него като на позитивно, ще попаднете върху благоприятното разклонение на жизнената линия. Склонността към негативизъм обаче ви кара да изразявате недоволство и да изберете неблагоприятното разклонение.

Щом нещо ви ядоса, веднага следва нова неприятност. Такъв е принципът на „едно зло никога не идва само“. Но поредицата неприятности не идва след бедата, а след вашето отношение към нея. Анализирайки склонността си към негативизъм, можете да си представите къде ще ви отведе този низ от негативни разклонения.

Принципът на координация на намерението е следният: *ако решите да разглеждате*

привидно негативната промяна в сценария като позитивна, така и ще бъде. Ръководейки се от този принцип, ще постигнете такъв успех в позитивното, какъвто постигат негативистите в най-лошите си очаквания.

Материална реализация

Информационната структура на пространството на варианти при известни условия може да се материализира. Всяка мисъл, както и сектор на пространството, има определени параметри. Като „осветява“ съответния сектор, мисленото излъчване реализира неговия вариант. Така мислите оказват непосредствено влияние върху хода на събитията.

Пространството на варианти служи за шаблон, то определя формата и траекторията на движение на материята. Материалната реализация се движи в пространството и времето, но вариантите остават на мястото си и съществуват вечно. Всяко живо същество формира със своето мислено излъчване слоя на своя свят. Нашият свят е населен от множество живи организми и всеки има свой принос във формирането на реалността.

Махалото

Мислената енергия е материална, тя не изчезва безследно. Когато група хора започват да мислят в една насока, „мислените им вълни“ се наслагват една върху друга и в океана от енергия се създават невидими, но реални енерго-информационни структури — махала. Те започват да се развиват самостоятелно и подчиняват хората на своите закони. Попаднал под влиянието на деструктивно махало, човек губи свободата си - става винтче в големия механизъм.

Колкото повече хора - *привърженици* - го подхранват с енергията си, толкова по-силно се „разлюлява“ махалото. Всяко си има собствена характерна честота на колебанията - резонансна честота. Ако броят на привържениците намалее, колебанията му затихват. Когато съвсем изчезнат, махалото спира и умира като същност. За да изсмучат енергия от човека, махалата използват чувствата и реакциите му: негодуване, недоволство, омраза, раздразнение, тревога, вълнение, потиснатост, смут, отчаяние, страх, съжаление, привързаност, преклонение, възторг, разочарование, гордост, презрение, отвращение, обида, чувство за дълг, чувство на вина и т.н. Главната опасност за човека, поддал се на влиянието на деструктивното махало, е там, че то отклонява жертвата си от онези жизнени линии, където човек може да бъде щастлив. Необходимо е да се освободи от натрапените цели, защото като се бори за тях, той се отклонява все повече от съдбата си.

Махалото представлява егрегор, но това не е всичко. Понятието „егрегор“ не отразява комплекса от нюанси на човешкото взаимодействие с енерго-информационните същности.

Намерение

Приблизително можем да определим намерението като *решимост да имаш и да действаш*. Реализира се намерението, а не желанието. Пожелайте да вдигнете ръката си - желанието е оформено в мислите ви, давате си сметка, че искате да си вдигнете ръката. Но дали то ще вдигне ръката, ви? Не, само по себе си желанието не произвежда никакво действие. Ръката ви ще се вдигне едва когато сте отработили мислите за желанието и е останала само решимостта да действате. Може би решимостта ще вдигне ръката ви? Също не. Взели сте окончателно решение да я вдигнете, но тя още не се движи. Какво тогава ще я вдигне? Как да се определи какво идва след решимостта?

Точно тук се проявява безпомощността на разума да даде убедително обяснение какво представлява намерението. Определението, че намерението е решимост да имаме и да действаме, е само прелюдия към силата, която осъществява действието. Остава просто да констатираме факта, че ръката се вдига не от желанието и не от решимостта ни, а от намерението.

Намерението се дели на *външно* и на *вътрешно*. Вътрешното предполага активно въздействие върху околния свят - това *ерешимостта да се действа*. Външното е *решимостта да имаш*, когато светът се подчинява на човешката воля. Вътрешното е концентриране на вниманието върху процеса на своето движение към целта, а външното - концентриране на вниманието върху това как целта се реализира сама. С вътрешното намерение целта се

достига, а с външното се избира. Всичко свързано с магията и паранормалните явления се отнася към външното намерение. А онова, което може да бъде постигнато в рамките на обикновения светоглед, се постига със силата на вътрешното намерение.

Отношения на зависимост

Отношенията на зависимост се развиват по следния сценарий: „Ако ме обичаш, ще захвърлиш всичко и ще дойдеш с мен на края на света. Ако не се ожениш (омъжиш) за мен, значи не ме обичаш. Ако ме хвалиш, ще бъда приятел с теб. Ако не ми дадеш лопатката си, ще те изгоня от пясъка.“ Когато любовта преминава в отношения на зависимост, неизбежно се появява *поляризация* и равновесието се нарушава. Безусловната любов е любов без право на притежание, възхищение без преклонение. С други думи, такова отношение не създава отношения на зависимост между онзи, който обича, и предмета на неговата любов.

Равновесието се нарушава и когато нещо се сравнява с друго нещо или му се противопоставя: „Ние сме такива, а те са други!“ Например националната гордост - в сравнение с кои нации? Чувството за непълноценност - в сравнение с кого? Или гордост от себе си - в сравнение с кого? Където има противопоставяне, неизбежно се включват равновесните сили. Действието им е насочено или да „разделят“ субектите на противоречието, или да ги обединят. Ако поляризацията е създадена от вас, действието ще бъде насочено преди всичко срещу вас.

Поляризация

Излишни потенциали възникват, когато се придава излишно голямо значение на някакви качества. А отношения на зависимост се създават, когато хората започнат да се сравняват един с друг, да се противопоставят и да поставят условия: „ако ти така, аз пък еди-как си“. Излишният потенциал не е страшен, докато изопачената оценка съществува сама за себе си. Но щом изкуствено завишената оценка на един обект се сравни с друг, възниква *поляризация*, а тя на свой ред поражда *вятъра на равновесните сили*. Те се стремят да премахнат възникналата поляризация и в повечето случаи действието им е насочено срещу онзи, който я е създал.

Пространство на варианти

То представлява *информационна структура* - безкрайно *информационно поле*, съдържащо всички *варианти* на всички събития, които биха могли да се случат. Може да се каже, че там има всичко, което е било, е и ще бъде. Пространството на варианти е шаблон, координатна мрежа на движението на материята в пространството и времето. Както миналото, така и бъдещето там се намира стационарно, сякаш на кинолента, а ефектът време се проявява само при преместване на отделния кадър, в който се намира настоящето.

Светът съществува едновременно в две форми - физическата реалност, която можем да докоснем с ръка, и метафизичното пространство на варианти, намиращо се извън пределите на възприятието, но не по-малко обективно, макар достъпът до него по принцип да е възможен. Тъкмо оттам черпим интуитивните знания и ясновиждането. Разумът не е способен да създаде нищо принципно ново, може само да построи нова версия на къща от старите кубчета. Всички научни открития и шедьоврите на изкуството той получава от пространството на варианти с посредничеството на душата.

Сънищата не са илюзии в обикновения смисъл на думата. Разумът не ги съчинява — той действително ги изживява. Всичко, което наблюдаваме в реалността, са реализирани варианти. А на сън сме способни да видим онова, което не е било реализирано, т.е. пиеси с виртуален сценарий и декори. Сънищата ни показват какво би могло да се случи в миналото или в бъдещето. Сънуването е пътешествие на душата в пространството на варианти.

Равновесни сили

Навсякъде, където има излишен потенциал, възникват равновесни сили, насочени към отстраняването му. Той се създава от мислената енергия, когато човек придава излишно голямо значение на някакъв обект. Например вие стои-те на пода в стаята си, а сетне - на ръба на пропаст. В първия ; случай изобщо не се вълнувате, а във втория ситуацията ' има огромно значение за вас - само едно невнимателно движение и ще се случи непоправимото.

На енергиен план фактът, че стоите, има еднакво значение и в първия, и във втория случай. Но когато сте над пропастта, със страха си, вие нагнетявате напрежение, създавате нееднородност в енергийното поле, вследствие на което възникват равновесни сили, насочени да я отстранят. Дори можете реално да усетите действието им: от една страна, някаква необяснима сила ви тегли надолу, а от друга - ви дърпа да отстъпите от ръба на пропастта. Защото за да премахнат излишния потенциал на вашия страх, равновесните сили трябва или да ви отдръпнат от края, или да ви хвърлят долу и да свършат с всичко това.

Действието на равновесните сили за отстраняване на излишните потенциали поражда огромното множество проблеми. Коварството им се състои в това, че човек често получава резултат, точно обратен на намерението си, като изобщо не разбира какво става. Оттук и усещането, че действа някаква необяснима, зла сила, своеобразен „закон за всеобщото зло“.

Сектор в пространството на варианти

Във всяка точка на пространството съществува свой *вариант* на едно или друго събитие. За по-лесно ще смятаме, че вариантът се състои от *сценарий* и *декори*. Декорите са външният вид или формата на проява, а сценарият - пътят, по който се движи материята. За по-удобно можем да разделим пространството на варианти на сектори, като всеки си има сценарий и декори. Колкото са по-отдалечени секторите, толкова по-големи разлики има в сценария и декорите. Човешката съдба също е представена от множество варианти. Теоретично няма никакви ограничения за възможните обрати на съдбата, тъй като пространството на варианти е безкрайно.

Слайд

Представата ни за себе си и за околния свят често е далеч от истината. Изкривяването е резултат от нашите *слайдове*. Например вие се тревожите от недостатъците си и заради това изпитвате чувство за непълноценност, защото ви се струва, че другите също не ги харесват и не ги одобряват. И тогава общувайки с хората, поставяте в прожекционния си апарат слайда на комплекса за непълноценност и виждате всичко в изопачена светлина.

Слайдът е изопачена картина на действителността в главата ви. По правило негативният слайд поражда *единство между душата и разума* и затова се реализира - най-лошите ни очаквания се сбъдват. Можем да преобразим негативните слайдове в позитивни и да ги принудим да работят за нас. Ако целенасочено създадете позитивен слайд, той може да преобрази слоя на вашия свят. Целевият слайд е въображаема картина, според която целта вече е постигната. Системното визуализиране на слайда води до материализиране на съответния сектор от пространството на варианти.

Слой на света

Всяко живо същество материализира с мислената си енергия определен сектор от пространството на варианти и създава слоя на своя свят. Всички слоеве се наслаждат един върху друг и така всяко същество внася своята лепта във формирането на реалността. Със своето светоусещане човек създава индивидуален слой на света - отделна реалност. В зависимост от неговото отношение тя има едни или други оттенъци. Метафорично казано, там се установяват определени климатични условия - свежо утро със сияещо слънце или мрачен ден с проливен дъжд, понякога бушува ураган или някакво природно бедствие.

Индивидуалната реалност се създава по два начина - физически и метафизичен. С други думи, с действията и мислите си човек изгражда своя свят. Мислените образи играят главна роля, тъй като създават по-голямата част от материалните проблеми, с които човек се налага да се бори през повечето време. Трансърфингът се занимава изключително с метафизичния аспект.

Течение на вариантите

Информацията е разположена в пространството на варианти стационарно, като матрица. Информационната структура представлява вериги, свързани помежду си. Причинно-следствените връзки поражда *течението на вариантите*. Неспokoйният разум постоянно изпитва тласъците на махалата и се наема да решава всички проблеми, опитвайки се да държи ситуацията под своя контрол. Волевите му решения в повечето случаи

представяват безсмислени плясъци с ръце по водата. По-голямата част от проблемите, особено дребните, се решават от само себе си, ако не пречим на течението на вариантите.

Главната причина, поради която не бива активно да се съпротивяваме на течението, е, защото по този начин изразходваме маса енергия безполезно или дори в своя вреда. Течението се движи по пътя на най-малкото съпротивление и затова съдържа най-ефикасните и рационални решения на проблемите. Напротив, съпротивата срещу течението поражда множество нови проблеми.

Няма полза от мощния интелект на разума, ако решението вече съществува в пространството на варианти. Когато не се пъхаме между шамарите и не пречим на течението на вариантите, решението ще дойде само, и то най-оптималното. Оптималността е заложена в структурата на информационното поле. В пространството на варианти има всичко, но с най-голяма степен на вероятност се реализират вариантите с най-малък разход на енергия. Природата не изразходва енергия напразно.

Трансърфинг

Аз не съм измислил думата *трансърфинг*. Тя дойде при мен оттам, откъдето всички останали термини и изобщо цялото съдържание на книгата. И аз самият до известно време не разбирах значението ѝ, дори не знам как да се асоциира. Значението на тази дума може да се тълкува като „плъзгане през пространството на варианти“ или „трансформиране на потенциално възможния вариант в реалност“, или „преминаване през жизнените линии“. Но в общи линии ако се занимавате с трансърфинг, значи балансирате върху вълната на успеха.

Фрейлинг

Това е ефикасна технология на човешките отношения, съставна част на трансърфинга. Главният принцип на фрейлинга може да се формулира така: *Откажете се от намерението да получите, сменете го с намерението да дадете и ще получите онова, от което сте се отказали*. Действието на този принцип се основава върху това, че вашето външно намерение използва вътрешното намерение на партньора ви, без да накърнява интересите му. Като резултат получавате от него онова, до което не сте се добрали с обикновените методи на вътрешното намерение. Ръководейки се от този принцип, ще постигнете невероятни резултати в личното си и делово общуване.

Цели и врати

Всеки човек си има свой уникален *път*, по който получава истинското щастие в живота си. Махалата натрапват чужди на човека цели, които примамват с престижност и недостъпност. Преследвайки лъжливи цели, или нищо няма да постигнете, или ако постигнете нещо, ще разберете, че не ви е нужно. Собствената ви цел ще превърне живота ви в празник. Постигането на *вашата* цел ще повлече след себе си изпълнението всичките ви останали желанија, като резултатите ще надминат очакванията ви. *Вашата* врата е пътят, който ще ви отведе към *вашата* цел. Ако се движите към *вашата* цел през *вашата* врата, никой и нищо не ще може да ви попречи, защото ключът на душата ви идеално пасва към ключалката на *вашия* път. Следователно няма да имате проблеми с постигането на *вашата* цел. Проблемът е само да намерите *вашата* цел и *вашата* врата. Трансърфингът ще ви научи как да направите това.